

Giới thiệu Ông Chủ Kiêu Ngạo

Vì cái gì? Cha của nàng lại trộm cướp buôn bán thông tin cơ mật của người ta, lại còn dụ dỗ vợ người ta bỏ nhà ra đi? Nàng sau 5 năm xa nhà, nay rốt cục cũng có thể trở về, nhưng chưa kịp vui sướng lập tức bị câu nói "Cha ngươi đâu?" của ác ma làm cho thất kinh. Hắn không nói không rằng, không để cho nàng nói lời nào đã bá đạo bắt nàng đem đi, đến nơi gọi là "Hoài viên". Hắn bá đạo "thăm dò" những đường cong trên cơ thể nàng, trêu ghẹo nàng làm cho nàng hoa mắt ù tai chóng mặt. Rốt cuộc là hắn muốn gì? Chẳng lẽ hắn muốn bắt nàng về để trả nợ thay cha nàng sao? Trời ơi!

Hắn đối với nàng kiêu căng ngạo mạn, lúc nào cũng vênh mặt sai khiến nàng, cực kì chuyên quyền đến mức có thể so sánh được với Tần Thủy Hoàng a. Nhưng mà, thân làm con nợ, có ai lại dám hi vọng quá đáng sẽ được chủ nợ ôn nhu chăm sóc, âu yếm nhìn với vẻ mặt ôn hòa hay không? Hắn chấp nhận để nàng làm người phụ nữ của hắn đã có thể xem là một đại ân huệ rồi.

Tề Ngạo Vũ – hắn là Tổng tài của tập đoàn Tề thị, nàng với vẻ mặt thanh khiết như thiên sứ chính là vị thuốc làm cho cuộc sống của hắn thêm thú vị. Nàng là con tin của hắn, mỗi khi hắn "vui đùa" với nàng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ ửng lên, thân thể nàng mềm mại, uyển chuyển khiến cho hắn không cách nào kiềm chế được. Cứ mỗi lần như thế, bộ dạng nhu nhược mảnh khảnh mê người của nàng làm cho hắn kích thích tột cùng, chỉ muốn ăn nàng sạch sẽ. Hắn từ trước đến nay chưa bao giờ có ham muốn chiếm giữ bất kì người đàn bà nào nhưng hắn bây giờ đã sa vào cái bẫy ngọt ngào của nàng, hắn tham lam cướp lấy tất cả những ngọt ngào của nàng, hắn ham muốn nàng, bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào hắn cũng đều muốn nàng. Hắn muốn nàng một lòng "Phục tùng" hắn, mãi không bao giờ rời xa hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chương 1.1

Sưu tầm

Má Trương vội vàng chạy ra ngoài cửa lớn, cánh cửa sắt vừa kịp hé mở, "Xin chào, xin hỏi, a . . . a . . . a . . ."

Một hắc y nam từ có phong thái mê người xuất hiện, hắn căn bản không muốn cùng bà vú già nhiều lời, đưa tay đẩy bà vú sang một bên, sau đó cùng một đám nam nhân nhanh nhẹn dũng mãnh đi thẳng vào trong sân.

"Lục soát!" Tề Ngạo Vũ quát lạnh một tiếng.

Nhóm hắc y nam từ nhóm đồng thanh kêu lên: "Vâng!" Sau đó giống như mãnh hổ lục soát tất cả các góc ngách của Vân gia.

"Này này, các người sao có thể. . . . . Dừng tay, dừng tay! Nếu không ta kêu cảnh sát đó. Các người. . . . . A, các người rốt cuộc muốn làm cái gì?" Vú Trương ngăn cản không kịp, chỉ có thể đứng ở một bên la hét.

Chờ vú Trương đi vào đến bên trong, lập tức bị áp tải đến phòng khách, bên trong có một gã nam nhân đứng đó canh giữ, còn những người khác tiếp tục tìm kiếm.

Tề Ngạo Vũ đi vào, bên cạnh có hai gã hộ vệ, vẻ mặt lạnh lùng, hắn khẽ ngồi vào ghế so-pha bằng da chờ đợi thuộc hạ hồi báo. Chỉ chốc lát sau, bọn Hắc y nam từ vẫn không thu hoạch được gì bèn quay trở lại phòng khách.

"Khốn nạn!" Hắn tức giận nắm mạnh xuống chiếc bàn được chạm khắc tinh xảo, sự tức giận của hắn bốc lên đến tận trời, hắn cúi đầu, áp sát về phía bà vú hỏi, "Nói, Vân Sùng Huy đang trốn ở đâu?!"

Vú Trương năm mươi mấy tuổi đã vào Vân gia làm việc, đến bây giờ đã được năm mươi mấy tuổi, nhưng trường hợp này là lần đầu tiên gặp phải. Bà sợ tới mức run rẩy liên hồi, mồ hôi lạnh chảy ròng, nói: "Lão gia. . . . . Lão gia không có nhà, ta. . . . . ta không biết. . . . ."

"Nói láo!" Tề Ngạo Vũ gầm lên, "Ngươi đã ở Vân gia vài thập niên, hẳn chuyện to hay nhỏ gì cũng giao cho ngươi quản, như thế nào đến việc hắn đi đâu cũng không nói cho ngươi một tiếng? Nói, hắn rốt cuộc đang trốn ở đâu?"

"Là thật mà, lão gia chỉ bảo ta hãy chăm sóc nhà cửa cho thật tốt. Những chuyện khác. . . . . thật sự là cái gì cũng không có nói."

"Ngươi. . . . ."

"Vú Trương!" Ở bên ngoài phòng khách vang lên loạt những thanh âm vui vẻ, "Y Y đã trở về, vú Trương!"

Tề Ngạo Vũ búng ngón tay một cái, tất cả hắc y nam tử đều nhanh chóng biến mất. Ở cửa nhanh chóng xuất hiện bóng dáng của một thiếu nữ mảnh mai yêu kiều, nàng xuất hiện đem đến cho cả căn phòng ánh sáng lung linh rực rỡ, đẹp như ánh mặt trời, khiến người khác nhìn không được phải nhìn nàng say đắm.

Vú Trương vừa thấy cô gái xuất hiện ở cửa vui mừng nói, "Tiểu Tổ, con đã về. . . . ."

Trong mắt vừa mới vui mừng lại ngay lập tức chuyển sang tối sầm, lập tức kinh hoàng hô to: "Tiểu thư đi nhanh lên, không được đi vào!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

"Vú Trương, làm sao vậy? Người không thương Y Y nữa sao?" Vân Nhu Y sững người không hiểu ra làm sao cả, chậm rãi buông hành lý xuống, chạy về hướng vị quán gia – người mà nàng yêu thương còn hơn cả mẫu thân, "Con thật vất vả lắm mới về được đến Đài Loan, vú lại muốn con chạy đi đâu nữa vậy?"

"Tiểu Tổ, vú Trương như thế nào lại không con người chứ? Chỉ là. . . . ."

"Người là con gái của Vân Sùng Huy?" Hắc vừa cất tiếng nói, ngay lập tức một đám hắc y nhân xuất hiện, vây quanh nàng khiến cho nàng nhát thời kinh động. Lúc này nàng mới phát hiện trong phòng khách còn có rất nhiều người. Nàng tò mò nhìn về phía phát ra tiếng nói, vừa nhìn thấy, nàng nhát thời ngây ngốc.

Nam nhân này lạnh quá!

Trước mắt nàng là 1 nam tử tuấn tú, hơi thở của chàng như phả vào không khí một phong thái quý tộc cao ngạo, thân hình chàng cao lớn cường tráng được bao bọc bởi một bộ âu phục đắt tiền được may đo tinh xảo. Một cái liếc mắt của chàng như phát ra khí thế hùng hực nhưng lại có phần kì bí, giống như một đóa hoa bên trong ẩn chứa cả chính và tà. Dáng bộ của chàng thông dong phiêu dật thật sự làm cho người khác say đắm.

Nghĩ đến chính mình mới vừa rồi thật sự ồn ào không có chút nữ tính qui của nào cả khiến cho hai má trắng mịn của nàng bỗng chốc đỏ ửng lên, nàng không được tự nhiên khẽ hạ mí mắt xuống, che lại đôi mắt nâu đẹp mê người, nàng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt thâm sâu như nước hồ của chàng, đôi mắt đó có khả năng hút hồn người, nhưng bên trong nàng như có một người khác đang gào thét muốn được nhìn chàng.

"Ta là.... ta tên là Vân Nhu Y. Ngài. . . . . là bằng hữu của papa sao?" Đáy lòng nàng khẽ rung động, môi khẽ nhướn lên như một cánh hoa hàm tiếu lộ ra khuôn miệng cười thuần khiết, hàm răng trắng như tuyết của nàng nhẹ nhàng ẩn hiện bên trong đôi môi anh đào, thật là một cảnh tượng mỹ lệ.

Nàng vốn bản tính là như vậy, hồn nhiên và mềm mại, đáng vẻ tao nhã ung dung tự tại, chỉ là mơ hồ khiến người khác cảm thấy được nàng vốn là một cô gái đứng đắn, không thể xâm phạm.

"Bằng hữu?" Hắc lạnh lùng cười, chậm rãi đi về phía nàng, dùng ánh mắt đen láy đó lạnh lùng nhìn nàng, "Hắc không xứng!"

"Người. . . . ." Nàng phút chốc ngược mắt, kinh ngạc, khẽ trừng mắt nhìn hắc, "Người là cái gì. . . . . A . . . . a"

"Không nghĩ tới Vân Sùng Huy lại có đứa con gái kiều mỹ động lòng người như vậy. Thật là một nữ nhân đáng giá." Tề Ngạo Vũ mạnh mẽ tham lam nắm lấy đường cong duyên dáng ở cằm nàng, đôi mắt đen láy dò xét toàn bộ dung nhan mỹ lệ của nàng.

"Người. . . . . Rốt cuộc là ai? Buông ra, đừng làm như vậy. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3

Chương 1.2

Suru tầm

Hắn như một con điều hâu hung hãn đang giương mắt nhìn con mồi, nàng bây giờ giống như một con mồi nhỏ bé, kinh hoàng gầy dựa. Nàng thật sự muốn tránh xa hắn.

"Tiểu thư, hắn là Tổng tài của tập đoàn Tề thị – Tề Ngạo Vũ, hắn. . . . . Tề tiên sinh, có chuyện gì cũng nên từ từ giải quyết, tiên sinh mau thả tiểu thư nhà ta ra, ngàn vạn lần đừng làm thương tổn nàng." Má Trương lo lắng kêu lên, nếu như không bị người khác vây lấy, bà chắc chắn sẽ xông lên cứu Y Y, "Tiểu thư. . . . . Tiểu thư ở nước ngoài học đã nhiều năm nay, hôm nay vừa mới trở về, căn bản là còn chưa được nhìn thấy lão gia, nàng cái gì cũng không biết."

"Thật không?" Hắn khẽ buông tay ra.

Vân Nhu Y vừa được tự do, lập tức lui ra xa hai bước, nhanh chóng giữ khoảng cách, "Vú Trương, đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc này nàng mới phát hiện ra vú Trương bị người ta vây lấy, nàng vội chạy đến giải cứu, Hắc y nhân khẽ phẩy tay một cái, đám nam nhân kia tự động thối lui.

"Người rót cuộc là muốn gì? Xã hội vẫn còn có luật pháp. . . . ." Vân Nhu Y có ý muốn đem cảnh sát và pháp luật ra nói chuyện với hắn, tuy rằng ngay từ đầu đã phát hiện tình thế hiểm ác không dễ đối phó nhưng nàng vẫn đang ngang nhiên ngẩng đầu đối mặt với Hắc y nhân đứng đầu —— Tề Ngạo Vũ.

Bề ngoài của nàng nhìn như đang rất bình thản mạnh mẽ, kỳ thật nội tâm đang rất lo lắng khẩn trương, ngay cả giọng nói cũng đều run tên. Việc đó nhanh chóng được Tề Ngạo Vũ phát hiện.

"Pháp luật?" Hắn hừ một tiếng, "Cho tôi nay, cha ta đối với phụ thân người là Vân Sùng Huy tín nhiệm hết mực, còn xem hắn là bạn tốt, chẳng những hết lòng trọng dụng hắn, giao cho hắn làm viện trưởng bệnh viện Tề thị, thậm chí còn đem sinh mệnh giao cho hắn, cho hắn đảm nhiệm việc phẫu thuật. Nhưng đúng là không nghĩ tới việc nuôi hổ có ngày bị cắn, Vân Sùng Huy đã không biết cảm ơn lại còn phụ bạc tình nghĩa của cha ta, ghê tởm nhất chính là. . . . ." Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, gầm nhẹ: "Hắn cùng tiện nhân kia dám cả gan lợi dụng sự tín nhiệm của cha ta, thừa cơ hội trộm đi thông tin cơ mật của tập đoàn, làm cho công ty bị tổn thất rất lớn."

Chuyện tổn thất tiền bạc có thể không tính nhưng phản bội ân nhân giúp đỡ mình, chuyện này không thể khoan dung.

"Đối với loại vong ân bội nghĩa không bằng súc sinh đó, người nói, ta nên đối phó thế nào?"

"Người. . . . . Người nói vậy, cha ta không phải là người như thế!" Vân Nhu Y sắc mặt trắng bệch, vội quay đầu lại nhìn vú Trương như van cầu, tìm kiếm sự ủng hộ, "Có đúng hay không? Vú Trương, cha con sẽ không làm như vậy đâu."

"Ta. . . . ." Vú Trương gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của tiểu thư. Chúa ơi, bà thật sự không nghĩ chuyện lại có thể xảy ra có sự lớn đến như vậy.

Tề Ngạo Vũ ánh mắt chợt lóe lên, cười lạnh nói: "Được lắm bà quản gia, người quả nhiên là biết Vân Sùng Huy làm chuyện xấu, vậy là không giống như những gì người nói lúc này, người không thể không biết chuyện gì đã xảy ra!"

"Ta. . . . ." Vú Trương khẽ cắn răng, lấy hết sức bình sinh, quyết tâm thừa nhận. "Vâng, lão gia trước khi đi đã kêu ta hãy chăm lo cho tốt mọi việc trong nhà, lúc lão gia đi, ta cũng biết có một vị phu nhân đi theo. Nhưng mà trừ lần đó ra, ta thật sự cái gì cũng không biết, càng không biết lão gia đã đi đâu."

"Vú Trương! ?" Vân Nhu Y kêu sợ hãi, nàng đối với phụ thân luôn luôn sùng bái, nhưng trong thoáng chốc bỗng nhiên sụp đổ, đôi mắt trong suốt của nàng giờ đã mờ hơi sương, vẻ mặt không nói nên lời, rất thê lương. . . . .

Cha không phải là bị oan! Cha thật sự là kẻ ăn cháo đá bát, đã thế lại còn trộm bán đi thông tin cơ mật của người ta! ? Vì cái gì chứ. . . . .

Hừ lạnh một tiếng, Tề Ngạo Trữ nhanh chóng nắm chặt lấy tay của nàng, nắm rất mạnh khiến cho nàng giật mình kêu lên 1 tiếng, thân hình mềm mại khẽ cựa quậy vô tình đụng vào ngực hắn. Hắn nhanh chóng nắm lấy tay nàng, bẻ quặt ra phía sau.

"Tề thiếu gia, đừng làm như vậy!" Vú Trương kinh hãi cầu xin, Y Y từ nhỏ đã yếu đuối, được cưng chiều, sự mạnh bạo nhất định sẽ làm nàng đau.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 4

"Tiểu thư vừa từ nước ngoài trở về, căn bản cái gì cũng không biết, van cầu người, người ngàn vạn lần đừng làm khó dễ nàng."

"Câm mồm!" Tề Ngạo Vũ quát lạnh một tiếng, "Nên làm như thế nào, ta tự biết cách, không cần người nhiều lời."

"Ta thật sự cái gì cũng không biết, người có bắt ta cũng vô dụng."

Vân Nhu Y khẽ cắn môi, ngay cả một chút ý nghĩ giãy dụa nàng đều không có. Nàng bây giờ giống như ngã vào vực sâu vạn trượng, trong đầu trống rỗng. Nàng không thể nào lý giải nổi, cha nàng luôn luôn kiêu căng tự cao tự đại, vậy vì cái gì lại có thể làm chuyện như vậy!

"Vô dụng? !" Hắc tà ác nhìn nàng, "Cái gọi là cha làm con trả, người chưa từng nghe qua sao?"

"Cha làm con trả? !" Ánh mắt hắc thâm trầm nhìn nàng khiến cho nàng nhanh chóng cảm thấy rét buốt, lo lắng, sợ hãi. "Nhưng mà, ta chỉ mới vừa tốt nghiệp, người muốn ta phải trả như thế nào?"

Trả như thế nào? Vân Nhu Y ngây thơ thực sự không biết, chỉ có vú Trương là nhanh chóng hiểu ra sự việc.

"Tề thiếu gia. . . . ." Vú Trương gấp gáp lo sợ đến độ giọng chân đạp loạn, thật sự muốn xông lên giải cứu tiểu thư nhưng ngay lập tức bị một gã Hắc y nam tử áp trụ.

Không có cách nào giãy dụa, bà đành phải nhún người cầu xin, "Van cầu người, nếu nhất định phải bắt người, hãy bắt ta đi. Cho dù là làm trâu làm ngựa, ta cũng sẽ không bao giờ lên tiếng kêu khổ. Y Y tiểu thư còn nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu biết, cầu người xin rộng lòng khoan dung!"

"Vú Trương. . . . ." Nàng đánh vào ngực hắc. Đáng tiếc nàng khí lực quá yếu, cú đánh của nàng còn không đủ lực giúp hắc mát-xa.

"Vú Trương tuổi tác đã cao, các người không nên thương tổn bà!"

Tề Ngạo Vũ khoe miệng khẽ nhếch lên, nhanh chóng cúi người đem nàng ôm vào lòng.

"A!" Vân Nhu Y kêu sợ hãi, theo phản xạ nàng tính quay lại, đã cho hắc vài cước nhưng nhanh chóng bị hắc khống chế.

"Nói với Vân Sùng Huy, nếu hắc còn muốn gặp lại con gái thì nhanh chóng xuất đầu lộ diện cùng chúng ta giải quyết vấn đề, nếu không thì. . . . ." Hừ một tiếng, không đề thêm đề ý đến vú Trương đang cầu xin và Vân Nhu Y đang giãy dụa, Ngạo Vũ không chút do dự đem nàng đi ra ngoài.

Đám hắc y nhân kia cũng nhanh chóng rút lui.

"Đừng như vậy, Tề thiếu gia, lão gia nhà ta đã xuất ngoại, người muốn ta đi nơi nào để thông báo chứ! ?"

"Đó là vấn đề của người. "

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chương 1.3

Sưu tầm

". . . . . Phỏng chừng Vân Sùng Huy hẳn là đã mang theo người đàn bà bay sang Mỹ, người của chúng ta đã đi theo sau, tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả."

"Uhm. . . . ." Tề Nhạc thông thả nâng chung trà lên mũi, khẽ hít lấy mùi thơm ngát của nước trà, sau đó đưa mắt sang nhìn về sân, nơi có cây đu đưa nỏ, cảnh sắc thanh tĩnh mát mẻ.

Ông không nói lời nào, Tề Ngạo Vũ cũng không muốn hé răng, toàn bộ không gian nhất thời rơi vào trạng thái tĩnh lặng.

Tề Nhạc đã tung hoành thương trường nhiều năm, có thứ trường hợp nào mà ông chưa thấy qua chứ, mỹ nhân tuyệt sắc nào ông không từng chơi đùa qua tay! Nhưng mà, cho đến khi tuổi đã cao, nữ nhân với ông mà nói thì có cũng như không, không còn là nhu yếu phẩm nữa. Ông hiện tại cũng giống như những ông già bà lão bình thường khác, chân thành mong mỏi có được gia đình ấm áp, có được niềm vui, niềm hạnh phúc ngọt ngào có con cháu quây quần.

Một lúc lâu sau. . . . .

"Người cũng đã trưởng thành rồi, nên nhanh chóng tìm một cô gái tốt, sau đó nhanh chóng sinh mấy đứa trẻ cho vui cửa vui nhà."

"Cho tới bây giờ, con vẫn chưa có ý định kết hôn!" Tề Ngạo Vũ ánh mắt hơi trầm xuống, vẻ mặt càng đậm chiều.

"Chưa có ý định!? Người đừng quên người là kẻ duy nhất hương khói cho Tề gia. Lúc ta bằng tuổi người bây giờ, người đã được 3 – 4 tuổi." Sau đó ông khẽ nhíu mày, hàng lông mi rậm đã có chút điểm hoa râm, "Nếu là bởi vì người chưa chọn được người thì. . . . . Thành Tiệp là đứa nhỏ rất được, ngoài mềm trong cứng lại có trí tuệ tài giỏi, nó chính là lựa chọn hoàn hảo nhất."

"Phụ nữ muốn sinh con cho con có rất nhiều, nhưng nếu bản thân con muốn có con, đương nhiên là sẽ dùng tiền để mua một nữ nhân sạch sẽ. Còn về

phần vấn đề người được chọn, chắc chắn sẽ không khiến cho cha phải lao tâm lo lắng." Hắn nhìn thẳng vào mái tóc dần dần đang ngả trắng của cha, diễn cảm thấp phần lạnh lùng và cứng rắn.

"Người nghĩ người có thể sống mãi, trẻ mãi sao?" Tề Nhạc nhíu mày, không thể lý giải nổi tâm tính của đứa con này, "Vì sao chứ? Cho dù người không thích Thành Tiệp, thì chỉ cần điều kiện của người cộng thêm tiền tài quyền thế của Tề thị, không sợ thiếu các thiếu nữ tài mạo song toàn, đáng về xuất chúng, danh môn giai lệ cho người chọn lựa. . . . ."

"Bởi vì. . . ." Tề Ngạo Vũ có chút thâm trầm, liếc mắt nhìn cha mình một cái, nói : "Con không nghĩ đến vấn đề hương khói mà chính là con không muốn miễn cưỡng tùy tiện cưới một nữ nhân mà con không thích!"

"Hôn nhân chỉ là phương thức hợp pháp để sinh ra người thừa kế, không ai yêu cầu người cả đời chỉ có duy nhất một người phụ nữ!"

"Đây chính là điểm bất đồng giữa cha và con!" Hai con người đen sâu thẳm của Ngạo Vũ càng trầm xuống, hắn cười lạnh nói tiếp: "Cha có biết mẹ của con chết như thế nào không? Nói cho cha biết, mẹ chính là đau lòng đến chết. Mẹ là bởi vì nhìn thấy những tình nhân của phu quân mình từng ngày từng ngày nhiều thêm, mỗi ngày lại đổi một người mới, lúc đó mẹ mới biết chính mình chỉ là một công cụ sinh ra người nối dõi, vĩnh viễn cũng không có thể được tình yêu của phu quân, mẹ ngày đêm thương tâm tuyệt vọng, giống như đóa hoa tươi thắm ngày lại ngày dần khô héo mà chết. Nhưng cái chết của bà đối với phu quân cũng không có chút tác động nào, chỉ hại đứa con trai duy nhất ghi nhớ trong lòng. Tề Ngạo Vũ con mặc dù cũng đem nữ nhân biến thành công cụ, nhưng cũng không tồi tệ đến mức ép người ta đến chết, hoặc là lấy về rồi lạnh nhạt với nữ nhân vô tội. Cho nên. . . . .Con sẽ không kết hôn, nếu cha thật sự muốn người thừa kế, con sẽ chọn một nữ nhân thích hợp để sinh con. Còn về phần kết hôn. . . . . Không bàn nữa!"

"Người. . . ." Tề Nhạc sắc mặt tái nhợt. Mới nháy mắt một cái, đã qua không biết bao nhiêu năm rồi

Ông luôn biết mình và con trai không có mối quan hệ thân thiết nhưng có chết cũng không nghĩ rằng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Con ông hận ông! Theo như ánh mắt lạnh khốc của đứa con này, Tề Nhạc bất giác ngạc nhiên nhận ra điều đó, từ trước đến nay, ông chưa từng chú ý Ngạo Vũ thật sự lạnh khốc vô tình, điều này thật sự làm ông đau đớn.

Tề Ngạo Vũ tuyệt không để ý đến sắc mặt trắng bạch của cha, tiếp tục lạnh đạm nói : "Nếu thực cảm thấy Thành Tiệp tốt, vậy thì trước mắt cứ để nàng ta làm tình nhân, sau này nếu có thể sẽ thu nhận nàng, con không phản đối. Cha hiện tại vẫn rất khỏe mạnh, huống chi lại có một số lớn người say mê tiền, con tin rằng Thành Tiệp cũng không ngoại lệ. . . . ."

"Câm mồm!" Tề Nhạc tức giận rống to, tức giận đến độ khuôn mặt đỏ bừng lên, "Người đang nói hươu nói vượn cái gì vậy? Người muốn làm ta tức chết phải không?"

"Con chỉ là đề nghị. Về phần muốn làm như thế nào, là chuyện của cha. Công ty còn có việc, con xin phép đi trước!" Tề Ngạo Vũ thu xếp mọi thứ xong xuôi, đứng dậy bước ra ngoài.

"Đứng lại!"

Mệnh lệnh nghiêm khắc đó cũng không ngăn được bước chân Tề Ngạo Vũ, hắn không quay đầu lại, cứ tiếp tục bước đi.

"Tề ngạo vũ, ta nói. . . . . Tức chết ta, tên tiểu tử này rõ ràng muốn chọc tức ta!" Tề Nhạc thở dốc, thở hồng hộc, thở như trâu, bàn tay to mạnh vung lên, trên bàn trà, mọi thứ đồng loạt rơi xuống .

Tề Ngạo Vũ bình tĩnh, khẽ hé ra khuôn mặt tuấn tú tối sầm, một nét nhăn nhỏ ẩn hiện trên vầng trán cao tuyệt mỹ.

Cháu trai? Ngay cả con ông ta cũng chưa có thời gian để quan tâm, sao lại vội vã muốn có cháu trai? Tề Ngạo Vũ cười lạnh, đã lớn tuổi rồi, xem ra muốn học theo người ta vui chơi với con cháu sao?

Tề Nhạc vốn tin tưởng vào thế lực của tiền tài, ông cho rằng chỉ cần tiền lương cao, nhất định sẽ thu phục được nhiều người tài kéo đến phục vụ, sẽ mua được thầy giáo giỏi để dạy dỗ cho con trai, cho nên ông vung tiền bạt mạng để mua lấy người tài, giao hết công việc cho bọn họ, sau đó tận tình và bù ra bãi đem toàn bộ sức lực, thời gian và tiền bạc cung phụng cho hàng loạt các mỹ nhân. Cứ đứng giờ, ông cho triệu kiến đứa con trai, không phải để hỏi về tiến độ của việc học, kết quả cuộc thi mà là tiếp tục những câu nói đe dọa, bắt ép phải học, phải thế này, phải thế kia. Ông chưa từng có một câu nói thân tình ân cần thăm hỏi.

Với phương thức giáo dục như vậy, thật sự đã làm cho Ngạo Vũ dư sức vượt qua được những người khác kể cả về tri thức lẫn năng lực, nhưng bù lại, hắn cũng sớm hình thành thói quen giống như cha, không bao giờ lùi bước trước các vấn đề khó khăn. Bất quá, vẫn còn có vài điểm hạn chế, điển hình có thể nói đến việc công và việc tư của hắn có thể tóm tắt trong một câu: cưới vợ cũng như sống chết. . . . . Chuyện này phải xem hắn có cao hứng hay không, những người khác cho dù là cha của hắn cũng không có quyền can thiệp!

Chương 7

Chương 1.4

Suru tâm

Quên chuyện đó đi! Tay lái khẽ di chuyển, chiếc xe thể thao đời mới đất tiền hướng về phía cánh cổng cao lớn đồ sộ, phi như bay ra ngoài. Hẳn hiện tại cả người nóng bừng bừng, hẳn cần một cao thủ trên giường nhiệt tình giúp hấn hạ hỏa.

Di động vang lên, hấn bực bội nhấc máy.

"Lão Đại. . . . ." Tôn Lăng Tiêu vừa ủy khuất vừa oán từ từ cất tiếng

"Có rắm cứ phóng, đừng có khóc lóc ý ôi với ta, muốn chết à."

(lão Đại, người tâm tình thật không tốt tí nào! *câu này của tác giả, BB vô can >")

"Nói, ta đang muốn tìm người hạ hỏa, người có muốn xung phong chịu trận không?" Đánh nhau và làm tình, hiện tại cả hai việc đều có thể làm cho hấn hạ hỏa. (BB: Vũ ca đã man....tội Y Y tỷ tỷ của ta >")

"Đừng đừng, ta mạng nhỏ không dám nhận, ta tự biết thân thể ta yếu đuối toàn thịt là thịt thật không thể chịu nổi một thiết quyền yêu thương của ngài đâu, thỉnh ngài thương tình mà tha cho tiểu nhân, ngày mai tiểu nhân còn muốn gặp lại người nhà." Nếu như mặt mũi bị đánh cho bầm dập như đầu heo thì làm sao gặp khách đề thương lượng công việc. Hấn thà chết cũng không dám nhận, có cho hấn cái chức tổng giám đốc hấn cũng không dám. "Lão Đại, A Uy là Tổng giáo đầu của công ty chúng ta, chuyên bảo vệ sự an toàn cho các nhân viên, võ công cao cường, tuyệt đối có thể giúp ngài đánh nhau hạ hỏa, hay là cứ gọi hấn đi. . . . ." A Uy thô lỗ cục mịch, cho làm bao cát thật sự rất thích hợp.

"Hấn đi công tác ở phía Nam."

"Óe. . . . ." Xong rồi, toi rồi, đây liệu có được xem là tin tức xấu trong ngày không?

"Người rút cuộc là có chuyện gì, đừng quanh co lòng vòng."

"Ách, lão Đại. . . . ." Hấn thật cẩn thận nói.

"Đừng có ở đó mà thử tính nhẫn nại của ta, hiện tại ta đã cố gắng bình tĩnh hết mức rồi."

Tôn Lăng Tiêu cả kinh, bật thốt : "Cao ốc Minh Hồng có dự án đầu thầu, vừa rồi đã mở thầu. Công ty xây dựng Vĩnh Nghiệp của Tề thị chúng ta chênh lệch mười vạn tệ so với giá thầu, tập đoàn Anh Phong cũng bại dưới tay ta."

Công ty xây dựng Vĩnh Nghiệp là công ty con của tập đoàn Tề thị tập, bởi vì được hỗ trợ về mặt tài chính, hơn nữa lại rất có uy tín trong giới, mấy năm qua dĩ nhiên có thể lật đổ được địa vị của tập đoàn xây dựng Anh Phong, trở thành công ty hàng đầu trong cả nước.

"Mười vạn?" Tề Ngạo Vũ chậm rãi nói, đây là một cái giá chênh lệch không lớn, thậm chí là rất nhỏ bé, cho nên càng làm cho đối phương tức điên lên.

"Đúng vậy!" Giọng nói thập phần vui vẻ, Tôn Lăng Tiêu thật sự cảm thấy rất vui mừng, Tập đoàn Anh Phong giữ vị trí hàng đầu đã nhiều năm nay, cuối cùng đã bị đánh bại. Họ Mục kia bây giờ cho sáng mắt ra, ngày thường hay thích hung hăng can quấy, cứ thích lấy gậy trúc đi chọc vào tổ ong vò vẽ, bây giờ cho hấn nếm mùi. Nghĩ đến chuyện đó, Tôn Lăng Tiêu thật sự muốn cười lên thật to, sau đó tiếp tục giấu đồ bìm leo, nói tiếp: "Họ Mục kia vẫn còn chưa biết sợ, hấn còn nói nhất định ở vụ sắp tới sẽ đoạt lại địa vị đứng đầu trong giới xây dựng."

"Thật sao?" Tề Ngạo Vũ lạnh lùng nghiêm nghị ở đáy mắt hấn chợt lóe lên một tia sáng rồi nhanh chóng biến mất. Tay lái hơi đổi hướng, đem xe ngừng lại ở ven đường, "Lấy giấy bút ra? Ta muốn người cẩn thận hãy nhớ kỹ. . . . ." Hấn tiếp tục nói chuyện gì đó, một lúc sau mới cúp điện thoại.

"Người không chạm đến ta, ta không chạm đến người. Nhưng nếu người phạm ta, ta nhất định sẽ. . . . ." Tề Ngạo Vũ lạnh lùng cười, âm điệu trong giọng cười của hấn tràn ngập mùi máu tươi.

Giảm mạnh chân ga, chiếc xe phóng đi như bay, hướng về một hướng khác, chạy cực nhanh.

"Uh, tốt lắm, tiếp đi. . . . ."

Chương 8

Vân Nhu Y khẽ cô vũ, Tiểu Bình có thể thuận lợi đàn hết được một đoạn nhạc vui vẻ rồi lại khẩn trương quay đầu nhìn về phía nàng mỉm cười, sau đó lập tức đem sự chú ý dồn lại trên phím đàn.

Đây là lần đầu tiên Vân Nhu Y làm cô giáo, dạy lại cho người khác những gì nàng được học hơn về đàn dương cầm suốt 10 năm qua, cũng có thể xem là thành thực. Mà đệ tử của nàng cũng chỉ có một mình Tiểu Bình, là người duy nhất có thể xem bằng hữu của nàng lúc này.

Một tuần trước, Tề Ngạo Tự đem nàng đến "Hoài viên" này, ngay sau đó lập tức biến mất. Cũng may Vân Nhu Y từ nhỏ cơ thể nhiều bệnh, suốt ngày nằm ở trên giường, những lúc rảnh, nàng thường học đàn, cuối cùng lại trở thành niềm vui. Hơn nữa, Vân Nhu Y khí chất thanh thoát, cử chỉ tao nhã, nhìn lướt qua là có thể biết ngay là danh môn thực nữ được giáo dưỡng rất tốt, nàng đối xử với người khác luôn bằng lời nói nhỏ nhẹ, vẻ mặt ôn hoà, bởi vậy rất dễ dàng chiếm được cảm tình của những người ở Hoài viên. Trong số những người được phân công hầu hạ nàng thì Tiểu Bình là người sùng bái nàng nhất. Nhưng mà khi Vân Nhu Y đề nghị muốn dạy nàng chơi đàn dương cầm thì Tiểu Bình có chút do dự, đến khi Vân Nhu Y cam đoan với nàng "Yên tâm! Tuy rằng sau này ta có thể phải rời đi khỏi nơi này, nhưng việc đó và việc ta dạy cho người chơi đàn dương cầm là hai việc khác nhau. Dạy người chơi đàn dương cầm, đối với ta mà nói chính là để giết thời gian; mà người học đàn dương cầm cũng là do thích thú. Ta không nghĩ đây là một vấn đề quá lớn, người đừng quá lo lắng, chính mình đi dọa mình!"

Vân Nhu Y vì cái gì có thể thành thói sống như thế? Chẳng lẽ nàng không sợ Tề Ngạo Vũ? Sai lầm, Vân Nhu Y kỳ thật rất sợ hắn .

Nàng cảm thấy được Tề Ngạo Vũ giống như một con sư tử điên dại, ánh mắt hắn lúc nào cũng nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống (BB: đương nhiên là muốn ăn chị rồi...hắc hắc hắc), khiến cho nàng sợ tới mức mỗi lần nghĩ đến hắn là run cầm cập. Nhưng mà, cho dù như thế đi nữa, tính lạc quan vốn có của Vân Nhu Y cũng giúp cho nàng vững tâm, không để nàng suốt ngày kinh hoàng, làm cho cuộc sống hàng ngày của nàng thêm thập phần khó khăn.

Bởi vì nàng cho rằng Tề Ngạo Vũ tuy rằng dùng thủ đoạn dã man đem nàng bắt đến Hoài viên, nhưng mà trừ chuyện đó ra, hắn vẫn chưa ngược đãi nàng lần nào, còn đối xử với nàng rất tốt, còn sai người tặng cho nàng rất nhiều quần áo đắt tiền. Nếu bình tĩnh mà xem xét, nàng cảm thấy cuộc sống này kỳ thật là rất thoải mái. Cho nên Vân Nhu Y cho rằng Tề Ngạo Vũ bản chất là người tốt, hắn làm thế chỉ vì mục đích muốn ép cha nàng ra mặt.

Chỉ là. . . . . Vân Nhu Y không biết đến khi nào thì cha mới có thể biết nàng đang bị giam, cũng không biết nếu cha có biết. . . . . thì có tới cứu nàng không?

Trong mắt Vân Nhu Y đột nhiên hiện lên một tia sáng, vừa ôn nhã tươi cười vừa có chút âm trầm, cha nàng chưa từng tươi cười với nàng. . . . . Đột nhiên, nàng cảm thấy lòng to dựng đứng lên.

Phịch, một tiếng rầm rầm vang lên, Vân Nhu Y cùng Tiểu Bình nhất thời chấn động, quay đầu lại. Đứng ngạo nghễ ở cửa là uy mãnh nam tử khiến cho hai người suýt nữa nhảy dựng lên, giống như chuột thấy mèo, ngay cả bầu không khí cũng như đóng băng lại, một tiếng động cũng không có.

Tề Ngạo Tự có một mái tóc ngắn đen nhánh đẹp long lanh nhưng trải qua vô số lần vô đầu bức tóc, bây giờ nó trông hỗn độn giống như tóc tai của mấy vị hải tặc, càng làm tăng thêm phần đáng sợ. Âu phục mặc trên người cũng đã cời bỏ, vào lúc này, nút áo ở cổ tay và trước ngực đã bị tháo ra, cà- vạt được nói rộng đeo hồ hững buông thong thả trước ngực. Quanh người hắn toát ra một vẻ nguy hiểm khó nắm bắt.

Tề Ngạo Vũ khuôn mặt bùng bùng lửa, trừng mắt nhìn Vân Nhu Y.

Mấy ngày nay, hắn vì phải lo việc tồn thất mà Vân Sùng Huy gây ra mà muốn điên cái đầu, bận túi bụi, mà nàng lại là con gái của kẻ đầu sỏ gây họa. Thế mà những ngày qua, nàng ở nhà của hắn quá, thản nhiên sung sướng sống cho qua ngày?

Ánh mắt phẫn nộ của hắn lại dừng lại trên người Vân Nhu Y, trong nháy mắt lại chuyển thành một ngọn lửa khác, đôi mắt đen sâu của hắn dấy lên một ngọn lửa cháy, hắn nở nụ cười gian tà ác liệt như ngọn lửa rực cháy khiến người phải run rẩy.

Mặc dù là mùa hè nóng bức nhưng Vân Nhu Y lại không biết vì sao đột nhiên cả người nổi lên những cơn rùng mình, nàng nhịn không được khẽ xoa xoa nhẹ lên làn da cánh tay trắng như tuyết.

Nàng hôm nay mặc một bộ âu phục màu xanh tảo được cắt may hết sức tao nhã, những đường may thêu trên nền phải uốn theo những đường cong của cơ thể nàng, để lộ ra một khuôn ngực trắng như tuyết lấp ló ẩn hiện. Quần áo đơn giản nhưng sang trọng, trên cổ lại rủ xuống một sợi dây chuyền thanh nhã, sắc thái rực rỡ có con bướm đang đưa xuống trước ngực.

Nàng đẹp quá, đẹp tựa như xuân chi tiên tử.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 9

"Đi xuống!" Hấn khê ra lệnh, hai mắt vẫn khóa chặt trên người Vân Nhu Y, Tiểu Bình ngay lập tức đứng lên, cất bước đi ra bên ngoài.

Hấn nhìn như có vẻ ôn hòa nhưng miệng lại nở nụ cười mang theo tà khí, nhìn thấy Vân Nhu Y tâm hoảng ý loạn, không biết làm như thế nào cho phải, hơn nữa kia vẻ mặt kia của nàng càng khiến hấn như sư tử đang đói tự nhiên lại vô được một con mồi. Nàng cảm thấy lo lắng, nhìn không được bật thốt kêu lên: "Tiểu Bình. . . . .", giọng nói kinh sợ của Vân Nhu Y vừa cất lên đúng lúc níu chặt chân Tiểu Bình lại, nàng khẽ dùng chân một chút, quay đầu lại. . . . .

"Cút!"

Giọng nói kinh sợ như sét đánh xuống, khiến cho Tiểu Bình sợ tới mức có tiền cũng không dám đứng lại, lập tức chạy trốn chết.

Tiểu Bình vừa đi, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, hấn giống như Vua sư tử từ từ tiến đến gần nàng làm cho Vân Nhu Y lập tức cảm thấy run rẩy.

"Ồi. . . . ." Nàng cảm thấy cổ họng khô khốc, nhất thời nhớ không nổi bản thân muốn nói gì, đành phải hần huyền nói: "Tề tiên sinh. . . . ."

"Ngạo Vũ, ta muốn người gọi ta là Ngạo Vũ."

Không hiểu ra sao cả, nàng khẽ liếc mắt nhìn hấn một cái. Được rồi, Ngạo Vũ thì Ngạo Vũ, nàng rất biết nghe lời, khẽ giọng nói: "Ngạo Vũ, xin chào."

"Không được rồi, ta cảm thấy không được rồi!" Tề Ngạo Vũ nhanh chóng đi đến trước mặt nàng, hai người từ đến chân đường như áp sát lại với nhau, nhưng đó là dường như. Trên thực tế, hai người không có lấy một điểm tiếp xúc nhưng lại cách nhau không hơn 5 centi-mét, khoảng cách này làm cho nàng ngay cả thở cũng không dám dùng sức. Hơn nữa hơi thở của hấn biến thành muôn ngàn bàn tay, gắt gao ôm lấy thân thể nàng.

"Đừng như vậy." Vân Nhu Y dồn dập thở gấp, khó khăn lắm mới nhấc được đôi chân cứng ngắc lên, lui về sau hai bước. Nàng không muốn cùng hấn quá thân mật, điều đó khiến nàng ngạt thở. "Người có việc gì thì nói đi, đứng sát như vậy, ta thấy không thoải mái."

Tề Ngạo Vũ cảnh giác nhìn Vân Nhu Y mỉm cười đầy tà ý, nụ cười của hấn khiến nàng cảm thấy trái tim như run lên. Đột nhiên cánh tay dài tham của hấn nhanh chóng lướt đến trên mặt nàng, "Hỏi ta đi, người dùng cái miệng nhỏ nhắn mê hồn của người hỏi ta vì sao lại không vui?"

"Người. . . . ." Nàng biết không đầu lại hấn, đành phải thuận theo, khẽ nói: "Xin hỏi người vì sao lại không vui?"

"Công ty gần đây nhất có tham gia một cái dự án công trình đấu thầu, vốn là đã muốn thắng thầu nhưng lại bởi vì cha người thỉnh linh phản bội, đem tư liệu mật bán cho đối thủ, làm cho Tề thị phải đưa ra giá chênh lệch đến mười vạn, cuối cùng vẫn thất bại, mà lại còn đánh mất cả danh tiếng. Cho nên, tâm tình ta bây giờ. . . . ." Hai con người đen tối thâm u của hấn nhìn thẳng vào mắt nàng, hấn khê lắc đầu, "Thật không tốt." (BB: Anh xạ bà cổ....Muốn chị hiền thân đến đáp thì nói đại cho rồi...đúng là BT; Vũ ca: *lờm lờm*; BB: *run rẩy* sao tự nhiên lạnh vậy ta?)

"Ồ!", nàng sùng sột, cha nàng thật sự. . . . ." Thực xin lỗi."

Đôi mắt đẹp của nàng tràn ngập áy náy, đôi môi xinh đẹp như cánh hoa khẽ run rẩy, nàng cứ vô tội như vậy, cứ ngây thơ như vậy, thật sự. . . . . đẹp mê người.

Hấn khê rên rỉ, hấn không thể chống cự được nữa rồi. Nhanh chóng áp sát vào mặt nàng, tham lam mút lấy đôi môi xinh đẹp của nàng.

Vân Nhu Y trợn hai mắt kinh hãi nhìn hấn, hấn như thế nào có thể. . . . .

"Người. . . . ." Nàng vừa mở miệng, ngay lập tức chiếc lưới giáo của hấn thừa cơ chui vào miệng nàng, vội vàng mút lấy vị ngọt thơm mát của nàng.

Ư...ư...ư..., tiểu yêu tinh mê người này. . . . . Một tia điện thoáng qua chạy vào sâu trong tâm hấn, khoái cảm nhanh chóng bùng phát ra toàn thân, Tề Ngạo Vũ cảm thấy toàn thân xương cốt đều bức bối khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Chương 1.5

Sưu tầm

Tuy rằng nàng trước giờ không hề có kinh nghiệm trong mấy chuyện này, ngay cả việc đáp lại hân nàng cũng không dám. Chỉ là. . . . . Nàng cho dù không đáp lại thì cũng đã làm cho hân cả người nóng bừng, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chỉ đơn thuần là ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, ngửi được hương thơm dịu dàng trên da thịt nàng, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của nàng, chỉ mới như vậy thôi đã khiến cho hân rung động, không cách nào kiềm chế được. Hân thật sự không thể tưởng tượng được một khi hân thật sự tiến vào bên trong nàng. . . . .

Tề Ngạo Vũ nôn nóng khẽ gầm nhẹ, hơi thở dày đặc mà lại dồn dập, tay hân bá đạo xoa xoa nắn nắn những đường cong của cơ thể nàng, thăm dò, dụ dỗ khiến cho tim nàng đập cuồng loạn, hơi thở dồn dập. Nàng bây giờ chỉ cảm thấy hoa mắt choáng váng, giống như trời và đất đều đang xoay tròn, ý thức càng ngày càng mờ hồ. . . . .

Tề Ngạo Vũ ôm lấy nàng đang xui xẻo trong vòng tay, không hề có sức chống cự, hân khẽ nhấc nàng lên, "oanh", một tiếng kêu vang lên như xóa tan sương mù đánh thức Văn Như Ý.

Nàng dùng sức cố gắng đẩy cái đầu màu đen đang gục ở trên ngực mình ra, lúc này nàng mới phát hiện chính mình đang ngồi ở trên bàn phím của cây đàn dương cầm, đáng sợ nhất chính là. . . . .

"Nhà người. . . . . Người như thế nào có thể. . . . . Buông, người quá đáng. . . . ." Nàng vừa né tránh bàn tay của hân, vừa sửa sang lại mớ quần áo hỗn độn trên người, nhưng không hiểu sao tay chân cứ cuống hết cả lên. Mỗi lần nàng cử động, bàn phím cũng theo từng động tác của nàng mà phát ra âm thanh náo nhiệt.

"Ta quá đáng? Vậy người cha yêu quý của người không quá đáng sao? Nói cho người biết. . . . ." Dục hóa của hân đã dâng cao lên tận đầu, hân nhìn thẳng mặt nàng nói, "Lúc này, người phải bồi thường!" Nói xong, hân lập tức ôm lấy nàng liền hướng về phía phòng ngủ.

"Bồi thường? A. . . . . Đừng như vậy, người muốn làm cái gì?" Nàng kêu lên sợ hãi, giống như một con mèo nhỏ đang giương nanh múa vuốt, tay nắm chân đá thi nhau giãy dụa, nhưng mà ai bảo hân quá mạnh làm gì, "Người. . . . . Người đừng có làm chuyện xằng bậy nha, van xin người, ta muốn nói chuyện với người, đối với chuyện đó,.....", .

Tề Ngạo Vũ dùng sức, ném nàng một cái, nàng liền ngã nhào trên chiếc giường lớn, hân cũng theo đó leo lên. Nàng kinh hãi thở gấp, chưa kịp chống cự đã bị hân thô bạo xé nát quần áo.

"Người ——" Hai tay nàng đặt ở trên bộ ngực trần trụi của hân, kinh hoàng cố gắng đẩy hân ra, "Đừng như vậy, mau thả ta ra, người. . . . . Người không thể. . . . ." Lời nói còn chưa dứt, cái miệng nhỏ nhắn của nàng đã như muốn bị hân nuốt lấy.

Hân thật sự muốn trừng phạt, muốn nuốt lấy đôi môi mềm mại như cánh hoa của nàng, chúng quá mềm mại, quá dịu dàng, một ánh sáng chạy qua đầu hân, cướp đi sự giận dữ của hân, làm cho hân không cách nào tự chủ được, hân ra sức mút lấy môi nàng, chìm đắm trong sự ngọt ngào của nàng.

Hân là như vậy, mãnh liệt cường hân, đem nàng gât gao ôm chặt. Nàng từ giãy dụa dần dần trở nên mơ mơ hồ hồ mà khẽ run rẩy, thần trí cũng nhanh chóng mất đi sự tỉnh táo.

Giống như đã trải qua một thế kỷ, hân thờ thờ hôn hên, cố gắng lắm mới có thể buông cái miệng nhỏ nhắn của nàng ra, nhìn nàng cả khuôn mặt đỏ ửng, giống như một đóa hoa kiều gọi làm cho hân mất giấc nồng miện cười.

"Người. . . . . Người như thế nào có thể. . . . . Có thể. . . . ."

"Vì cái gì lại không được? Đã quên lỗi lầm của cha người gây ra sao?"

Giọng nói của nàng có chút khàn và nhỏ.

"Lỗi lầm của cha. . . . ." Nàng cả người chấn động, nhất thời khôi phục lại ý thức: nàng nhìn hân với vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn nghi hoặc, sắc mặt trở nên rất yếu ớt, khó khăn nói: "Người. . . . . Muốn ta. . . . . Dùng thân thể. . . . ."

"Đương nhiên! Bằng không người còn có cách nào để bồi thường?" Hân nói đương nhiên hợp lý hợp tình. Ngay sau đó, hai tay hân vội vã lột sạch quần áo trên người nàng.

"Không. . . . ." Nàng đột nhiên đẩy hân ra, dùng sức lăn mình cuộn một vòng suýt nữa ngã xuống giường. Ngay lập tức, một đôi tay rắn chắc nhanh chóng ôm lấy thắt lưng của nàng, mạnh mẽ ôm lấy thân hình mảnh mai của nàng, lần thứ hai nàng bị ném lên giường. Những mảnh vải mỏng manh duy nhất còn sót lại trên người nàng lập tức hóa thành những chú chim nhỏ theo gió bay là là đáp xuống mặt đất, một làn da tuyết trắng hiện ra.

"Đừng nhiều lời!" Tinh thần nại của hân hoàn toàn biến mất, đôi bàn tay mạnh mẽ của hân nhanh chóng nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, kéo mạnh nó và ghì chặt nó trên lên đỉnh đầu, thân thể mềm mại của nàng ngay lập tức không còn bị che lấp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Chương 1.6

Suru tầm

"Không được, Tề Ngạo Vũ, ngươi như thế nào có thể. . .

"Ngươi nên im miệng lại, đừng quên ngươi là đến đây để giải nợ, ta muốn như thế nào thì như thế đó, ngươi không tự cách cự tuyệt!"

"A. . . . . Cầu. . . . . Cầu. . . . . Ngươi. . . . ." Nàng đã mất dần ý thức, nàng chỉ cảm thấy máu huyết như sôi lên, trào dâng ngứa ngáy khắp cả người, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vẻ mặt mê loạn, khát vọng sâu kín được đánh thức, nàng cảm thấy vừa nóng lại vừa bất lực, toàn thân phảng phất như có liệt hỏa đang thiêu đốt.

"Cầu ta? Cầu ta cái gì?" Khuôn mặt hắn cũng đỏ bừng lên. Hắn di chuyển đến đâu là để lại dấu hôn ở đó đồng thời châm lên ngọn lửa dục vọng. Hắn dần dần tiến quân đi xuống phía dưới. . . . .

"Ta. . . . . A, cầu. . . . . Cầu ngươi. . . . ."

"Thật đáng thương, Vân Nhu Y!" Không cần nàng cầu, thân thể hắn giờ đây cũng nhói lăm rồi.

Nàng đột nhiên cứng đờ, đau đớn bao phủ sở hữu ý thức, bây giờ nàng chỉ cảm thấy cả người giống như bị xé rách.

Nàng cắn chặt môi, dường như nàng muốn hét lớn nhưng lại như cũ, nàng cố gắng chịu đựng, bàn tay nhỏ bé của nàng bấu chặt lấy hắn, "Dừng lại. . . . . Cầu ngươi dừng. . . . ."

Trong giờ này khắc này, hắn giống như con sói bị bỏ đói quá lâu, thậm chí muốn nhanh chóng đem nàng ăn sống nuốt tươi, bây giờ hắn chỉ biết toàn thân hắn đang thêm khát nàng, đòi hỏi nàng nhiều hơn nữa, cho nên, Tề Ngạo Vũ hắn căn bản không nghe được tiếng cầu xin của nàng, nhanh chóng nắm lấy bàn tay bé nhỏ đang kháng cự của nàng, giữ chặt lại.

Vân Nhu Y đau muốn chết, khóc lóc cầu xin, nước mắt đã tràn ra cả khuôn mặt nhỏ nhắn. Thân thể như bị kéo giãn đến cực hạn, rốt cuộc không thể nhẫn nại được nữa, hét lên một tiếng, cả người ngất đi.

Có thể bất tỉnh ngay lúc này, có lẽ là ân điển lớn nhất mà ông trời ban cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Chương 2.1

Suru tầm

Hơi thở hắn từ từ trấn tĩnh lại, hắn khẽ buông thân thể mềm mại của nàng ra, sau đó lại say đắm hôn lên làn da mềm mại đó rồi khẽ xuống giường, tiến đến phòng tắm lấy một cái khăn lông ướt đem đến.

Hắn không khống chế được! Tề Ngạo Vũ xưa nay chưa từng cảm thấy có lỗi với ai, chưa từng ân cần với ai, thế mà sau khi ăn no và chà đạp thân thể nàng xong, hắn lại ôn nhu dùng khăn ướt lau khắp thân thể mềm mại của nàng. Hắn từ trước đến nay chưa gặp ai có ý nghĩ ngây thơ như nàng, chính điều đó đã dễ dàng đã đem hắn bức đến điên lên, khiến cho hắn trở thành một con dã thú chỉ biết điên cuồng đoạt lấy nàng.

Trải qua một đợt lau chùi dễ chịu, nàng cũng dần khôi phục ý thức, nàng chớp chớp đôi mắt nâu xinh đẹp, bộ dáng ngây thơ vô tội như một đứa trẻ làm cho hắn nhìn vào cảm thấy đau lòng.

Chớp mắt vài cái, nàng đẩy hắn ra, mở to mắt, hơi nước còn đọng lại trong mắt mang theo sự đau đớn khiến cho cả người nhanh chóng thanh tỉnh lại.

"Không được!" Nàng đang hoảng sợ giống như một chú nai con, cố nén việc cả người đang đau nhức, thần sắc hốt hoảng như muốn bỏ trốn, toàn thân run rẩy không thôi, nàng nhìn hắn giống như hắn là ác ma ăn thịt người, hận không thể cách xa hắn vạn dặm.

"Ngươi đang làm cái gì?" Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của nàng tự nhiên tim hắn nhói đau, tay hắn vẫn nắm chặt chiếc khăn lông ướt vẫn kiên trì tiếp tục lau người cho nàng.

"Ai cho phép ngươi né ra?" Hắn hận, hận cực kỳ hận vì nàng nhìn hắn như hắn là loài rắn rết kinh tởm."Lại đây!"

"Không!" Hắn mới khê vuron tay ra, nàng đã giống như bị điện giật, khê kêu lên 1 tiếng nghe sao thê lương, trong mắt đã nhòe nước, những giọt nước mắt như những viên trân châu đường như chực tuôn ra, trên khuôn mặt tái nhợt của nàng, một viên trân châu đang khê di chuyển. "Van xin người, đừng thương tổn ta. . . . Ta nguyện làm trâu làm ngựa cho người, chỉ van cầu người thả ta!" Nàng nguyện chấp nhận tất cả mọi sự trừng phạt kinh khủng nhất trên đời, chỉ mong không cần trải qua sự đau đớn đó lần nữa, nó giống như một sự tra tấn, nó như xé đôi cơ thể nàng!

Nàng là như thế, yếu đuối và bất lực, chỉ biết sợ hãi và sợ hãi. Giống như bông hoa mỏng manh không chịu nổi gió sương, có những lúc lại ngây thơ như chú dê nhỏ lơ đang hưởng thụ cuộc sống, tâm trạng lúc vui lúc buồn rất hỗn loạn. Chính điều đó lại càng thêm hấp dẫn Tề Ngao Vũ, làm cho hắn chợt thấy thương tiếc, làm cho hắn thầm muốn đem nàng giấu ở khuê phòng. Nàng càng kháng cự lại càng làm cho hắn phi thường căm tức, muốn chiếm đoạt.

"Ta không cần người làm trâu làm ngựa, ta chỉ muốn có người, đến đây!" Hắn lãnh khốc ngẫm ra lệnh, vẻ mặt âm lãnh dọa người.

"Đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của ta, tính nhẫn nại của ta từ trước đến nay rất hạn hẹp!"

"Ta. . . ." Đôi mắt của hắn uy dũng và thu hút, mặt mày thâm trầm, nàng căn bản không hề có dũng khí để chống cự. Rõ ràng sợ gần chết, nhưng cũng chỉ có thể run rẩy ngoan ngoan để hắn nắm lấy hai tay. "Ta biết cha ta làm chuyện sai lầm, người bị tổn hại rất lớn. . . . Ách ——"

Hắn nhanh chóng dùng lực ôm nàng vào lòng, hận không cách nào khiến nàng an tâm. Nàng ở trong lòng hắn run rẩy không dứt, lại làm cho hắn bắt giác dịu lại, hai tay từ từ thả lỏng, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhu tình như nước khê vỗ về nàng.

"Ta vừa rồi thật sự làm đau người có phải hay không?"

Hắn có chút tự trách mình phát hiện quá trễ khiến nàng bị sợ hãi, chỉ là hắn không thể kiểm chế, hơn nữa, hắn cực kỳ yêu cái mùi vị cơ thể của nàng cho nên căn bản là không có khả năng đáp ứng yêu cầu của nàng, hắn sẽ không bao giờ buông nàng ra. Nhẹ nhàng nâng đường cong duyên dáng cảm nàng lên, trên đôi môi như cánh hoa của nàng đang sung sướng vì những nụ hôn điên cuồng của hắn, hắn nhẹ giọng hỏi: "Bây giờ còn đau không?"

Nàng trong lòng run sợ nhìn hắn, gật gật đầu, đối với vẻ mặt ôn hòa khác thường này của hắn, nàng đang tràn ngập cảnh giác.

"Người. . . . Nhất định phải như vậy sao?" Nàng nhút nhát hỏi.

"Đúng, ta nhất định phải làm hơn thế nữa, không có khả năng ta sẽ buông tha!"

Hắn chậm rãi đem nàng đặt lại trên giường, cơ thể mạnh mẽ thon dài của hắn lần nữa đè trên người nàng. Giống như con chim gõ kiến cần mẫn, hắn khao khát dùng khuôn mặt tuần tú của mình hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng những nụ hôn ngọt ngào, tình ý triền miên có chút treu chọc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Chương 2.2

Sưu tầm

"Không..." Nàng cố gắng thanh tỉnh mà hít lấy chút không khí, kinh ngạc mở to hai mắt, thân thể bắt đầu căng thẳng, khê run rẩy.

"Van xin người, đừng..."

"Xui, không sao đâu, đừng sợ..." Hắn ôn nhu trấn an nàng, kiên nhẫn chờ nàng chuẩn bị thật tốt

Tề Ngao Vũ lặng lẽ co thắt một lúc, mở miệng hít lấy một ít hơi lạnh, thiếu chút nữa hắn đã nhịn không được mà bạo phát ra. A... Hắn nghiến răng rên rỉ, cảm nhận rõ cái vật đàn ông thẳng cứng nóng rực của mình được da thịt non mềm của nàng gãi gao bao bọc. (BB: *ngát*; bác sĩ: truyền máu ngay....)

"A... Ngao Vũ...". Nàng lo lắng khê vận vẹn thân thể, không biết nên làm sao, chỉ cảm thấy có một chút tê ngứa khó nhịn dâng lên từ dưới bụng mình, giống như có một con sóng điện chạy khắp tứ chi và toàn cơ thể.

Nàng cắn chặt đôi môi như cánh hoa của mình, đầu khê đóng đưa qua hai bên theo từng chuyển động của hắn.

"... Ngao Vũ... Ta... Sợ..." Nàng yếu ớt van xin, nàng hiện không thể chịu đựng được thêm bất kì sự vui sướng nào nữa, mười đầu ngón tay nàng đang bấu chặt vào từng cơ bắp trên lưng của hắn.

"Yên tâm, ta sẽ không làm thương tổn người". Hắn nói rất nhẹ nhàng, triền miên mà hôn lên đôi môi như cánh hoa mê người của nàng.

"Người... Đủ rồi... .." Nàng dùng răng cắn lên môi làm cho chúng sưng tấy lên, hai tay giữ chặt lấy bờ vai rắn chắc của hắn, khó khăn hít lấy không khí...

Chương 14

Chương 2.3

Suru tâm

"Y Y tiểu thư, Y Y tiểu thư..." Tiểu Bình lo lắng khẽ gọi.

Sau khi nàng xác định rõ chủ nhân đã rời đi mới dám len lén chuồn vào phòng ngủ, không nghĩ tới việc cánh cửa vừa mở ra, khung cảnh ập đến trước mắt, căn phòng lộn xộn cùng với những mùi vị hoan ái nồng đậm làm cho người ta mặt đỏ tim đập, tâm trạng giống như bị chùn xuống.

Những người làm của Hoài Viên đều biết, Tề Ngạo Vũ là người thường phạt phân minh, lại là ông chủ hào phóng, nhưng thấy nhiều bài báo trên các tạp chí nói, bọn họ có thể biết được ông chủ đối với nữ nhân có bao nhiêu cuồng dã phóng đảng. Thế nhưng... Thế nhưng làm sao có thể đối đãi với Y Y tiểu thư như vậy?

Nhìn cảnh Y Y tiểu thư ngủ mê mết không biết gì, nhìn dáng dấp hoàn toàn kiệt sức kia, Tiểu Bình hiểu Y Y tiểu thư rõ ràng đã bị thiếu gia "ăn" một cách thập phần triệt để.

Lớp tóc dài đen xõa tung trên chiếc gối trắng như tuyết. Trên drap trải giường là thân thể lửa lò trắng nõn nằm sấp trên chiếc giường lớn lộn xộn, trên người được bao phủ bởi tấm chăn mỏng, lộ ra bờ vai thon gầy đầy ấn tích.

Trời ạ, Y Y tiểu thư đối với thiếu gia sợ hãi như thế, luôn một lòng nghĩ cách làm sao có thể rời khỏi nơi đây, cho nên tuyệt đối không thể tự có bất kì cử chỉ yêu thương nhưng nhớ gì chứ đừng nói đến việc..... Hiện tại trước mắt lại hiện ra một màn như vậy... Tiểu Bình tự trách mình, Y Y tiểu thư là người thiện lương tốt đẹp như thế, nàng nên sớm nghĩ biện pháp giúp tiểu thư rời khỏi nơi này, tiểu thư sẽ không phải..

"Đều là do ta không tốt..." Tiểu Bình tự trách bản thân, hít vào một hơi, khẽ gọi: "Y Y tiểu thư, tỉnh, tỉnh lại đi..."

Vân Nhu Y chậm rãi tỉnh lại, nàng mạnh mẽ tự mở mí mắt, chua chát nói: "Tiểu Bình, a..." Mới khẽ định ngồi dậy, nhưng do vận động quá độ dẫn đến toàn thân bủn rủn vô lực, hai hàng lông mày không khỏi vội vàng nhíu lại.

Đôi môi như cánh hoa giờ sưng mọng đỏ tươi giống như muốn rướm máu, vài sợi tóc lơ thơ rũ xuống bờ vai tuyết trắng, vẻ mặt Vân Nhu Y mệt mỏi nhưng vẫn như cũ, đẹp đến động lòng người, mảnh mai khiến cho người khác chột cảm thấy đau đớn.

"Cẩn thận..." Tiểu Bình đưa tay muốn đỡ.

"Không, đừng đụng vào ta..." Vân Nhu Y kinh hoàng mà tránh né, khẽ nâng cao tấm chăn bao bọc lấy thân thể trần trụi của mình, nàng không muốn tình cảnh thảm hại này của mình bị người khác nhìn thấy: "Đi ra, người đi ra đi, người không cần quan tâm đến ta!"

"Tiểu thư..." Tiểu Bình nghẹn lời, lập tức thở mạnh, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, người đừng giận Tiểu Bình. Ta... Ta là tới giúp người".

"Giúp ta?" Vân Nhu Y cay đắng mà giạt nhẹ khóe môi: "Đừng lừa ta, người hôm qua vừa mới nói, người là người hầu, không có cách giúp được ta..."

"Hôm qua không giúp được, không có nghĩa là hôm nay cũng không được!" Bây giờ cần nhất là thay một bộ áo ngủ rộng rãi cho Vân Nhu Y, nghĩ thế, Tiểu Bình quay người mở tủ âm tường tìm kiếm quần áo và đồ dùng hàng ngày: "Đừng lãng phí thời gian, tiểu thư, người nhanh lên một chút, rồi giường rửa mặt chải đầu đi".

"Người thực sự muốn giúp ta?" Vân Nhu Y nghi hoặc vì sự thay đổi của nàng, nhưng vẫn thừa dịp nàng quay người đi hướng khác, tranh thủ ngồi dậy. Động tác vụng về khẽ trượt xuống giường, vào nhà vệ sinh rửa mặt chải đầu.

"Không sai".

Chờ thay trang phục xong xuôi: "Nhưng mà, ta mất tích, đầu tiên bọn họ sẽ tìm đến người, ngộ nhờ bị phát hiện là người giúp ta..."

"Yên tâm, ta tự có cách nói để bảo vệ mình, sẽ không ai phát hiện đâu." — Tiểu Bình đỡ Vân Nhu Y đi ra ngoài, nói: "Ta vừa nghĩ ra một cơ hội tốt có thể giúp người an toàn rời khỏi Hoài Viên, người mau theo ta đi".

Chương 15

"Vân Nhu Y, năm nay 20 tuổi". Tôn Lăng Tiêu đẩy gọng kính viền vàng trên mũi, tiếp tục báo cáo điều tra của hắn: "Nàng là con gái duy nhất của vợ chồng Vân Dư Huy. Từ bé theo học trường nội trú, năm 15 tuổi mẹ mất, nàng liền bị đưa đến Pháp học tại học viện Thánh Sant Jove cho đến khi tốt nghiệp. Từ 5 năm nay, đây là lần đầu tiên trở lại Đài Loan."

"Ừ". Tề Ngao Vũ thư thái ngồi sau bàn làm việc điều khắc tinh xảo, tỉ mỉ mà đọc qua thứ mới vừa đưa đến tay hắn, báo cáo điều tra vẫn còn nóng hổi. 20 năm 5 tháng, chỉ cô đọng vồn vẹn trong một bản báo cáo mỏng đang được bày ra trước mắt hắn. Tề Ngao Vũ xem qua một hai ba lần, cảm tưởng duy nhất là ..... nhàm chán.

"Người nghĩ, nàng có biết hành tung của Vân Dư Huy hay không?"

"Đương nhiên không biết!" Tôn Lăng Tiêu không chút nghĩ ngợi mà trả lời, theo thói quen, hắn đẩy kính mắt: "Vân Dư Huy không phải là một người cha có trách nhiệm. Con gái của hắn bị duy nhất sinh non cho nên thân thể vốn cũng không tốt, nhưng hắn từ bé đã đem nàng đưa đến trường nội trú. 5 năm trước còn gửi nàng ra nước ngoài, căn bản là muốn bỏ mặc nàng. Trong 5 năm đó, ngoại trừ nghỉ hè hàng năm, quản gia sẽ qua thăm một lần ra, còn lại thì hắn từ đầu đến cuối chưa từng đi thăm con gái, tình cảm của hắn dành cho con gái thế nào, không cần nói cũng có thể hiểu rõ. Tôi nghĩ, Vân Dư Huy căn bản là đã quên mất năm nay con gái phải tốt nghiệp. Nếu đã như vậy, hắn sẽ càng không có khả năng báo tin về hành tung của hắn cho Vân Nhu Y biết!"

Tề Ngao Vũ dương đôi mày kiếm sắc nét lên, ý vị thâm trường mà nhìn tâm phúc của hắn – Tôn Lăng Tiêu. "Nghe khẩu khí của người, hình như người đặc biệt đồng cảm với Vân Nhu Y!"

"Ta... Ách..." Hắn đúng là rất có thiện cảm với Vân Nhu Y. Dừng lại một chút, giống như hạ quyết tâm, khẽ nói: "Lão đại, nếu Vân Nhu Y không biết hành tung của Vân Dư Huy, chúng ta có giam cầm nàng thì hình như cũng không có ý nghĩa gì".

"Làm sao lại không có ý nghĩa?" Khuôn mặt tuần tú của Tề Ngao Vũ hơi trầm xuống. "Cha nàng thiếu ta một khoản nợ lớn, ta bắt nàng chủ yếu cũng chỉ muốn nàng bồi thường cho ta. Đây là đạo lý hiển nhiên trên đời, cực kỳ hợp lý".

"Nhưng là chúng ta đều biết, cha nàng căn bản không quan tâm đến đứa con này. Chúng ta lại cố ý muốn bắt nàng thay mặt cha bồi thường, không phải là hơi quá..."

"Mặc xác chuyện đó, dù thế nào thì Vân Nhu Y vẫn là nữ nhi duy nhất của Vân Dư Huy!" Khẩu khí của hắn kiên quyết, rõ ràng, cho thấy việc này đã được quyết định, không cần thảo luận nữa!

Tôn Lăng Tiêu trầm thờ dài, lập tức nói sang chuyện khác, thảo luận giải quyết các công việc khác

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Chương 2.4

Sưu tầm

Thảo luận được một lúc, Tề Ngao Vũ phẩy tay nói: "Chiều mai tôi đi Hồng Kông, mấy ngày này, Vân Nhu Y tùy ý anh quản. Hi vọng khi tôi trở về, nàng vẫn y như cũ, bình an mà đợi tôi tại nơi mà nàng nên đợi".

"Được, tôi hiểu rồi". Mặc dù rất thông cảm với Vân Nhu Y, nhưng trong lòng Tôn Lăng Tiêu thì việc trung thành với Tề Ngao Vũ lại cao hơn tất cả mọi thứ.

Gọi bảo vệ ra mở cổng, Tôn Lăng Tiêu theo lệ cũ, chạy xe nhanh qua cổng chính đang mở rộng. Bình thường hắn cũng vẫn thường ở Hoài Viên, chỉ có thỉnh thoảng mới ngủ lại phòng làm việc, chẳng hạn như mới gần đây nhất.

Để giảm nhẹ giải quyết và giảm nhẹ tổn thất do Vân Sùng Huy gây ra, hắn đã phải ở lại cơ quan mất ở vài ngày.

"Kỳ lạ". Tôn Lăng Tiêu nói thầm, "Tiểu tử này tuy rằng không phải là loại ngồi im chịu trận, quân tử động khẩu không động thủ nhưng cũng có thể coi là ôn hòa phân minh, nhưng chưa bao giờ có kiểu giận chó đánh mèo như vậy..." Làm sao đột nhiên lại nghĩ ra cái loại trò hề cha nợ con trả cũ rích này cơ chứ?

Tề Ngao Vũ bình thường luôn coi nữ nhân làm đối tượng tiêu khiển mua vui, mặc dù không hẳn là thương hương tiếc ngọc nhưng cũng là không biến thái

đến mức cố ý hành hạ đối phương, nhất là... Tôn Lăng Tiêu chau mày suy tư, hần chột phát hiện Tề Ngạo Vũ đối với Vân Nhu Y hình như có một loại ý định muốn chiếm hữu vượt quá mức bình thường.

Bên trong chiếc xe sang trọng đang chạy băng băng trên đường, thiết bị cách âm của xe thật sự tốt, không hề nghe thấy tiếng mưa to như trút nước ở bên ngoài. Bên trong xe một mảnh yên tĩnh không hề có tiếng động.

Trong đầu hần chột lóe ra một khuôn mặt diễm lệ, "Phải không?". Hần thì thảo tự nói với bản thân, vốn là biết rõ không có bất kì âm thanh trả lời nào, nhưng ngoài ý muốn của hần, bất chợt nghe thấy nửa tiếng ho khan, hần hoảng sợ, quay đầu lại nhìn với khuôn mặt như hưng thần.

"Ách, cô..." Trông thấy dáng ngồi ở phía sau xe, bộ dạng đang bụm chặt cái miệng nhỏ nhắn, Tôn Lăng Tiêu choáng váng: "Cô làm sao..."

"Đương nhiên là thừa dịp khi anh không chú ý, nhập cư trái phép được rồi".

Ôi, lại bị cảm. Vân Nhu Y ảo não không thôi, lại một lần nữa tự mắng bản thân mình yếu đuối, không thể chịu nổi kích động quá lớn.

Nếu bị phát hiện, nàng cũng chỉ vạn phần không cam lòng rời khỏi ghế ngồi.

"Tôn tiên sinh, anh cũng không thể coi như không gặp tôi, cứ tiếp tục lái xe đi?" Đôi mắt to mĩ lệ tràn đầy thương cảm mà cầu xin hần.

"Cô làm sao lại có thể chắc chắn rằng tôi sẽ đưa cô về nhà?" Mắt Vân Nhu Y sáng lên, Tôn Lăng Tiêu lập tức dội cho nàng một gáo nước lạnh, "Đừng có nằm mơ!"

"Tôn tiên sinh, van cầu anh..." Vân Nhu Y nôn nóng khăn cầu nói: "Tôi chỉ là một cô gái tay trái gà không chặt, lại không có sức ảnh hưởng gì, các anh bắt tôi chỉ lãng phí nhiều gạo thóc và sức lực, thực sự là không có tác dụng gì..."

"Có ảnh hưởng hay không, có thể có tác dụng hay không, người quyết định là Tề thiếu gia, không phải cô, cũng không phải tôi. Ngạo Vũ đã quyết định cần phải giữ lại cô, cho nên cô tốt nhất là ngoan ngoãn đợi tại Hoài Viên này, nếu không thì..." Nụ cười thật, hần đứng là cùng Tề Ngạo Vũ lớn lên mặc cùng một cái quần, tính cách nóng nảy của Ngạo Vũ làm sao hần không hiểu được? Tề Ngạo Vũ muốn giữ người lại, Tôn Lăng Tiêu có chết cũng không dám lên thà. Bằng không, hần không chết thì cũng bỏ lột da.

"Thế lực của Ngạo Vũ, tuyệt đối vượt qua tường tượng của cô, trừ phi tự động buông tay, không thì cô tuyệt đối không trốn thoát. Thêm nữa, cô có thể chạy trốn đi đâu? Đài Loan tuy là quê hương của cô, thế nhưng với người đã đi du học nhiều năm như cô thì nơi này có gì khác với nơi xa lạ? Với khả năng của lão đại, tuyệt đối có thể bắt được cô trước khi cô chạy ra khỏi Đài Loan. Huống hồ, hộ chiếu của cô cũng giấy tờ chứng nhận hiện tại đang ở trong tay hần, không phải sao?"

"Tôi..." Nàng biết hần nói hoàn toàn có lý, nhưng... "Tôn tiên sinh, van cầu anh!" Chỉ cần có hy vọng, cho dù chỉ một phần vạn khả năng, nàng sẽ không dễ dàng buông tay mà ngoan ngoãn trở lại bên cạnh ác ma kia.

"Đừng xin, cô có xin tôi cũng vô dụng. Cho dù tôi mang được cô rời khỏi Hoài Viên thì cô cũng chỉ có quay về Vân gia. Thế nhưng chỉ cần phát hiện cô mất tích, nơi đầu tiên sẽ bị lục soát chính là chỗ đó. Phương thức bỏ trốn của cô cũng giống như chuột trốn mèo, vốn là chỉ có thể dùng để chơi đùa mà thôi, một chút cơ hội thành công cũng không có. Tôi thấy, tốt nhất là cô nên quay về trước khi bị lão đại phát hiện..."

Đột nhiên tiếng điện thoại vang lên, ngắt quãng lời khuyên bảo của hần, Tôn Lăng Tiêu liếc mắt nhìn khuôn mặt trong nháy mắt tái nhợt của nàng, khẽ mở điện thoại di động...

"Alô, lão đại!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Chương 2.5

Sưu tầm

Vân Nhu Y trong giây lát cảm thấy như mây đen kéo đến vây kín lấy nàng, nàng thực sự không có cách nào để đối mặt với mọi thứ, theo trực giác, nàng mở cánh cửa xe rồi chạy vọt vào trong màn mưa.

Ông trời dường như cũng hòa vào giúp vui, âm âm một tiếng, mưa lại càng to hơn "Chờ một chút!" Tôn Lăng Tiêu nhanh chóng ra quyết định, bỏ lại điện thoại di động và đẩy cửa xe đuổi theo.

"Chết tiệt! Tôn Lăng Tiêu, rốt cuộc đang bị làm sao? Lâu như vậy mà vẫn chưa trở về". Tề Ngạo Vũ vừa thở phì phì vừa chửi bới, bước chân thập phần phần nộ, dường như muốn dẫm nát nền phòng khách thành bình địa.

"Tôn thiếu gia bỗng nhiên vội vã quay trở về công ty, hơn nữa, chúng tôi còn phát hiện được khoảng thời gian tiểu thư Vân Nhu Y mất tích lại mới gần đây, nói không chừng, đã trốn lên xe theo đến công ty, cho nên..." Nhân viên an ninh tò mò đi theo bên cạnh Tề Ngạo Vũ trình báo.

"Chết tiệt!" Mới nghĩ tới đây, Tề Ngạo Vũ lại càng thêm tức giận, nhìn không được lại muốn đem tất những thứ ở đây ra đập nát cho hả giận, "Các người... tất cả đều là người chết sao? Vân Nhu Y, một người lớn như vậy, lên xuống lầu, trốn vào trong xe, vì sao lại không ai phát hiện?"

"Ách..." Những người hầu khuôn mặt xám, cúi đầu đối mặt với khuôn mặt như ác ma của Tề Ngạo Vũ. Những ngày trời mưa, tất cả bọn họ đều muốn ở trong phòng ăn chơi nhàn nhã, nói chuyện phiếm trên trời dưới đất, cho nên không ai có thể phát hiện được Vân Nhu Y bỏ trốn, thế là đành phải rụt cổ lại tiếp tục chịu đựng nghe quát tháo.

Tiếng phanh xe vang lên ở ngoài cổng.

"Tôn tiên sinh đã trở về!" Mọi người thở dài một hơi, nhìn không được thật sự rất muốn reo hò hoan hô.

Tề Ngạo Vũ lửa giận hùng hực, từ trong nhà xông thẳng ra ngoài. Vừa ra đến cửa đã thấy Tôn Lăng Tiêu toàn thân ướt sũng, vội vàng đang ôm lấy Vân Nhu Y tựa như ôm một con mèo nhỏ đang hấp hối khẽ đi vào nhà.

"Chuyện gì xảy ra?" Tề Ngạo Vũ biến sắc, đưa tay muốn ôm lấy nàng. "Cả người Vân Nhu Y làm sao lại ướt đầm..."

"Không, không muốn!" Vân Nhu Y cắn bản đã xui xẻo vô lực nhưng vừa nhìn thấy Tề Ngạo Vũ lại tựa như thấy độc xà mãnh thú, giờ tay ôm chặt cổ Tôn Lăng Tiêu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lao đảo vùi vào trong lòng hắn.

"Ách..." Tôn Lăng Tiêu nhất thời phản ứng không kịp, thiếu chút nữa thôi không ra hơi.

Tề Ngạo Vũ tức giận đến mức sắc mặt biến thành màu đen, chộp lấy Vân Nhu Y đang kêu rên sợ hãi không ngớt ôm vào trong lòng, sau đó hung hăng mà trừng mắt nhìn Tôn Lăng Tiêu một cái.

"Oan uổng, lão đại, ta... Ta không biết... Ta không có..." Tôn Lăng Tiêu vô tội, thật sự là hoảng đến độ giương cao hai tay kêu oan.

Vì tận trung, hắn không tiếc thân mình chạy trong mưa đuổi theo mỹ nhân, một thân bị giẫm mưa, khuôn mặt tuần tú của "Thiên hạ đệ nhị soái" còn bị cào một vết, không có công lao cũng có khổ lao, nhưng kết quả là lại nhận được cái lườm nguýt đáng sợ. Oan uổng này bảo hắn làm sao chịu được đây!

"Hong nhan họa thủy", cái câu tiên tri này là do ai phát minh ra vậy? Thật là đúng là thánh hiền!

"Không muốn, không muốn, thả ta ra, ác ma, bại hoại..." Vân Nhu Y bị Tề Ngạo Vũ ôm chặt ở trong ngực. Nàng bây giờ giống như con mèo nhỏ bị dọa đến sợ hãi quá độ, giấy dựa không ngớt, hai tay vùng vẫy không ngừng.

"Câm miệng! Người thật to gan! Người dám mắng... Ngừng tay...!"

Tề Ngạo Vũ kinh ngạc, thiếu chút nữa mặt bị chộp một cái, suýt nữa thì bị thương, vội vã đưa một tay ra bắt được bàn tay nhỏ bé đang bay lượn lung tung. "Vân Nhu Y, người lại đang phát điên cái gì thế?"

Cái trò bỏ trốn này, hắn còn chưa tìm nàng hỏi tội, thế mà nàng lại ra tay trước đánh đòn phủ đầu này, đây không phải là muốn tố cáo hắn là ác nhân sao?

"Ta điên rồi, là người hại ta điên. Người, tên đại phiêu dân chết tiệt này, ta...". Nàng mắng chửi hắn, bỗng nhiên nhìn không được oa lên một tiếng, khóc rống lên.

"Người rốt cuộc làm sao vậy... Y Y?" Tề Ngạo Vũ quả thực chân tay luống cuống, bỗng nhiên tiếng khóc ngừng lại, người đang ôm trong cánh tay bỗng nhiên mềm nhũn. Ngực hắn nháy nhanh vài cái, hắn vội vàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên.

Vân Nhu Y đã ngất đi, hai mắt nàng khép lại, hô hấp dần dập.

"Sao có thể như vậy?!" Đưa tay lên trán nàng dò xét. Nhiệt độ nóng bừng đến mức muốn phồng tay làm hắn giật mình. Lập tức ôm lấy nàng hướng lên trên lầu, vừa đi vừa gào thét: "Bác sĩ, mau gọi bác sĩ!"

"Vân Nhu Y, người tỉnh lại cho ta. Ta ra lệnh cho người lập tức mở mắt ra cho ta, nghe thấy không?"

Mơ mơ hồ hồ phập phồng như nằm trong biển lửa, Vân Nhu Y mơ hồ nghe thấy từng cơn rống to gào thét quấy nhiễu khiến cho nàng không thể nào an giấc. Một bàn tay thô ráp đặt trên vàng trán nóng hổi của nàng, vừa lau vừa vỗ, lực tuy rằng rất nhẹ, nhưng đối với nàng cũng thật phần phiền toái.

"Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, vì sao vẫn không hạ sốt?"

"Lão đại, nhỏ giọng chút, sẽ quấy rầy Y Y nghỉ ngơi..."

"Nghỉ ngơi? Ba ngày rồi, nàng ngủ đã ba ngày, còn nghỉ ngơi chưa đủ sao?"

"Nàng thể chất yếu, sức đề kháng kém..."

"Đừng nói với ta những lời vô ích đó! Người bây giờ, lập tức, ngay lập tức nghĩ cách hạ sốt cho ta, nếu như nàng sốt đến mức biến thành ngu ngốc thì người xong đời!"

"Đã cố gắng hết sức rồi..."

"Nàng ngủ tới khi nào mới có thể tỉnh?"

"Không biết... Có thể... Viêm phổi... Bệnh viện..."

Tiếng gầm gừ cùng tiếng giải thích vang lên thay phiên nhau làm chấn động đầu óc đang nặng trĩu của Vân Nhu Y. Nàng như đang ở trong màn sương mù, cảm thấy cực kì khó chịu, thể là, nàng đem hết khí lực, gờn bàn tay nhỏ bé lên, tùy ý nắm lấy...

"Y Y?" Tề Ngao Vũ cúi đầu nhìn, phát hiện bàn tay nhỏ bé của Vân Nhu Y nắm lấy tay áo của hắn, vừa mừng vừa sợ, khẽ cúi xuống trước mặt nàng như muốn xác định chắc chắn. "Người tỉnh rồi sao, Y Y? Có chỗ nào không thoải mái không... Cái gì? Nói lại lần nữa, người vừa mới nói gì ta không có nghe rõ". Thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng khép khép mở mở, nhưng mà hắn mãi vẫn nghe không được thanh âm của nàng, vì vậy, hắn bèn đề lộ tai đến sát bên miệng nàng.

"Àm ỉ... Âm ỉ chết mất..." bàn tay nhỏ bé vô lực của nàng chạm lên cổ hắn, nàng khẽ thì thầm "Nếu âm ỉ nữa... ta đem... vì khuẩn gây bệnh truyền cho... người... Xem người còn có... Không có thừa sức lực... gào thét..." (BB: hờ hờ hờ... bó tay với chị... =")

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Chương 2.6

Sưu tầm

Tề Ngao Vũ sững sốt, không chỉ hắn mà toàn bộ người trong phòng khi nghe được câu đầu tiên nàng nói khi tỉnh lại đều ngây ngẩn cả người. Tề Ngao Vũ ngay lập tức phục hồi tinh thần. Hắn chẳng những không tức giận, trái lại còn mạnh mẽ gạt đầu, "Được, ta thân thể cường thể tráng, siêu vi trùng nhỏ nhỏ không thể làm gì được ta đâu. Người đem toàn bộ siêu vi trùng truyền qua cho ta như vậy người có thể sớm một chút mau lành bệnh".

"Hỗn... dân..." Vân Nhu Y vô lực liếc mắt nhìn hắn, bây giờ nàng hiểu được không thể nói lý được với hắn, và lại cũng không muốn cãi nhau với hắn lãng phí thể lực, cho nên, hai mắt khép lại thiếp đi.

"Y Y, Y Y..." Bàn tay lớn không nóng không nguội vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của nàng. Thấy vỗ mãi không tỉnh, tiếng rống giận kinh thiên động địa lại lần nữa vang lên, "Chuyện gì xảy ra? Nàng làm sao lại bất tỉnh nữa?"

Y tá và bác sĩ lập tức ủa lên, sau khi kiểm tra đo đạc liên tiếp, bác sĩ vui mừng tuyên bố: "Hạ sốt rồi, Vân Nhu Y tiểu thư cuối cùng cũng hạ sốt, có thể xem như nàng đã vượt qua được thời kỳ nguy hiểm".

Nghe vậy, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã có thể không cần chịu đựng tiếng sư tử rống đinh tai nhức óc nữa.

Vì để cho bệnh nhân có thể nghỉ ngơi an dưỡng, cho nên lỗi tai mọi người cũng được nghỉ ngơi kè một chút. Thế là Tôn Lăng Tiêu kiên quyết kiến nghị Tề Ngao Vũ để tâm hơn vào công việc một chút.

"Lão đại, bác sĩ Trương nói gì anh cũng nghe thấy. Nếu Vân Nhu Y đã không có gì đáng ngại, anh cũng không nên kéo dài chuyến công tác ở Hồng Kông, có đúng không? Hợp đồng này mọi người đã nỗ lực cố gắng lâu như vậy, chúng ta cũng không thể để cho ở ngay bước ngoặt cuối cùng lại bị thất bại trong gang tấc".

"Vậy..." Tề Ngao Vũ nhìn hồ hấp của Vân Nhu Y dần dần bình ổn, trầm ngâm nửa buổi. Trong phút chốc bỗng rùng mình, nữ nhân là trò chơi, là công cụ giải tỏa áp lực, làm sao có thể xen vào hi vọng ái ố của hắn, thậm chí lại còn ảnh hưởng đến công việc? Nhìn Vân Nhu Y với ánh mắt thâm sâu khó hiểu, hắn hít một hơi dài.

"Vậy hôm nay ta bay đến Hồng Kông, ở đây mọi chuyện giao lại cho người!" Nói xong, dứt khoát quay người cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng rời đi.

Cánh cửa khẽ vang lên tiếng động, Tiểu Bình cẩn thận từng li từng tí nâng cái khay sứ tiến vào phòng ngủ.

"Tiểu thư!" Đầu tiên, đem khay thức ăn đặt trên bàn, sau đó đi tới bên giường, nhẹ đỡ giành nói: "Người nhất định đói bụng rồi, đúng không? Tôi giúp người mang một ít cháo thịt nạc người thích nhất tới, người nếm xem, thơm quá! Ăn chút đi, có được hay không?"

Vân Nhu Y cuộn mình nằm trên giường, cũng không thèm nhìn nàng một cái.

"Tiểu thư..." Tiểu Bình thăm sốt ruột, thanh âm lại cố giữ vững sự ôn hòa, tựa như chỉ sợ làm kinh động đến nàng. "Người là sắt, com là thép. Người nếu cứ như vậy, cái gì cũng không ăn là không được".

Nói mãi mà Vân Nhu Y cũng không hé răng. Trên thực tế, theo bệnh trạng của nàng hiện đã dần dần khỏi hẳn, nhưng tâm trạng nàng thì ngày càng trở nên trầm mặc, giống như búp bê thủy tinh, cả ngày cuộn mình trên giường ngày ra, ai cũng không thèm để ý.

"Tiểu thư, đừng như vậy. Người đã hai bữa không ăn không uống, nếu cứ tiếp tục như thế nữa thân thể của người sẽ chịu không nổi đâu!"

Tiểu Bình rất thích, rất thích Y Y tiểu thư, thực sự không muốn nàng bị đói một chút nào.

"Tiểu Bình. Người sẽ giúp ta một lần nữa, có đúng hay không?" Vân Nhu Y khẽ cắn môi, khẽ quay khuôn mặt nhỏ nhắn suy yếu nhìn tiểu Bình. Đây là lần thứ một trăm linh một nàng đưa ra yêu cầu. Sắc mặt nàng tái nhợt có phần gần như trong suốt.

"Tiểu thư, không phải là ta không muốn thả người, mà là..." Tiểu Bình dùng ánh mắt khó xử cầu xin nàng.

Vân Nhu Y thất vọng xoay đầu đi, nàng không còn chút sức lực nào để nói thêm cái gì nữa.

Về mặt xinh đẹp thể lương của nàng khiến tâm lý Tiểu Bình khó sở nói không nên lời. Với tình huống hiện tại, cho dù nàng có muốn thả Y Y tiểu thư thì cũng không có cách. Từ sau vụ việc lần trước, Hoài Viên đã tăng cường thêm người canh gác cực kì chặt chẽ.

Thiếu gia vì sao vẫn chưa quay về? Nếu cứ tuyệt thực thêm như vậy nữa, tiểu thư sẽ chết mất!

Rầm... một tiếng đóng cửa rất nhẹ cũng đánh thức ý thức của Vân Nhu Y. Nàng lại lần nữa ngẩng đầu lên, trong phòng trống rỗng, vẫn như cũ, chỉ một mình nàng trong căn phòng này.

"A . . . . Không, không, đừng đem ta giam ở chỗ này!"

Con tức giận không hiểu từ đâu chọt trào dâng trong ngực nàng, khiến nàng cao giọng hét to, tiếng kêu đau đớn phần uất của nàng vang trong không khí.

Nàng điên cuồng mà quăng mà đập gối. Trong một giây bất cẩn, nàng cũng bị rơi xuống giường, tóc dài xõa tung trên thảm trải sàn, cái gối tuột khỏi tay, bay về phía đầu giường, bình hoa cũng bị vỡ tan tành.

"Vì sao? Vì sao đối xử với ta như vậy, cuối cùng là ta đã làm sai cái gì?" Nàng xúc động cùng phần nộ mà đánh thùm thụp lên cái thảm ở dưới đất. nàng cảm thấy tủi thân, sự đau đớn và không cam lòng như trường giang đại hà tuôn trào, nàng òa khóc, khóc đến mức khản cả giọng, nước mắt rơi như mưa, nhưng vẫn không có cách nào thay đổi được thực tế rằng nàng đã bị bắt giam tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Một lúc lâu... Nàng ngây ngốc giờ nắm tay lên, trên tay có máu, tay kia của nàng đang cầm mảnh thủy tinh thấm máu. Tâm trạng rối bời mơ hồ khẽ lẩm bẩm "Chảy máu..."

"Y Y... Cô đang làm cái gì thế!?" Tôn Lăng Tiêu hét lớn một tiếng, vội vàng chạy vụt tới nắm lấy tay nàng, ngăn cản nàng hành động ngu xuẩn – tự sát.

Vừa nhận được tin Vân Nhu Y tuyệt thực, Tề Ngạo Vũ lập tức từ công ty chạy về Hoài Viên, vậy mà khi mở cửa ra, chỉ thấy hình ảnh nàng đang dùng mảnh sứ bị vỡ cắt cổ tay tự sát, thật làm hắn sợ đến mức tim thiếu chút nữa ngừng đập.

"Vân Nhu Y, người làm sao lại ngốc thế này, người đang nghĩ cái gì vậy hả!?! Làm vậy có thể giải quyết tất cả sao?"

May quá, vừa đúng lúc lão đại từ Hồng Kông trở về, chứ nếu chò lão đại về thì thật không biết ăn nói làm sao nữa!?! Vừa nghĩ đến cái tên Tề Ngạo Vũ. Tôn Lăng Tiêu lập tức biến sắc, ngay lập tức gọi điện thoại nội bộ vội tìm bác sĩ.

Trời ơi, trùng mắt nhìn cổ tay thon nhỏ của nàng máu chảy đầm đìa, Tôn Lăng Tiêu cúi xuống, nửa quỳ nửa ngồi trên thảm thảm, trên mặt lộ rõ vẻ kinh hãi, xong đòi rồi, lão đại nhất định sẽ làm thịt hắn...

"Người..." Ánh mắt nàng mê mẩn mù mịt căn bản thấy không rõ người trước mặt là ai, cũng không muốn quan tâm, Nàng khẽ trở tay, nắm được cánh tay hắn, khẽ cầu xin: "Thả ta đi có được hay không? Van xin người, ta không muốn ở chỗ này, ta thực sự chịu không nổi. Van xin người..."

Khẽ nâng mái tóc đen nhánh kia lên, khuôn mặt mỹ lệ trắng nhợt của nàng hiện ra, ánh mắt bi thương thống khổ tận cùng, ngay cả người sắt cũng chịu không nổi. Ngực Tôn Lăng Tiêu khẽ chấn động, trực giác bảo hắn không nên nhìn nữa, "Người cô nên cầu xin không phải ta".

"Van xin người..." Nàng dùng tay ôm lấy khuôn mặt đang cố gắng lẩn tránh của hắn.

"Ta..."

"Ta van người..."

Hắn thờ dài, ôn nhu mà lấy bàn tay nhỏ bé của nàng ra. "Với tình trạng trước mắt của cô, cô chưa thể..."

"Các người đang làm cái gì?" Thanh âm lãnh khốc cắt ngang không gian.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Chương 2.7

Sưu tầm

Về mặt Tề Ngạo Vũ giận dữ hằm hằm mà trừng mắt nhìn Tôn Lăng Tiêu và Vân Nhu Y, trước mắt hắn là hình ảnh tuyệt mỹ thâm tình giữa 1 người nam và 1 người nữ đang dựa vào nhau.

Tôn Lăng Tiêu giống như bị sét đánh một cái, nhanh chóng nhảy dựng lên, quay người lại.....nhưng mà, hiện tại Tề Ngạo Vũ phải là đang ở tại Hồng Kông chứ, sao lại bất ngờ ngoài ý muốn xuất hiện tại cửa vậy nè.

"Không, không phải, lão đại người đừng hiểu lầm, ta... Chúng ta... Là nàng..." Tôn Lăng Tiêu càng vội suy nghĩ cách giải thích lại càng là nói năng lộn xộn.

Càng nói lại càng khiến người ta cho rằng hắn đang chột dạ.

"Hiểu lầm?" Tề Ngạo Vũ nói, giọng điệu lạnh như băng châu, chậm rãi đi đến. "Người rốt cuộc đang làm cái gì mà phải sợ ta hiểu lầm?"

Xong, lão đại đã chính thức bùng nổ!

Thái độ Tề Ngạo Vũ càng lạnh thì chứng tỏ hắn càng tức giận. Tôn Lăng Tiêu cùng hắn là huynh đệ nhiều năm, làm sao có thể không biết cá tính của hắn!

Tôn Lăng Tiêu lộ ra vẻ mặt lo lắng, "Lão đại, người đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn ngăn cản nàng tự sát, đều không phải..."

"Tự sát?" Tề Ngạo Vũ gầm lên, ánh mắt hung ác tàn nhẫn bắn thẳng về phía Vân Nhu Y.

Nàng kinh sợ lên một tiếng, quay người muốn chạy trốn, nhưng cánh tay nàng nhanh chóng đã bị hung thần hung hăng nắm lại. Sau khi nhìn kỹ, thấy trên tay nàng đúng thật là có vết máu, con người đen láy âm thầm đẩy lên tia lửa cháy hùng hực.

Lửa giận của Tề Ngạo Vũ tăng vọt, căn bản bây giờ không thể hiểu được cái gì là thương hương tiếc ngọc nữa, bàn tay to siết chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nâng nàng lên trên cao, trong chớp lát đã nâng nàng lên giữa không trung, mặc cho nàng giãy dụa. "Vân Nhu Y, người thật to gan! Người cho rằng chết là có thể thoát khỏi ta sao? Năm mơ! Người cả đời này cũng đừng nghĩ ta sẽ buông tha người, nghe không? Đừng có mơ!"

Nữ nhân ghê tởm! Uống công hắn làm việc cả ngày lẫn đêm, đem lượng công việc làm trong một tuần miễn cưỡng dồn lại hoàn thành trong ba ngày, vốn tưởng rằng khi trở về là có thể nhìn thấy nàng khỏe mạnh an khang, không nghĩ tới việc nàng lại tặng cho hắn một màn tự sát!?

Dáng vẻ nổi giận đùng đùng như muốn ăn thịt người kia làm cho Vân Nhu Y sợ đến mức toàn thân run rẩy, nàng nói trong tiếng khóc đến mức tiếng nói giờ chỉ nghe như tiếng khàn khàn.

"Ngạo Vũ, đừng như vậy. Mau buông nàng ra, Vân Nhu Y đã mấy bữa nay chưa ăn gì, hiện tại thân thể nàng đang suy yếu, sẽ chịu không được động tác thô lỗ như vậy..."

"Mấy bữa không ăn?" Lửa giận của Tề Ngạo Vũ lại càng thêm mạnh mẽ, không những không buông tay ra, trái lại còn siết chặt gấp đôi. Hắn từ trước đến nay luôn luôn chuyên quyền, căn bản, bất luận cái gì cũng không được phép khiêu khích hắn. "Người thật to gan, bệnh còn chưa khỏi hẳn, còn dám cắt cổ tay, bây giờ lại còn dám tuyệt thực!?"

"Lão đại, đừng thô lỗ như thế..."

"Không được đáp lại lời cầu xin của nàng!" Ánh mắt phần nộ của hắn giống như muốn đem nàng chém thành mười bảy mười tám đoạn, "Chính nàng ta cũng không quan tâm đến sống chết của bản thân, người lãng phí nước bọt thay nàng cầu xin tha thứ làm gì?"

"Người... Các người..." Tôn Lăng Tiêu ngăn cản vô hiệu, dứt khoát quay người rời đi, nhắm mắt làm ngơ. Hy vọng khi bác sĩ tới, hai người đã tranh cãi xong và cho ra một cái kết quả.

Vân Nhu Y đã đau đến ý thức mơ hồ, nhưng vẫn còn cố gắng cầu xin, "Van xin người... Tha ta đi".

"Thả người đi!?" Hắn cười vang, lập tức hung hăng mà đem nàng ném lên nệm. Một chút sức lực nàng cũng không có, cho nên nàng bắt đầu hỏn hển, hắn tiếp theo bỏ nhào tới, bàn tay lớn chắc nịch vô tình mà ôm lấy gáy của nàng, "Đương nhiên có thể!"

"Thật sao?" Hai tròng mắt nàng tỏa ánh sáng lấp lánh, vừa mừng vừa sợ, quả thực không dám tin, nàng khẽ đưa mắt nhìn hắn. "Ngươi thực sự đồng ý thả ta đi?"

"Ngươi vốn chỉ là con tin. Chờ khi ta bắt được kẻ phản bội chính quy là cha ngươi, tới lúc đó ta cũng không cần phải giữ ngươi nữa, ngươi nói xem, thế có đúng không?". Hắn cứ thế vô tình mà nói, cổ ý đè thấp khuôn mặt của hắn xuống, áp sát mặt nàng, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, "Chờ khi ta bắt được ba ngươi, ngày đó chắc cũng không xa đâu. Mà ngầm lại, ta nên làm cách nào "Tiếp đãi" hắn đây?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Bị ánh mắt lóe ra hàn mang mùi vị khủng bố của hắn nhìn chăm chú, Vân Nhu Y sợ đến cả người phát run, lãnh khí từ người hắn tỏa ra không ngừng.

"Nói cho ngươi biết, mỗi ngày ta sẽ dùng roi da hung hăng mà đánh, dùng hết sức mà đánh, đánh đến da rụng thịt bong, máu chảy như trút nước. Tiếp đó là ở trên vết thương đó vẩy muối ăn, để nghe hắn thê lương khóc thét cầu xin tha thứ, chờ khi hắn không có sức lực để mà kêu nữa, thì lại đem đầu khớp xương của hắn đánh một cái cho tàn phế..."

"Đủ rồi, đừng nói nữa, ta không muốn nghe!" Nàng chịu không nổi, bịt chặt hai lỗ tai, nàng muốn quẳng những lời nói đáng sợ đó của hắn ra khỏi đầu. Nhưng cái cảnh tượng đáng sợ đó lại không cách nào biến mất, hiện lên rõ mồn một trong đầu nàng. Nàng không tự chủ được mà rung mình một cái.

"Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào thì cứ nói ra. Không nên dùng loại thủ đoạn tiểu nhân này dọa ta sợ!"

"Ta muốn ngươi đáp ứng ta, hãy ngoan ngoãn đợi ở trong Hoài Viên, không được có ý muốn chạy trốn".

"Ngươi... Ngươi..." Nàng oa một tiếng. Khóc ầm lên.

"Ngươi làm sao có thể uy hiếp ta như chứ? Ngươi là đồ tòi, ngươi nhất định là ác ma đầu thai".

Tề Ngạo Vũ bị dáng vẻ gào khóc của nàng làm cho hoảng sợ, trong khoảng thời gian ngắn hắn thật sự không biết nên làm thế nào, cuối cùng đành im lặng không dọa nàng nữa. Nhưng trông thấy nàng khóc đến khàn cả giọng, hai tay dường như vô thức tự động duỗi ra đem nàng ôm lấy, vừa vỗ vừa dỗ dành, nhưng trong miệng lại vẫn như cũ, kiên trì nói: "Có đáp ứng hay không là do ngươi, ta không miễn cưỡng".

"Ngạo Vũ, điều kiện của ngươi tốt như vậy, thiếu gì người yêu mến ngươi, nữ nhân ái mộ ngươi nhất định rất nhiều, ngươi hà tất..." Nàng lại nấc nghẹn, cố gắng nỗ lực cùng hắn nói lý lẽ.

Sắc mặt hắn trầm xuống, "Ta chỉ muốn ngươi đáp ứng ta là ngoan ngoãn ở lại đây, những chuyện khác ngươi không cần quan tâm!"

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị gì cả, có đáp ứng hay không, nói một câu thôi!"

Với loại tình huống này, nàng còn có cách lựa chọn khác sao?

"Ngươi là ác ma, đồ xấu xa..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Chương 3.1

Suru tầm

Bữa tối, trong nhà ăn rộng rãi của Hoài Viên, những bộ đồ ăn bằng bạc được ánh sáng của chiếc đèn chùm lộng lẫy chiếu lên tỏa ra ánh sáng lấp lánh mê hoặc. Bàn ăn to như vậy nhưng chỉ có một mình Tề Ngạo Vũ, Vân Nhu Y và Tôn Lăng Tiêu ba người ngồi, ngoài ra còn có một vài người hầu đứng ở

một bên hầu hạ.

Tay phải của Vân Nhu Y đang bị băng lại cho nên nàng chỉ có thể dùng tay trái, động tác có phần không được linh hoạt cho lắm.

"Đây, trứng tôm hôm nay rất tươi, hương vị lại ngọt, nàng nếm thử xem". Tề Ngạo Vũ tự tay lấy trứng tôm từ đĩa lớn rồi chấm tương, sau đó đưa tới trước cái đĩa nhỏ của Vân Nhu Y.

Kiểu săn sóc đặc biệt này của Tề Ngạo Vũ có thể xem là một loại kì tích, khiến cho tất cả mọi người khi nhìn thấy đều mở to hai mắt, trong lòng thầm nghĩ, không phải là nhìn lầm chứ! Có người khẽ dùng ánh mắt để dò xét, thật sự là hoài nghi có phải mắt của bản thân xảy vấn đề hay không?

Vân Nhu Y nhìn trứng tôm tươi ngon béo ngậy, sau đó lại đưa mắt nhìn hần, cái miệng nhỏ nhắn khẽ giật giật, chợt nghĩ đến chính mình vẫn còn đang tức giận, thế là cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên lần nữa, sau đó nàng lại cúi đầu xuống ăn tiếp phần ăn của mình.

Tề Ngạo Vũ tức giận đập mạnh đũa lên bàn khiến ọi người một phen giật nảy mình, Vân Nhu Y kinh ngạc mở to mắt. Hần nổi giận, trừng mắt với nàng, "Người đang làm trò gì? Bảo người ăn thì ăn, lại còn muốn chọc cho ta tức điên lên sao!?"

Nữ nhân này làm sao cứ nhất định phải ngoan cố như vậy, chính miệng nàng đã đáp ứng sẽ không đề cập đến chuyện rồi đi, nhưng nay lại còn cố tình muốn chọc tức hần, không chịu an phận.

"Ta... Ta không..." Vân Nhu Y lắp bắp nói, vẻ mặt kinh hồn bất định.

"Ăn!" Tề Ngạo Vũ căn bản không muốn nghe nàng nhiều lời, hần dùng tay kẹp lấy miếng thịt tôm tươi ngon đưa đến gần sát miệng nàng, đưa thẳng vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng lúc này đang ngậm chặt. Bỗng nhiên thấy "vật thể lạ" từ xa xông tới, theo phản xạ, nàng đột nhiên đẩy hần ra, đứng bật dậy, quay người lại chạy một mạch lên lầu.

Nhìn cảnh tượng đó, thật sự vừa bức mình vừa buồn cười, lại vừa kinh ngạc, vừa lo sợ. Khi nào thì hần từ một lão đại lạnh lùng sắt đá lại thay đổi tính nết như vậy, hần có thể ăn cần đối với nữ nhân mà hần luôn luôn khinh bỉ sao?

"Vân Nhu Y —" Ngạo Vũ cũng đứng bật dậy, cố gắng đuổi theo nàng.

"Lão đại, lão..." Tôn Lăng Tiêu gọi hần nhưng vô ích, vội vàng đuổi theo ngăn cản hần. "Lão đại, người đừng có bức nàng. Có một số người thể chất có chút đặc biệt, không thể ăn được tôm cua. Thường thường chỉ cần dính một chút vào môi sẽ dị ứng, nếu nghiêm trọng hơn một chút, còn có thể vì thế mà bị choáng, thậm chí đi đời nhà ma". (BB:hờ hờ hờ.... anh dùng từ ngữ thật là khá ồ.... ="=)

Tề Ngạo Vũ ngẩn ra, "Có chuyện này sao?"

"Lừa người ta được gì nào?!" Tôn Lăng Tiêu đảo cặp mắt trắng dã, ra sức gật đầu.

Nhìn Tôn Lăng Tiêu, lại nhìn sang trứng tôm mỹ vị, Tề Ngạo Vũ thờ dãi.

"Nàng thật đúng là không dễ nuôi dưỡng đâu!" (BB: nghe giống như đang nói về cách nuôi cún nhẽ ?!!)

Cánh cửa phòng ngủ vừa mở ra, Tề Ngạo Vũ nhìn thấy nàng giống như con thỏ nhỏ đang hoảng sợ, nhảy dựng lên cố gắng chạy trốn về phía bên kia giường, chỉ để lộ ra một đôi mắt to trong suốt kinh hoàng trừng mắt nhìn nhất cử nhất động của hần, bộ dạng đó thực đáng yêu cực kỳ. (BB: à....không phải cún mà là thỏ...*gật gù*.bây giờ thì em đã hiểu....)

Đáng tiếc, hiện tại hần không có tâm tình cùng nàng chơi trò mèo đuổi chuột. Hần đi về phía giường, ngồi xuống, vỗ vỗ đùi.

"Lại đây!" (BB: =]]]] giống gọi chó quá.... =]]]])

Một câu mệnh lệnh đơn giản của hần nhưng lại có sức mạnh làm cho nội tâm của nàng kinh động. Cuối cùng, nàng vẫn là đành phải khuất phục thế lực ác ma của hần, chầm chậm đây đưa tiến đến gần.

Tề Ngạo Vũ trừng mắt, hần thật sự không có một chút tính nhẫn nại nào cả, dùng một tay bắt lấy nàng, kéo nàng đến bên hần, dùng hai chân kẹp lấy nàng.

"Oa, đừng có làm ta đau..." Nàng dùng tay nhỏ bé bịt mặt lại, "Ta không phải là cớ ý cái lời của người. Nhưng mà... Nhưng mà..."

"Người bịt mặt làm cái gì? Ta không có đánh người". Hần tức giận gỡ tay nàng xuống, dùng ngón trỏ của mình khẽ nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên, dùng ánh mắt anh minh uy quyền chặt chẽ khóa nàng lại, "Người... Không ăn được tôm?"

"Người biết?" Vân Nhu Y kinh ngạc mở to hai mắt, nhưng ngay lập tức nàng lại sợ hần sẽ không tin cho nên ra sức gật đầu, "Ta có một lần ăn trứng tôm, ngay lập tức bị khó thở, toàn thân đau nhức rất khó chịu".

"Ngu ngốc! Chuyện này vì sao lại không nói sớm? Vạn nhất nêu không cẩn thận ăn phải thì thế nào?" Tề Ngạo Vũ mắng yêu. (BB: *hai mắt mờ màng* lờn mọn quá....)

"Ta trước giờ luôn rất cẩn thận, lúc nào cũng chú ý không ăn trứng tôm". Nàng thật sự cảm thấy bị mắng rất là oan ức, mạng nhỏ là của nàng, sao nàng lại có thể không biết quý trọng chứ!

Hần vẫn nhất quyết không cho là đúng, trợn mắt liếc nàng một cái, hai tay nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên, khẽ vuốt ve, khẽ buông tiếng thở dài, điểm yêu lên trán của nàng một cái, "Người thật không hề dễ nuôi dưỡng đâu!" (BB: oa oa oa....lờn mọn nữa kia... Vũ ca đáng yêu quá.)

"Ách..." Nàng đương nhiên biết bản thân rất phiền toái, nhưng, nàng tình nguyện thà là để hấn lớn tiếng mắng nàng cũng không muốn nghe hấn dùng cái giọng nói ôn nhu cảm thán này nói chuyện với nàng. Nàng bàn tay nhỏ bé hoàn hảo lên, đặt trước lồng ngực rắn chắc của hấn, đẩy ra, nói: "Đừng dựa sát vào như vậy, ta nóng quá..."

Hơi thở nóng rực như mặt trời của hấn cuộn cuộn không dứt, cứ thế hướng về phía nàng mà thổi, hại nàng tim đập như đánh trống, hai gò má nóng bừng.

"Nóng?" Hấn cười gian tà, nụ cười đó làm tim nàng đập thình thịch, nhưng căn bản là nàng cũng không hiểu làm sao lại hồi hộp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Chương 3.2

Sưu tầm

Ngay lúc nàng còn đang mơ mơ màng màng, hai tay hấn đã linh hoạt chuyển động, mãi đến khi nàng hoàn hồn lại mới phát hiện ra chính mình đã giống như đứa trẻ sơ sinh.....thân thể hoàn toàn bị phơi bày không hề được che đậy.

"Người... Người..." Khuôn mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc của nàng nhanh chóng biến thành đỏ thắm, không biết là vì xấu hổ hay là vì tức giận. Nàng nhanh chóng dùng hai tay hết che phía trên lại che phía dưới, vô cùng khẩn trương.

"Là do nàng nói nóng" Ánh mắt đen bóng của hấn do mỹ cảnh trước mắt mà trở nên mờ mịt như sương mù.

"Ta bị thương... Không được..."

"Ta biết, ta sẽ cẩn thận". Bàn tay của hấn tham lam quyến luyến mà vuốt ve lên da thịt mịn màng của nàng, triền miên dây dưa. A... Mỗi một tác trên da thịt nàng đối với hấn đều là sự tra tấn ham muốn ngọt ngào.

"Nhưng mà..." Lúc bàn tay to và nóng như lửa của hấn bao phủ trên bộ ngực trắng ngần của nàng, "... Nàng khẽ thở gấp, đầu nhanh chóng ngẩng lên, khiến cho hai bầu ngực nồn nà lại càng thêm cao ngất.

"Vân Nhu Y... Nàng rất đẹp!". Da thịt tuyết trắng của nàng và bàn tay to ngăm đen của hấn nhìn vào thật sự cảm thấy đó là một loại đối lập mãnh liệt, điều này càng khiến ngọn lửa trong đáy mắt hấn cháy rực rỡ hơn. Một luồng khí nóng từ phía dưới bụng truyền lên làm cho khuôn mặt hấn ửng hồng, thật sự là không tự chủ được nên phải cắn một cái lên bộ ngực anh đào mướt mê người của nàng, thật sự là giống như đối bụng thật lâu ngày nay lại được bày trước mắt một bản yến tiệc thịnh soạn. (BB: anh mà đối lâu ngày à.... Hờ hờ hờ.... có kẻ tâm thần mới tin)

"Nhẹ chút, Ngạo Vũ, ta... Rất kỳ quái..." Nàng nghẹn ngào cầu xin hấn buông tha. Trong cơ thể nàng giống như có ngàn vạn con sâu đang bò xung quanh, đầu gối của nàng cũng cứng cứng không được, mềm nhũn ra...

Bàn tay to kiên định của hấn kịp thời nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng. Tề Ngạo Vũ đứng dậy, cời sạch đồng quần áo vương tay vương chân, sau đó lập tức một tay ôm lấy nàng.

Hấn nắm lấy hai tay của nàng, đặt chúng vòng qua sau gáy của hấn, ngửa đầu lên chiếm đoạt lấy đôi môi anh đào mềm mại của nàng, bàn tay to lớn mang theo lửa nóng đang chuẩn bị vuốt ve thân thể mềm mại non mềm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Chương 3.3

Sưu tầm

"Vân Nhu Y!?"

Nhận điện thoại từ cơ sở ngầm của nàng ở Hoài Viên, Thành Tiệp trầm ngâm một lúc lâu, sau đó lập tức phớt lờ, khẽ nhún nhún vai.

Tề Ngao Vũ là nam tử trẻ tuổi thân thể cường tráng, dù cho có nuôi dưỡng vài tình nhân để phát tiết dục vọng cũng là chuyện bình thường, nàng nhớ rất rõ trước cái tên này, còn có một chuỗi dài những cái tên khác, cái người gọi là Vân Nhu Y đó bất quá mới được có hơn một tháng mà thôi, cũng không có chỗ nào khiến nàng phải ngạc nhiên.

Chắc là Tiểu Ngân thấy nàng có nhiều tiền, mới có ý nghĩ muốn khoa trương tầm quan trọng của Vân Nhu Y lên mà thôi!

Sau khi Thành Tiệp xác nhận các con dấu trong thư không có bị nhầm lẫn, ngay lập tức đứng dậy, sửa sang lại quần áo cho vừa vặn để cho bộ đồ của nàng càng tôn thêm vẻ thướt tha động lòng người, sau đó cầm văn kiện lên, chuẩn bị gõ cửa đưa vào văn phòng tổng tài.

Nàng là do Tề Nhạc an bài đến công ty làm trợ lý cho Tổng tài vốn đang bận rộn, Tề Ngao Vũ đương nhiên biết dụng ý của cha, nhưng mà bởi vì năng lực làm việc của nàng cũng không tệ lắm, cho nên hẳn cũng không ý kiến gì.

"Tổng tài, đây là hợp đồng của 'Bách thần', mời xem qua!"

Tề Ngao Vũ nhận hợp đồng mới được chuyển đến cẩn thận xem thật kỹ. Tề Ngao Vũ là một nam tử vô cùng cao to anh tuấn, đặc biệt là khi hắn đang trầm tư, mí mắt khẽ buông xuống một nửa dấu đi đáy mắt sắc sảo dường như có thể nhìn xuyên thấu lòng người. Ngũ quan sâu sắc như được trạm khắc tinh vi khẽ toát ra thứ thái vương giả cường đại, giống như một vị vua uy quyền tột bậc không ai bì nổi, khiến cho người khác không tự chủ được mà bắt giác phục tùng hắn vô điều kiện.

Thành Tiệp thích nhất mỗi khi được nhìn vẻ mặt khí phách lạnh lùng này, thật sự là không tự chủ được khiến cho tâm thì say tình thần thì mê đảo, tình cảm ái mộ lại lần nữa tuôn ra.

"Tốt. Nhớ để luật sư Thanh Hồng thẩm hạch (thẩm tra sát hạch) một lần nữa!"

"Vâng!" Ánh mắt si mê chợt lóe lên rồi khẽ biến mất. Nàng cung kính tiếp nhận văn kiện, xoay người bước đi. Lúc này nàng đang ra sức xây dựng hình tượng chuyên nghiệp, nàng phải thu lại sự ái mộ của mình đúng lúc, tuyệt đối không thể biểu hiện ra bất cứ biểu hiện mê đắm nào.

Cửa vừa mở ra, vừa thấy Lăng Tiêu trùng hợp cũng muốn tiến vào, nàng ôn nhã mỉm cười gật đầu, đóng cửa rồi đi.

"Ồi, ở Hoài Viên có Vân Nhu Y xinh đẹp thoát tục chờ đợi, ở công ty còn có thể nhìn ngắm hoa thơm Thành Tiệp xinh đẹp. Lão đại à lão đại, nam nhân khắp thiên hạ thật sự đều nên chúc mừng diễm phúc thâm hậu của ngươi, thực là muốn để cho người ta không hâm mộ cũng khó!"

"Ngươi thích Thành Tiệp? Vậy theo đuổi đi, có sao lại đứng ở chỗ này giống như ăn phải quả nho chua?" Tề Ngao Vũ lơ đãng nói, nhẹ nhàng ngả lưng thoải mái dựa vào ghế. "Tôn Lăng Tiêu, ngươi cũng có thể xem là thân kinh bách chiến, phong lưu lãng tử. Chẳng lẽ ngay cả việc theo đuổi một nữ nhân cũng muốn ta dạy sao?"

"Ta chỉ là tán thưởng cách nàng làm việc lanh lợi, không ý thức mà ức hiếp người khác mà thôi, vẫn còn chưa có nói tới vấn đề theo đuổi hay không theo đuổi. Hướng chi..." Tôn Lăng Tiêu nhún nhún vai, khẽ đưa tay đặt lên đồng hồ sơ để trên bàn, "Ta vốn biết nàng đến 99% là trong lòng đã có người 'hâm mộ' rồi, cho nên thật không muốn lãng phí tinh thần để làm mấy chuyện này."

Tề Ngao Vũ đương nhiên biết hắn vì sao chỉ ra cái từ 'hâm mộ', nhưng cũng không dư hơi để bình luận, nhanh chóng tiếp nhận văn kiện, mở ra xem.

Tôn Lăng Tiêu tự nhiên cũng hiểu được ý tứ của hắn.

Xem ra lại là 'Thần nữ hữu ý, tương vương vô mộng', Thành Tiệp đúng là uống phí khí lực! (BB: ý là muốn nói mỹ nhân có ý nhưng nam nhân vô tình a)

"Thật muốn nói cho cái đám người đã tâm bưng bưng khí thế đang ra sức hái hoa ở ngoài kia, thật mong bọn họ có thể nghỉ ngơi một chút, đừng có cố gắng tốn công tốn sức tốn tiền nữa. Haizzz, ta nhìn thấy cũng thật đau lòng thay bọn họ". Tôn Lăng Tiêu nhìn cảnh tượng nhiệt náo bên ngoài cửa thông gió, thì thào tự nói.

Sống lưng Thành Tiệp tự nhiên ớn lạnh, chú ý một chút thì thấy có ánh mắt trong văn phòng đang xuyên qua cửa thông gió nhìn lại đây. Ánh mắt chợt lóe lên, nàng nhanh chóng chuyển tới một góc độ thích hợp, hé ra miệng cười xinh đẹp, ôn nhu rồi xin lỗi cự tuyệt nhóm đồng nghiệp nam đang ra sức tặng hoa. Thứ nhất, đó là biểu hiện được giá trị của chính mình; thứ hai là lại có thể làm cho người ngồi trong văn phòng kia thấy được sự tốt đẹp đoan trang của nàng.

"Chuyện yêu đương của đồng nghiệp ngươi đã quan tâm xong chưa!? Có thể nói chuyện chính sự được chứ". Tề Ngao Vũ đối với chuyện bên ngoài căn phòng này căn bản không hề có hứng thú, chỉ cần không ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc thì hẳn cũng không hề phản đối chuyện tình yêu văn phòng.

"Ách, đương nhiên!" Tôn Lăng Tiêu nào dám chần chừ, lập tức lấy lại tinh thần cùng hắn bàn luận công việc.

Bàn xong công việc, thấy Tôn Lăng Tiêu đã rời đi, tầm mắt lơ đãng quét qua bó hoa màu tím nhạt trên bàn Thành Tiệp, trong đầu Tề Ngao Vũ lại hiện ra một bóng hình xinh đẹp nhỏ bé yếu ớt, "Màu sắc thanh nhã lại cao quý này rất thích hợp với nàng. Tối hôm qua nàng vẫn còn đang ho, không biết hiện tại có khá lên chút nào chưa?" Hắn trầm ngâm một chút, nhanh chóng đem công việc hồ sơ giấy tờ ở trên bàn xử lý khẩn trương cho xong, sau đó cầm áo vest đang được khoác ở trên lưng ghế dựa nhanh chóng đi ra ngoài.

"Thành Tiệp, giờ tôi đi ra ngoài, có chuyện khẩn cấp gì thì toàn bộ hãy giao cho Tôn tổng xử lý".

"Tổng tài?" Thành Tiệp kinh hoàng nhanh chóng đứng lên. "Ngài muốn đi đâu? Khi nào thì trở về?"

"Không biết" Tề Ngao Vũ vẫn rảo bước không hề dừng lại.

"Đề Tôn tông chủ tri". Nói xong, người đã biến mất vào trong cửa thang máy.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Suru tâm

"Tiêu thư ở thư phòng"

Nếu có chút gì khiến người khác không hài lòng, thì đó chính là...

Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên, nhưng vì đề nghị chuyện vụn vặt có thể xảy ra, à ta mỗi lần ức hiếp ai đó đều không quên đe dọa, nói: "Bất kể là ai tìm đến ta để gây phiền phức, ta đều làm cho hắn có cuộc sống khổ sở, không tin, người có thể thử!" (BB: ức chế....ta muốn rách nát mặt đó, tát cho

nó máy phát cho súng vù cái bản mặt xấu xa của nó ra.....hừ hừ hừ.... *xi khói....nổi điên*)

"Thật không? Ta đây ngược lại, thật sự muốn thử một chút, xem ngươi làm cách nào để làm cho cuộc sống của ta khổ sở!" Về mặt lạnh lùng của Tề Ngạo Vũ xuất hiện ở trước cửa thư phòng, theo sau là sắc mặt tái nhợt của Nguyên quân gia. (BB: hura....*lắc mông....lắc eo....lắc đùi...lắc tay....lắc tất tần tã...nhảy múa loạn xạ* em yêu Vũ ca, ai nớp du....)

"Thiếu... Thiếu gia" Thành linh gặp sự cố này khiến cho lời "dạy bảo" hung dữ tràn đầy ác khí vừa rồi im bật, về mặt Tiểu Ngân thất kinh giống như bị điện giật nhảy dựng lên. Khẽ đưa mắt nhìn Tề Ngạo Vũ lạnh lùng uy nghiêm mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thiếu gia!? Vân Nhu Y đối với tạp âm của Tiểu Ngân vốn để ngoài tai. Nhưng 2 từ vừa rồi giống làm cho tai điếc của nàng đột nhiên chấn động. Nàng khẽ ngừng đầu đưa mắt lên nhìn liền chạm ngay vào ánh mắt sắc bén âm trầm của hắn, hắn..

Hắn làm sao giờ này lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Lúc nàng lấy lại tinh thần thì trong thư phòng to như vậy cũng chỉ còn có hai người bọn họ. Bất ngờ trở nên thanh tĩnh làm cho Vân Nhu Y trong nháy mắt không thích ứng kịp, nàng từ trên ghế sofa đứng bật dậy, đột nhiên kinh hoàng nhìn xung quanh hai bên, lập tức nhẹ nhàng thờ ra, hoàn hảo!

Tề Ngạo Vũ thấy bộ dạng của nàng, bộ não loáng thoáng hoạt động, lập tức hiểu ngầm, không khỏi vừa bức mình vừa buồn cười.

Không có giường sẽ không thể làm sao? Quá ngây thơ rồi! (BB: óe.....sắc lang a....đại sắc lang a.... *mò mò bò bò núp sau ghế...hé mắt coi diễn biến sự việc*; YuYu: Đúng, ngây thơ!! Ăn em ý đi, ta vẫn còn máu tích trữ; BB: YuYu im lặng cho ta...rình....)

"Vì sao phải chịu đựng sự vô lễ của hạ nhân?"

"Vì sao? Nàng không phải do người đặc biệt lựa chọn và đưa đến sao? Ta còn tưởng rằng, người muốn nàng luôn luôn nhắc nhở ta phải nhớ thân phận của ta là gì chứ. . . . Huống chi. . . . lời của nàng ta tuy rằng khó nghe, nhưng đó đều là sự thật. Mà ta . . . . Ta hiện tại có thân phận gì? Làm gì có tư cách giáo huấn người hầu của Hoài Viên?" Vân Nhu Y tự giễu bản thân, nàng chẳng qua chỉ là con gái của kẻ phản bội, địa vị so với con tin thật sự còn không bằng.

"Ta đưa nàng ta..." Về mặt tuần tú của hắn phức tạp cứng lại, tức giận nhìn chằm chằm nàng, "Người thật sự cho rằng ta đáng ghê tởm đến mức độ này sao?"

"Ta làm sao biết?" Kỳ thật nàng cũng cho rằng hắn sẽ không làm như vậy, chỉ là từ sau khi Tiểu Bình bị đổi đi, nàng đã từng nhiều lần yêu cầu được đổi lại, nhưng nói cách nào hắn cũng không chịu. Cho nên nàng đương nhiên nhịn không được, muốn chọc giận hắn.

"Người..." Tề Ngạo Vũ tức giận muốn phát cáu, nhưng ngay lập tức dường như tiêu đi con tức giận, "Quên đi, ta sẽ bảo Nguyên quân gia giúp người tìm một người hầu thích hợp".

"Không muốn, không muốn, ta chỉ muốn Tiểu Bình, nàng vốn không có làm sai chuyện gì? Người vì sao không thể đổi lại nàng cho ta?"

"Tiểu Bình, Tiểu Bình!" Trong ngực hắn không tự chủ được, khẽ trào lên một trận chua xót, "Nàng ta rốt cuộc có cái gì tốt, người làm sao cứ không phải nàng ta thì nhất quyết không chịu?" (BB: ý....mùi dấm a...chua quá... >")

Tề Ngạo vũ vốn không hề biết Tiểu Bình từng giúp nàng chạy trốn, nhưng căn bản, hắn cho rằng nàng ta không thể hoàn thành trách nhiệm chăm sóc, cho nên mới khiến cho Vân Nhu Y có cơ hội chạy trốn, vừa tự sát lại vừa tuyệt thực. Những việc đó rõ ràng là hành vi thất trách, đó mới chính là nguyên nhân khiến cho Tiểu Bình bị điều đi.

"Bởi vì nàng rất tốt với ta, nàng chăm sóc ta, quan tâm ta..."

"Đây là đáp lý gì?" Hắn vẫn kiên quyết không cho là đúng, giễu cợt nói: "Làm cho rõ đi, nàng ta là người hầu, chăm sóc người là trách nhiệm của nàng ta, làm tốt là chuyện đương nhiên, đó không phải ân tình".

"Nhưng mà, chỉ có nàng là thật tâm đối xử tốt với ta..."

"Im miệng!" Chỉ có nàng ta là thật tâm? Tề Ngạo Vũ tức đến mức đen sầm mặt lại, "Để ta làm rõ thân phận của người cho người biết. Người, Vân Nhu Y, người là nữ nhân của Tề Ngạo Vũ ta, người chỉ có thể để ý đến một người, đó chính là ta. Trừ ta ra, ta không cho phép người lãng phí tâm tư và dư thừa sức lực để chú ý đến kẻ khác. Hiểu chưa?" (YuYu: Bá đạo, hừ, chiếm hữu, dấm chua nồng nặc; BB: *cười sung sướng* cơ mà sao ta lại khoái dấm chua nhẽ??? Chưa chút nữa cũng được a.)

"Người..." Nàng mặt tròn tròn, "Tiểu Bình là nữ..."

"Ta bất kể nàng ta là nam hay là nữ! Tóm lại, chuyện này không cho phép nhắc lại".

"Ngươi..." Hắn không cho nàng thời gian để cự tuyệt khiến cho nàng vừa thất vọng lại vừa tức giận, nhưng cũng đành cắn răng chịu đựng.

Đột nhiên, thất lưng nàng truyền đến một trận tê dại, vừa ngẩng đầu lên nhìn, ngay lập tức đã thấy hắn dựa lưng sau bàn, hai tay khoanh trước ngực, chăm chú nhìn nàng. Con ngươi đen lấp lánh của hắn lóe ra tia lửa hừng hực.

"Ngươi..." Vân Nhu Y không cách nào tiếp tục nhìn hắn nữa, con ngươi đen lấp lánh như bảo thạch của nàng nhanh như chớp chuyển động, nhưng vẫn là không dám nhìn thẳng vào con ngươi đen bí hiểm của hắn. Thời gian cứ trôi qua, một giây lại một giây trôi qua, trái tim của nàng dần dần trở nên hoảng loạn, đập mạnh liên hồi, hô hấp cũng dồn dập, nàng nuốt nước miếng, "Ách, ngươi đang nhìn cái gì?"

Con ngươi như điều hâu đen sâu khó lường nhìn thẳng nàng, vẻ mặt hắn suy nghĩ sâu xa, không đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Chương 3.5

Sưu tầm

Từ sau khi đồng ý ở lại, nàng thật sự không hề khóc lóc hay làm những chuyện điên rồ, cũng bắt đầu điều chỉnh tâm tính, cố gắng thử đem Hoài Viên xem như nhà, nơi nàng có thể bình yên mà sống chứ không phải lao tù. Trải qua mấy ngày quan sát, đối với hành vi nhận và tuân lệnh của nàng, Tề Ngạo Vũ cảm thấy thực sự rất vừa lòng.

Hắn cũng cảm thấy chính mình có ý muốn cố tình giam cầm Vân Nhu Y không có gì là không đúng. Nếu cha nàng không cần nàng, vậy thì hắn cần. Từ nay về sau, Vân Nhu Y chỉ thuộc về một người là hắn – Tề Ngạo Vũ, bất luận hắn muốn làm gì, kẻ khác đều không có quyền chỉ trích hắn là phải hay không phải. Nghĩ đến đây...

"Cởi quần áo ra!"

Tiếng nói trầm thấp như kẻ say rượu tràn ngập xúc động và mị lực của hắn, chỉ cảm nhận được Vân Nhu Y cả người chấn động, cố gắng bình tĩnh lại mà ngẩng đầu nhìn hắn. Thật không thể tin được, nàng nhìn hắn giống như là trên đầu của hắn đột nhiên dài ra hai sừng.

"Ngươi có nghe thấy không, đừng để ta nói thêm lần thứ hai!"

"Ngươi..." Nàng hồn hồn lo sợ trừng mắt nhìn vẻ mặt cuồng vọng của hắn.

Trời ạ, ban đêm ở phòng ngủ... Cũng coi như thôi, nhưng hiện tại là ban ngày ban mặt, nơi này lại là thư phòng. Hắn... Hắn làm sao có thể... Vân Nhu Y hận không thể ngay lập tức đào một cái hố rồi nhảy xuống, vĩnh viễn không bao giờ chui ra. Nàng phẫn nộ, do dự, đấu tranh...

"Đừng có khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta"

"Nhưng..." Nàng muốn phản kháng, nhưng nhớ tới thân phận của chính mình, bắt đầu dĩ nàng đành khuất phục.

Động tác của nàng cứng ngắt, vụng về kéo khóa kéo trên âu phục xuống, áo quần xinh đẹp nương theo đường cong mềm mại của nàng nhanh chóng trượt xuống. Một thân da thịt tuyết trắng không tỳ vết trong nháy mắt hiện ra rõ mồn một trước mắt hắn.

Dưới ánh mắt chăm chú của hắn, tay nhỏ bé run rẩy của nàng chợt cảm thấy ở sau lưng có chút nhột nhột. Khẽ vụng về cởi khóa nội y buông lỏng xuống, một bờ ngực tuyết trắng nõn nà theo động tác đó mà bật ra.

"Y Y, Y Y của ta, nàng rất đẹp!" Ánh mắt của hắn do tràn ngập dục vọng mà lóe sáng.

"Đây là thư phòng", nàng khẽ run run

"Không sao, không có người vào đâu."

"...", Từ trong cổ họng nàng bật ra tiếng nức nở, nhưng cũng không ngăn cản được hắn.

Nàng nhắm chặt đôi mắt lấp lánh nước, cắn răng than nhẹ.

"Đủ rồi... Ngạo Vũ, van cầu ngươi..."

"Chưa đủ..."

Chương 28

Chương 3.6

Suru tâm

Hắn thỏa mãn đem khuôn mặt anh tuấn tràn đầy mồ hôi nhễ nhại nhẹ nhàng đặt lên vai và áp sát vào cổ nàng thở dốc. Một lúc lâu sau đó mới ôm lấy nàng dịu dàng rồi thả mình lên trên sofa.

Cánh cửa khẽ vang lên vài tiếng động, hắn đem nàng hiện đang choáng váng ôn nhu đặt xuống sofa, sau đó lập tức mặc quần dài và đi về phía cửa, cánh cửa hé mở... Không bao lâu, hắn liền đẩy toa ăn tiến vào trong, dùng một chân đá cánh cửa lại lần nữa khép lại. (BB: toa ăn tức là xe đẩy thức ăn hay dùng trong các khách sạn, nhà hàng cao cấp)

Hắn đem toa ăn đẩy đến phía trước sofa, trên toa ăn có xếp sẵn bốn năm món điểm tâm tinh xảo cùng một bình cà phê thơm nồng.

Vân Nhu Y đáng thương. . . . ngón trở thô ráp của hắn khẽ ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nàng, nàng thật sự mệt muốn chết rồi! Ôn nhu ôm lấy nàng, bàn tay lớn vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm.

"Y Y, thức dậy, Y Y"

Nàng lảo bầm, khẽ trở mình, nhất quyết không chịu tỉnh lại.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, hắn nhìn không được cúi đầu xuống, khẽ khàng giống như bướm lượn, giống như mưa phùn, giống như mật ngọt đậu lại trên môi, trên mắt, trên khuôn mặt nàng.

"Không, đủ rồi... Xin người..." Nàng nửa mơ nửa tỉnh mở mắt, phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, cầu xin hắn buông tha.

Nhìn bộ dạng đáng thương của nàng, thực làm cho hắn có chút tự trách.

Hắn có ý xấu, cúi đầu xuống gần sát bên tai nàng nói khẽ, "Y Y, nàng nếu không đứng dậy, ta sẽ coi như nàng đang cố ý mê hoặc ta đó. Biết không? Điều bộ mắt nhắm mắt mở mơ mơ hồ hồ của nàng rất mê người, ta..." Nói còn chưa nói xong, đôi mắt sưng mù mơ mơ tỉnh tỉnh của nàng nhất thời mở thật to.

"Tỉnh, ta đã tỉnh rồi" Giống như bị lửa thiêu đến tận móng, nàng nhảy ra khỏi sự ôm ấp của hắn, cầm lấy áo sơ mi rộng thùng thình của hắn bao phủ lấy thân thể của mình.

"Y Y của ta, động tác vẫn rất nhanh nhẹn, cấp tốc như vậy, thật sự không khỏi làm ta hoài nghi, vừa rồi sự "nỗ lực" của mình có phải có chút không đủ hay không...">"

"Đây có? Ta hiện tại toàn thân đều bủn rủn vô lực, giống như là bị xe đâm..."

"Ách..." Nàng ngượng ngùng tiếp tục chải tóc, tranh thủ né ánh mắt cười như không cười của hắn, đứng dậy rút một tách cà phê thơm nồng, cẩn cẩn tỷ tỷ bụng đến trước mặt hắn. "Mời dùng".

Hắn lại nhìn chăm chăm nàng lần nữa, một tay tiếp nhận cà phê, một tay kia đem nàng ôm sát vào trong lòng.

"Người..." Nàng kinh hãi nghi ngờ bất định nhìn hắn. Hắn lại muốn gì nữa đây?

"Uống!" Hắn đem tách cà phê đưa đến trước đôi môi xinh đẹp của nàng, nàng không hiểu vì sao nhưng mà vẫn ngoan ngoãn nghe lời uống một ngụm.

Hắn uống một ngụm rồi lại đem cái tách đưa tới môi nàng, nàng nhú mồm, "Rất đắng!"

Lời cầu xin khoan dung đáng thương như vậy khiến hắn không thể kiên trì tiếp tục, đành phải thu hồi cái tách, xiên một miếng điểm tâm nhỏ nhút vào trong miệng nàng.

"Nàng phải sớm một chút quen với khẩu vị của ta" Hắn ra lệnh.

Cà phê của hắn không sữa không đường, nếu so với khẩu vị của nàng là thêm sữa thêm đường thì thật khác nhau một trời một vực. Đối với nàng mà nói, giống như thiên đường và địa ngục. Bởi vì...

"Không thích, rất đắng, ta chịu không nổi" Nàng nghiêng người né tránh ánh mắt của hắn, lập tức chăm chú ăn điểm tâm của mình. Ngay cả khẩu vị của người ta như thế nào đều muốn quán, thật sự rất bá đạo!

"Nào..." Hấn cầm lấy xiên thịt nướng cắn một miếng, đem một nửa còn lại đưa đến miệng nàng. "Đã lớn như vậy, nhưng tính tình so với một đứa bé thật không có gì khác biệt".

"Đó là vấn đề khẩu vị của người khác, nó và tính tình không có gì liên quan đến nhau".

Nàng không cho là hấn nói đúng, nhanh chóng cầm lấy điểm tâm trong tay hấn chậm rãi ăn.

Bọn họ cứ dây dưa như vậy mãi, người một miếng ta một miếng ăn, cái bụng nhỏ nhỏ của Vân Nhu Y sau khi được nhồi nhét sáu bảy miếng điểm tâm thì đã no rồi.

"Người không phải đi đi làm sao?" Nhìn Tề Ngạo Vũ đang giúp nàng lau tay, nếu tính ra giờ này là giờ đi làm của hấn, thế mà hấn lại xuất hiện ở nhà, làm cho nàng cảm thấy kỳ quái.

"Vốn là....Chẳng qua, mấy ngày hôm nay trời mưa, mọi người đều nhanh chóng cảm thấy mood buồn chán. Hiếm thấy được có hôm nào thời tiết tốt như hôm nay, trời trong mây xanh gió nhẹ, cực kì thoải mái. Nếu ở lại công ty để làm việc thì quá đáng tiếc, cho nên muốn đem nàng đi ra ngoài chơi một chút, tản mạn giải sầu".

Ở trên đường về nhà đã nghĩ rất nhiều, kế hoạch của hấn đó là trước tiên đưa nàng đi nhà hàng để món ăn Pháp mà nàng vốn quen thuộc, sau đó xuất phát đến công viên trung tâm nghỉ ngơi.

"Thật sao?!" Ánh mắt nàng sáng lên.

"Đương nhiên!" Hấn từ trước đến nay theo chủ nghĩa hành động, nói đi là đi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Chương 4.1

Suru tầm

Ánh sáng mặt trời buổi chiều phản chiếu vào thân chiếc xe làm nó càng thêm rực rỡ. Xe chạy băng băng qua hầm núi, rất nhanh sau đó đã dừng lại ở trước cửa chính của một nông trường. Cửa xe mở ra, Tề Ngạo Vũ bước xuống.

"We e!" Người chủ quản lý nông trường lập tức tiến đến tiếp đón.

Tề Ngạo Vũ không quan tâm đến lời chào hỏi của bọn họ, khom người xuống, ôm ra khỏi xe một người con gái vẻ mặt tái nhợt.

"Y Y!" Tề Ngạo Vũ thấy mặt nàng không có chút máu, lại còn ứa ra mồ hôi lạnh, tự nhiên cảm thấy cực kỳ đau lòng. "Em hiện tại cảm thấy như thế nào?"

"Nặng... nặng quá, tôi... Choáng váng đầu... Thật là khó chịu"

Vân Nhu Y ùu xù co quắp nằm gọn ở trong lòng hấn, tiếng nói suy yếu như con kiến.

"Em nhắm nài chút..." Hấn giơ tay lên che nắng cho nàng, quay đầu dò xét xung quanh rồi lập tức ôm nàng bước vào, đi về hướng những chỗ râm mát.

Dưới tàng cây xanh mát được đặt 1 bàn tròn và mấy chiếc ghế dựa thoải mái, nơi này đúng là nơi rất tốt để hóng gió mát ngày hè và nói chuyện phiếm.

Lúc này, Tề Ngạo Vũ ôm Vân Nhu Y tái nhợt suy yếu ngồi trên ghế, cầm khăn tay bận rộn thay nàng lau mồ hôi lạnh.

Nghỉ ngơi một lúc, Vân Nhu Y cảm thấy tinh thần thoáng cái đã khôi phục được một chút, ngay sau đó lại phát hiện chính mình đang ngồi trong lòng Tề Ngạo Vũ, cơ thể nàng đột nhiên cứng đờ, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác trốn tránh chán ghét.

"Đề ta xuống, ta đỡ hơn nhiều rồi!" Nàng khẽ lẩm bẩm, bàn tay nhỏ bé trắng nõn mảnh khảnh chống ở trước ngực hấn, ý đồ như muốn kéo dài khoảng cách hai người ra.

Nàng không quen sự đụng chạm thân mật này, thậm chí còn sợ hãi mỗi khi hấn thân thiết, bởi vì mỗi một cái đụng chạm của hấn, đều là mệnh lệnh không cho phép nàng cự tuyệt, giống như biểu thị công khai quyền sở hữu của anh đối với toàn bộ cơ thể nàng, có thể muốn làm gì với nàng thì làm. Nàng chán ghét loại cảm giác hèn mọn, rẻ mạt này.

"Đừng nhúc nhích!" Tề Ngạo Vũ quát khê. Đã lâu như vậy mà nàng vẫn kiên quyết không chịu tiếp nhận hấn. Hấn càng đem hai cánh tay ôm chặt nàng lại, bá đạo đem thân thể suy yếu của nàng ghì chặt vào trong ngực.

Hắn chưa từng chờ đợi hi vọng nàng sẽ nhiệt tình như hỏa, nhưng ngay cả việc đụng chạm hắn nàng cũng không chủ động, thậm chí bình thường việc khiến nàng thích thú nhất chính là tạo khoảng cách giữa hai người. Loại nữ nhân dùng phản ứng lãnh đạm nghênh đón hắn như nàng khiến hắn cảm thấy nàng rất mới lạ, rất dễ đùa giỡn, cho nên hắn thường cố ý chọc ghẹo nàng, nhưng .... nàng lại là một người yếu ớt như vậy. Nàng thậm chí còn cho hắn là mãnh thú hồng thủy, làm cho hắn cảm thấy đến việc cười cũng không được.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Nàng là nữ nhân của hắn – Tề Ngạo Vũ, nữ nhân không có lương tâm này rốt cuộc có nhớ được thân phận của chính mình hay không?

Một khi nghĩ tới đây, con ngươi đen sâu thẳm trong đáy mắt bắn ra tia nhìn lãnh đạm uy hiếp người khác khiếp sợ.

Vân Nhu Y rùng mình, nàng chợt nhớ ra rằng hắn có tính tình ương ngạnh, không chấp nhận được khiêu khích, hơn nữa .... Thật ra nàng cũng không có đủ khí lực để kháng cự, vì thế nàng cũng chẳng có cách nào khác đành phải ngoan ngoãn đón nhận cái ôm ấm áp.

Sự đấu tranh thầm kín lợi hại giữa hai người bọn họ lại khiến người bên ngoài nhìn vào tưởng rằng bọn họ là một cặp đôi ngọt ngào, chỉ ít thì cũng làm Viên Trấn Nam tròn tròn mắt.

"Ồ, anh đang tự đứng phạt sao? Viên thiếu gia, nơi này là địa bàn của anh, chẳng lẽ còn muốn tôi mời anh mới dám ngồi sao! Chị dâu Khả Kì đâu? Vừa rồi tôi còn có nhìn thấy chị ấy."

Tề Ngạo Vũ thần thanh khí爽 như sương mây trên chốc người bạn tốt đang đứng bên cạnh yên lặng đã lâu.

"Ngươi .... Tên tiểu tử này có tiếng là nam nhân tàn khốc, hôm nay thế mà lại có thể nhìn thấy ngươi có một vẻ mặt ôn tồn như vậy, ta trong lúc nhất thời không thể thích ứng, thiếu chút nữa nghĩ rằng nhận lầm người!" —— Viên Trấn Nam thu hồi việc trực tiếp nhìn Vân Nhu Y đang tái nhợt, nhưng tầm mắt lại lần nữa liếc qua nhìn dung nhan xinh đẹp yếu ớt của nàng, ho khan một tiếng, sau đó mới kéo ghế ngồi xuống. "Hai người nhất thời thông báo muốn làm khách du lịch nên Khả Kì đã vội vàng sắp xếp phòng và tổng vệ sinh, như thế mới có thể ở giữ hai người ở lại lâu một chút."

"Anh Viên" Đầu bếp nữ – chị Lưu cẩn thận đem bát canh đặt lên bàn, "Bà chủ nói vị tiểu thư này bị say xe, muốn tôi trước tiên đem chút canh nóng đến. Tôi đây, uống một chút đi, canh này là gà hầm với dược thảo, hương vị nhẹ nhàng khoan khoái lại không ngấy, đối với việc trị liệu chứng say xe rất hiệu quả".

"Vẫn là chị dâu chu đáo nhất". Điều trị say xe? Con ngươi đen láy của Tề Ngạo Vũ sáng ngời, nhanh chóng nhận lấy bát canh, mở nắp ra, làn khói màu trắng lập tức bay ra.

Hắn hít một hơi, ngửi thấy tràn đầy mùi thuốc Đông y nhẹ nhàng. Cảm lấy thìa, uống một ngụm, "Quả nhiên là dễ chịu, rất ngon miệng".

Múc lấy một thìa đưa đến bên miệng Vân Nhu Y, nàng vốn định chính mình uống, nhưng nhìn hai mắt hắn trừng lớn, nàng đành phải ngoan ngoãn há miệng để cho hắn dứt canh. (BB: cái này gọi là ép buộc; Ngạo Vũ: *trừng mắt*; BB: bị ép buộc cảm miệng *âm ức*)

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chương 4.2

Sưu tầm

"Ngạo Vũ, vị tiểu thư này là..." Chị Lưu vừa đi, Viên Trấn Nam liền nhanh chóng tra hỏi thân phận Vân Nhu Y.

"Cô ấy ..."

Vân Nhu Y thật sự không thể đoán được hắn sẽ giới thiệu nàng ra sao, vì để đề phòng chuyện xấu hổ, nàng đành phải tiên hạ thủ vi cường (Ra tay trước thì chiếm được lợi thế)." Chào anh, tôi là Vân Nhu Y, anh có thể gọi tôi là Y Y" Vừa tự giới thiệu, nàng vừa dùng ánh mắt đáng thương cầu xin hắn.

Sợ cái gì cơ chứ? Hắn tức giận trừng mắt liếc nàng một cái rồi mới thông thả nói: "Nam nhân gốc gác này tên là Viên Trấn Nam, là bạn tốt lâu năm của ta, cũng là quản lý nông trường. Hắn có một "bà chủ khôn khéo" tài giỏi tên là Khả Kì, cho nên hắn đồng thời cũng kiêm nhiệm hội trưởng câu lạc bộ PPT. Đúng rồi, bọn họ có đứa con trai rất đáng yêu tên Tiểu Đồng" (BB: đánh chết cũng không tìm ra cái CLB PPT này....cơ mà ta nghĩ chắc nó cũng rất BT *cười gian*)

"Làm ơn đi, Ngạo Vũ" Hắn mặt đỏ lên, oa oa kêu lên: "Bạn bè mà lại như thế sao? Chúng ta đã hơn một năm không gặp, vậy mà cậu lại ở trước mặt mỹ nữ mà không thèm chừa ình một chút mặt mũi. Đừng có vừa thấy mặt liền khai rõ ngon ngành chân tơ kẽ tóc của mình chứ".

"Giữ lại mặt mũi? Được rồi, Vân Nhu Y, ta vừa rồi là nói sai, ta nói một lần nữa. Tiểu tử này không phải hội trưởng câu lạc bộ PPT, hắn là phó hội trưởng" (BB: =]]]])

"Ngạo Vũ..." Viên Trần Nam như muốn khóc thét lên.

"O" Tề Ngạo Vũ lạnh lạnh nói chuyện : "Còn chưa đủ mặt mũi sao?" (BB: sói già cừu kia >")

"Đó..."

Vân Nhu Y lần đầu tiên nhìn thấy Tề Ngạo Vũ nói chuyện nhẹ nhàng như vậy với người khác, chăm chú say mê lắng nghe tiếng nói hòa nhã đó, cái miệng nhỏ nhắn của nàng cũng khẽ nhấp từng ngụm canh gà, uống một lúc lâu mới hết non nửa bát, nhưng mà canh gà này thật sự có tác dụng, nàng thật sự cảm thấy thoải mái hơn.

Tề Ngạo Vũ chú ý tới động tác dụi mắt nhẹ nhàng của nàng, động tác ăn uống nhỏ nhẹ của nàng.

Tuy rằng là mùa hè, khí hậu vùng núi vẫn rất lạnh, thân thể xương cốt của nàng vốn đã rất mảnh mai, vừa rồi lại còn bị ra mồ hôi lạnh...

Trì xong chứng say xe, lại do gió thổi mạnh hơn, sợ rằng nàng có nguy cơ bị cảm mạo. Tề Ngạo Vũ bưng canh gà một ngụm uống hết sạch.

"Xin lỗi, Viên thiếu gia, chúng ta trò chuyện sau, Vân Nhu Y mệt rồi, ta trước tiên đưa nàng trở về phòng nghỉ ngơi đã" Tề Ngạo Vũ lập tức ôm lấy Vân Nhu Y trở về phòng.

"Trời ạ, tiểu tử này không uống nhầm thuốc chứ?" Viên Trần Nam nhìn bóng dáng của hắn mà ngăn người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31

"Thiếu gia đâu? Đã hai ngày nay không hề tới công ty, anh ấy ở trong Hoài Viên làm cái quái gì?"

"Xin lỗi, Thành Tiệp tiểu thư, thiếu gia hai ngày trước đã đi ra ngoài, tôi cũng không biết cậu ấy đi đâu!"

Tề Ngạo Vũ vốn dĩ là muốn đuổi người hầu Tiểu Ngân đi, Nguyên quán gia đã đau khổ cầu xin nhưng không có hiệu quả nên đành đánh liều đi cầu xin Vân Nhu Y.

Vân Nhu Y từ trước đến nay luôn rất lương thiện, Tiểu Ngân vừa khóc vừa thề thốt hứa hẹn sẽ sám hối với nàng, cuối cùng nàng cũng mềm lòng. Xin xỏ mãi Tề Ngạo Vũ mới đồng ý cho Tiểu Ngân ở lại, nhưng lại điều cô ta ra ngoài hỗ trợ việc chăm sóc cây cối hoa cỏ trong hoa viên.

Một khi đã rời nhà chính thì cũng chẳng khác nào bị đẩy đi hoang đảo, tách xa khỏi nơi có tin tức nóng hổi cho nên cô ta làm sao biết được chủ nhân sẽ đi đâu? Huống chi, nàng ta hiện tại vẫn còn đang nằm trong diện bị xem xét có nên giữ lại hay không cho nên lại càng không dám truy hỏi Nguyên tổng quản về hành tung của chủ nhân. Nhưng mà, vì lợi ích của bản thân, cô ta đương nhiên sẽ không đem chuyện này nói rõ cho Thành Tiệp nghe.

"Đi ra ngoài? Đi đâu?"

"Thiếu gia khi đi ra ngoài chỉ nói là muốn đi nghỉ ngơi, về phần bọn họ muốn đi đâu nghỉ ngơi... Ngay cả Nguyên quán gia cũng không biết."

"Bọn họ?" Thành Tiệp trong lòng hoảng hốt.

"Dạ, thiếu gia là mang theo cô gái kia đi cùng"

Tuy rằng là do Vân Nhu Y xin tha thứ cô ta mới có thể miễn cưỡng được ở lại, nhưng cô ta một chút cảm kích cũng không có. Bởi vì làm việc ở ngoài hoa viên vừa nặng nhọc lại vừa phải phơi nắng, cô ta chẳng qua mới được chuyển đến có hai ngày mà làn da đã bị đen đi một cách nhanh chóng, haizz, hiện tại cho dù là mỗi ngày đều "Tắm" SK-II cũng không cách nào trắng trở lại. (BB: SK-II là một loại mỹ phẩm chuyên làm trắng da)

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Thành Tiệp có muốn bình tĩnh không cách nào bình tĩnh nổi.

Tề Ngạo Vũ từ trước tới nay là một nam nhân tràn đầy nhiệt huyết với nghề nghiệp, trong lòng anh chỉ có mỗi hai chữ công việc. Nữ nhân chỉ là công cụ để trút bớt tinh lực dồi dào của bản thân (YuYu: Đồ lạm tình, hừ; BB: phải gọi là háo sắc), nhưng...

Một người gần như phát điên vì công việc làm sao lại có thể đột nhiên bỏ mặc hết thảy để mang theo nữ nhân đi nghỉ ngơi cơ chứ? Đây không phải minh chứng cho tầm quan trọng phi thường của nữ nhân kia hay sao...

"Không, sẽ không đâu. Thành Tiệp, mày không nên suy nghĩ bậy bạ, tự mình dọa mình! Bất luận nữ nhân nào đối với anh ta mà nói đều giống như nhau, không có ý nghĩa đặc biệt nào cả." Nàng nói nhỏ để trấn an tâm trạng đang xao động của mình. Phương thức này quả nhiên rất có hiệu quả, không bao lâu sau, nàng thở hắt ra một hơi dài, quả nhiên bình tĩnh lại rất nhiều.

"Thư kí Thành Tiệp, tập tư liệu về 'Hưng quốc' có phải ở chỗ của cô hay không?"

"Um..." Thành Tiệp quay lại, liền nhìn thấy Tôn Lăng Tiêu đang đứng ở cửa phòng thư kí.

"A, có, Tôn tổng đợi chút, tôi lập tức tìm cho anh" Dem tư liệu tìm được giao cho Tôn Lăng Tiêu. Thấy hắn vẫn đứng ở bên cạnh bàn giờ ra xem, nàng mấy lần muốn nói nhưng lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn nhin không được mở miệng "Tôn tổng..."

"Cô là con gái nuôi của cha tôi, chúng ta cũng không phải là những người xa lạ. Có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, không cần phải ấp a ấp úng"

Hắn kỳ quái nhìn nàng, ở nơi làm việc, nàng luôn luôn rất thẳng thắn, cũng không bao giờ do dự, như vậy...

"Cô muốn biết hành tung của tổng tài?"

Thành Tiệp bị nhìn như xuyên thấu tâm can thì có chút chột dạ, khẽ lên tiếng nói: "Có chút giấy tờ muốn tổng tài xem qua nhưng đi động của tổng tài lại không mở, người ở Hoài Viên lại không hề biết hành tung. Cho nên... Ách, tôi hơi lo lắng..."

"Đừng lãng phí sự lo lắng của cô. Giấy tờ có cái gì khó khăn phức tạp thì tìm tôi, tổng tài đại nhân của chúng ta sợ tiểu mỹ nhân của hắn buồn bực, cho nên hai ngày trước liền mang theo mỹ nhân đi du ngoạn giải sầu rồi, làm sao mà có thể nhớ đến chuyện của công ty chứ?"

Tuy rằng Thành Tiệp không hợp khẩu vị của hắn, nhưng dù sao cũng là một nữ nhân có tài có sắc. Hắn nói rõ như vậy, chính là hy vọng nàng có thể sớm giác ngộ một chút.

"Sợ tiểu mỹ nhân...buồn chán!?" Thành Tiệp trừng lớn hai mắt nhìn Tôn Lăng Tiêu, giống như trên đầu hắn mọc hai cái sừng.

"Đừng có nghi ngờ, tổng tài đại nhân đối với tiểu mỹ nhân của hắn yêu thương có thừa. Vốn dĩ ngay cả ta cũng không thể tin hắn sẽ vì mỹ nhân mà bỏ quên giang sơn cho nên đã rất nhiều lần gọi cho hắn hỏi cho rõ ngọn ngành, kết quả là làm cho hắn khó chịu thế là hắn cúp luôn điện thoại. Cô nói đi, đã như vậy thì chúng ta còn có lý do gì để hoài nghi sao?" Hắn phát tay, không hề để ý tới sự kinh hoàng của Thành Tiệp, rồi nhanh chóng quay về văn phòng của mình. Nơi đó còn có một đồng tài liệu chồng chất như núi đang chờ đợi hắn.

Haizz, lão đại, anh rút cuộc là muốn chơi tới khi nào mới "vui vẻ" đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Chương 4.3

Suru tầm

Tiếng hát ngân vang cất lên mơ hồ như rung động đến cả hơi lạnh ngập tràn trong không khí.

Hàng lông mi dài cong vút khẽ chớp chớp, Vân Nhu Y chậm rãi mở đôi mắt to đang mơ màng, chăm chú lắng nghe và ngửa đầu nhìn Tề Ngạo Vũ đang ngon giấc bên cạnh. Nàng nhẹ bước xuống giường lớn, đi chân trần trên sàn gỗ, mở bức màn voan mỏng ở cửa sổ ra, chỉ thấy những đốm sáng màu vàng đang từ từ tụ lại thành một điểm đang hiện lên rõ nét trong buổi sáng sớm tinh sương.

"Đó là công nhân của nông trường đang chuẩn bị đi đến ruộng hoa để thu hoạch."

Một trận gió sớm mai thổi tới làm người khác chợt rung mình, Vân Nhu Y toàn thân cứng ngắc, nàng còn chưa kịp phản ứng thì một cánh tay vững chắc đã ngay lập tức đem thân thể nhỏ bé gầy gò của nàng mạnh mẽ ôm vào trong lồng ngực ấm áp, quyết không để cho khí lạnh buổi sáng sớm làm thương tổn nàng.

Tề Ngạo Vũ xoay người tựa cằm trên bờ vai nhỏ nhắn của nàng, cùng nàng nhìn về một hướng, "Bọn họ có thói quen vừa đi vừa ca hát, như thế vừa có thể thêm dũng khí, vừa có thể tinh thần làm việc, vừa có thể lưu thông máu huyết, loại trừ hàn khí"

"Sớm như vậy cũng đã phải rời giường làm việc, thật vất vả!" Nàng vừa nói vừa đẩy hai cánh tay không an phận đang vòng dưới bụng nàng. Đáng ghét, ý vào bản thân có tay chân dài, đem nàng bao lại như bánh tét! (BB: tỷ mà có làm bánh tét chắc bánh tét chạy quá...=]]]; YY: Ngạo Vũ, BB ăn hiếp em; Ngạo Vũ: người vừa nói gì?; BB: ý đông ăn hiếp yếu a...*khóc bù lu bù loa*)

"Không còn cách nào khác, đi sớm 1 chút thì mới hái được những bông vừa chớm nở, nếu chậm một chút, có nắng lên, hoa sẽ nhanh chóng nở, như vậy giá hoa sẽ thấp hơn" Đối với sự kháng cự trước sau như một của nàng, hắn căn bản vô như không nhìn thấy. Lại một lần nữa ôm lấy nàng, thả về lại trên giường lớn ấm áp (BB: giống bắt cá a....cá YY toàn xương, ăn không ngon a; Ngạo Vũ: ta thích cá nhiều xương; BB: *nói thầm* ăn cho hóc xương chết luôn), sau đó cũng đem chính mình quay lại nằm bên cạnh nàng. "Về sau, mỗi khi rời giường đều phải mặc nhiều quần áo hơn, phải biết rằng, hiện tại tuy rằng đang tháng 7 nắng gắt, nhưng sáng sớm ở vùng núi vẫn là có chút lạnh"

"Ngạo Vũ..." Nàng cắn cắn môi, có chút do dự nhìn hắn, "Mỗi người đều nỗ lực làm việc kiếm tiền để sống. So với ta, ta giống như một người trừ việc tự ăn, thì nhìn thế nào cũng giống như sâu gạo". (BB: ý nói là suốt ngày lười biếng, được người khác hầu hạ, nói cho dân dã theo kiểu VN mình tức là ăn

bám á =]]]] *đừng ai mách lại với Ngao Vũ ca nha*)

"Sâu gạo?" Hấn ngơ ngác, bật cười nói: "Yên tâm, ngoại trừ việc nàng ăn nửa ngày cũng gặm không hết được nửa bát cơm ra, ta thật nhìn không ra nàng và con sâu nhỏ đó có điểm chung nào." Hấn chưa từng gặp qua nữ nhân nào chỉ vì mình có cuộc sống sung túc an nhàn lại cảm thấy không vững tâm, nàng là người đầu tiên.

"Người..." Nàng buồn bực trừng hấn, "Người nhất định biết ý của ta, đừng cố nói vòng vo".

"Nàng thật sự là quá xem trọng ta. Ta cũng không phải con giun trong bụng nàng, làm sao có thể biết ở nơi này..." Hấn kêu oan, dùng ngón trỏ ái muội khẽ chạm tới bụng của nàng, "Rốt cuộc chứa những thứ gì?"

"Ta... Ta muốn đi làm" Miệng nói rất lớn tiếng, nhưng vẻ mặt nàng lại đang lo sợ.

"Không được!" Hấn biến sắc, nhất quyết cự tuyệt.

"Vì sao không được? Mọi người đều làm việc, vì sao chỉ mình ta không được?"

"Bởi vì..." Nhìn thấy vẻ mặt tức giận đang chờ đợi hấn nói ra một lý do chính đáng của nàng, ý tưởng chợt lóe lên, hấn lấy khẩu khí tương đối ôn hòa, nhẹ nhàng nói: "Đừng quên, nàng là thiên kim tiểu thư được đặc biệt dạy dỗ để làm sao có thể sống một cuộc sống tao nhã, ăn chơi hát múa, làm sao để làm một bà chủ sang trọng hay một vị khách thượng lưu danh giá. Nàng vốn là được gửi đi học ở trường chuyên đào tạo các cô dâu của những gia đình danh giá cơ mà! Nàng nên biết hiện nay xã hội cần những người vừa có tri thức lại vừa chuyên nghiệp, nàng đến kinh nghiệm làm việc cũng không có, vậy nàng nghĩ mình có thể làm việc gì?"

Vân Nhu Y có một đôi bàn tay ôn nhuận như ngọc, mười ngón tay thon dài trắng nõn tinh tế tựa như được điêu khắc một cách công phu, ngay cả trong đại từ điển của nàng, đến cả việc nhỏ nước bọt cũng nhỏ không được, thì làm sao có năng lực làm việc kiếm tiền? Nàng tốt nhất vẫn là nên ở nhà đánh đàn, đọc sách là tốt rồi, những cái khác... Có lẽ chờ kiếp sau đi!

Đúng! Học viện nữ sinh San Jove là trường học quý tộc, làm sao có thể dạy nàng cách làm việc là như thế nào chứ?

"Đài Loan có rất nhiều đại học, ta có thể xin nhập học"

"Xin hoặc đề cử cũng vô dụng, đại học ở Đài Loan đều thi đầu vào"

"Hừ, người xem thường ta, người cho rằng ta thì không được sao?"

"Không phải ta có ý này. Chỉ là ta cho rằng môi trường sống trong đại học rất phức tạp, không thích hợp với nàng" Tình hình thực tế là ở bên ngoài, nam nhân lỗ mũi nhiều lắm (BB: ý ý ý....mùi đám chua lè... >")

"Người ở nói bậy bạ gì đó? Ai chẳng biết việc học trong nhà trường là đơn giản nhất..."

Hấn không cho là đúng, bĩu môi nói, "Sức khỏe của nàng cũng không phải là tốt lắm, nếu thật sự muốn đi học, ở nhà cũng có thể học. Bất luận nàng muốn học cái gì, ta đều có thể mời thầy giáo tốt nhất..." Nói lái nhai lắm lắm một hồi, mục đích chỉ có một, đương nhiên là muốn nàng từ bỏ ý định ra ngoài đi học.

"Thế này cũng không được, thế kia cũng không được. Người... Người rắc rối quá!" Nàng bực mình nói.

"Tức giận sao?" Hấn dùng sống mũi cao vút êm ái của mình khẽ cọ cọ vào gò má mềm mại của nàng, khẽ thở ra: "Ai bảo nàng cứ nhất quyết đòi đi làm? Người đàn bà của Tề Ngao Vũ ta còn cần phải làm việc sao? Nếu người ngoài biết được, nàng bảo ta phải để mặt mũi ở đâu?" Đi làm? Nàng thật cũng không ngại mỗi ngày bản thân uống thuốc còn nhiều hơn so với ăn cơm. Nàng chỉ cần có thể cố gắng chăm sóc chính mình để bản thân ít sinh bệnh thì hấn đã tạ ơn trời đất rồi. (BB: Vũ ca ngọt ngào quá đi a...)

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

"Mặt mũi?" Nàng khẽ nói, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có chút thất sắc, "Vì sao? Vì sao ta phải làm nữ nhân của người?"

"Cái gì? Nàng đang hỏi ta sao?"

"Không, không có gì" Nàng lắc đầu, giọng nói khẽ thì thầm, lẩm bẩm: "Đương nhiên là vì ba ba phạm phải sai lầm, mà ta... vì khoản nợ mà thôi"

"Nếu không có việc gì thì mau ngủ đi" Cúi người hôn lên gò má nàng một cái, thay nàng điều chỉnh vị trí nằm thoải mái nhất "Nếu ngày mai tinh thần tốt, ta liền cùng nàng đi xem những vườn hoa xinh đẹp kia". (BB: ta nhớ là 2 người mới ngủ dậy cơ mà???? *ngu mặt*)

"Ừ!" Nàng gật gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Qua hơn nửa ngày, "Không phải, Y Y" Tề Ngao Vũ khẽ cử động, ôn nhu thì thầm khi nàng đang ngủ: "Nàng cho là mỗi một nữ nhân đều có thể dùng phương thức này để trả nợ sao? Đồ ngốc!" Ngón tay nhẹ lướt qua sợi tóc trên gò má nàng, "Muốn trách, thì trách chính nàng đi! Đều là nàng không tốt, ai bảo nàng hấp dẫn ta như vậy, làm cho ta muốn buông nhưng lại buông tay không được". (YuYu: A!!!! Tô tình gián tiếp!!! A!! Em yêu anh, đừng yêu chị Y Y nữa, qua đây vs em đi nà cưng; BB: YuYu hôn quá nha, đi mần truyện tiếp đi không ta đánh đòn bây giờ *xua đuôi*)

*****

An Khả Kì ngồi trong phòng khách mức từng thìa kem đưa vào trong miệng, lập tức neho mắt lại, cảm thụ cảm giác kem ngọt ngào và lạnh buốt đang tan ở trong miệng.

Um... Rất lạnh! Thở hơi lạnh, ăn kem, thế gian này kiểu hưởng thụ tốt nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. (BB: mơ ước thật nhỏ nhoi a, ta muốn vừa ăn kem vừa ôm soái ca cho ấm cơ, đó mới là hưởng thụ nha)

Ánh mắt lướt qua An Khả Lâm đang vui đùa sách dạy nấu ăn, không hề để ý đến món kem hương thảo thơm mát đang tan ra thành nước, An Khả Kì chợt thấy đau lòng.

Đừng nhìn An Khả Lâm bề ngoài non nớt, thật ra nàng ấy có một bàn tay vàng trong việc bếp núc, nhưng vì sợ nấu nướng sẽ làm tổn hại làn da của mình, cho nên nàng bình thường là người ủng hộ việc "Thực nữ xa nhà bếp". Ấy vậy mà từ khi "Từ trong mộng tìm ra bạch mã vương tử" – Tề Ngao Vũ, nàng ấy lại siêng năng nghiên cứu các loại món ăn. Đáng tiếc là bên người vương tử anh tuấn bất phàm kia đã có công chúa xinh đẹp.

Tuy rằng An Khả Kì luôn luôn cho rằng bất luận là nam hay nữ, trước hôn nhân đều có quyền biết quen biết gặp gỡ nhiều người, chẳng những có thể mở rộng mối quan hệ, đồng thời cũng có thể làm được nhiều việc hơn. Nhưng mà...

Điều kiện của Tề Ngao Vũ rất mê người, rất hoàn mỹ, hần giống như người đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp, các nàng lại là những kẻ ở tầng cuối cùng, căn bản họ là hai cái thể giới khác nhau.

Nhưng An Khả Lâm lại thấy không rõ điểm này, trong mắt si mê chỉ thấy có duy nhất bạch mã vương tử, luôn cố gắng tìm một cơ hội để bùng cháy đưa nước, hao tổn tâm sức để tiếp cận hần, lấy lòng hần. Nhưng thâm nhất chính là, người ta từ đầu tới cuối, căn bản là không chú ý tới nàng ấy, hại bản thân mình là chị gái nhìn thấy rất đau lòng nhưng lại không thể làm gì.

"Đáng để đánh đổi sao?"

Tay lật sách, hơn hai mươi năm làm chị em, An Khả Lâm không cần hỏi cũng biết An Khả Kì có ý gì.

"Là ai nói hiện đang có dịch long móng, ngựa của bạch mã vương tử cũng có thể bị bệnh a. Nếu chúng ta suốt ngày chỉ ngây ngốc ở nhà cái gì cũng không làm cứ ngồi chờ vương tử đi tới cửa thì có mà chờ đến lúc chôn chúng ta xuống mồ an nghỉ luôn. Cho nên phụ nữ thời đại mới phải chủ động tấn công, đừng cảm thấy tình cảm của chính mình, theo đuổi thứ mình muốn. Đúng không?"

"Những lời đó là chị nói, không sai". An Khả Kì thừa nhận, "Nhưng ý chị là một khi chính mình đã muốn thì bất chấp ý kiến của mọi người cũng phải có lấy dũng khí tiến lên giành lấy bạch mã vương tử của mình, chị cũng không có dạy em đi tranh giành với người khác. Hơn nữa vấn đề bây giờ là ánh mắt vương tử của em luôn nhìn trên cao, cho dù em có mất nhiều tâm huyết hơn cũng vô dụng, hần không bao giờ chịu nhìn xuống, huống chi bây giờ vương tử cũng đã có công chúa xinh đẹp" (BB: đúng a, không được tranh Vũ ca của ta)

"Chị sao biết nàng ấy thật là công chúa? Nói không chừng nàng chính là dựa vào vẻ mặt xinh đẹp và thân thể đến quyến rũ..."

"Tiểu Lâm, em sao lại nói người ta như vậy?" An Khả Kì kinh ngạc trừng lớn mắt, An Khả Lâm cảm giận quay đầu, không nhận ra chính mình sai ở chỗ nào.

"Em là nói 'Nói không chừng' thôi, cũng chưa hề nói nàng nhất định là nữ nhân đào mỏ không có đức không hạnh. Nhưng chị không cảm thấy kỳ quái sao, Tề thiếu gia vì sao luôn đối xử với nàng chỉ có sai khiến và sai khiến? Hơn nữa, em chẳng qua chỉ dùng tâm tư, thời gian, cố gắng biểu hiện mặt tốt đẹp của mình, cũng không phải muốn dùng thủ đoạn không quang minh chính đại để đi vu cáo, làm tổn hại người ta, ai dám nói em làm không đúng?" (BB: lý sự cùn, ta ghét)

"Tiểu Lâm..." Khó trách mọi người đều nói ghen tị sẽ bóp méo nhân tính, An Khả Kì lắc đầu, "Chị là sợ em chỉ uống phí tâm tư"

Không phải nàng tức giận với em gái của mình, nhưng mà cơ hội thành công thật sự thật sự thực... rất xa vời, nàng lo lắng Tiểu Lâm bỏ nhiều lắm tâm tư, vạn nhất thu không lại được gì...

"Chưa thử qua làm sao biết có phải uống phí hay không?" An Khả Lâm trước sau như một, nói: "Chị đừng cười em khờ, Tề thiếu gia thật sự là người kết hợp được giữa lý tưởng và giấc mộng của em, tựa như bạch mã vương tử từ trong mộng của em đi ra. Khó có được cơ hội như vậy, nếu không cho em thử một lần, em làm thế nào cũng không có cách nào thuyết phục trái tim mình từ bỏ".

Sau khi thử qua, thật sự có thể cam tâm chịu thua sao?

An Khả Kì há miệng thở dốc, còn muốn nói cái gì nữa nhưng lại bị cảnh sắc ngoài cửa sổ làm xao nhãng, đột nhiên linh quang chợt lóe lên, "Đi thôi đi thôi, tuổi trẻ không hưởng thụ, xem sách dạy nấu ăn cái gì chứ, lãng phí sinh mệnh!" Một tay cướp lấy sách dạy nấu ăn của An Khả Lâm, tay kia kéo nàng chạy ra ngoài

"Chị..."

Chương 34

Chương 4.4

Suru tâm

Cành lá rậm rạp che đi nắng gắt ngày hè, dưới tán cây được đặt một bộ bàn ghế nhỏ để mọi người có thể ngồi hóng gió và nói chuyện phiếm.

Vào buổi sáng, gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi qua lá cây tạo nên những âm thanh rì rào xào xạc nho nhỏ.

Vân Nhu Y ngồi dưới bóng cây đại thụ râm mát, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ lên.

Khẽ nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác gió thổi khẽ, bên tai truyền đến những thanh âm gián đoạn xen lẫn tiếng lá, nghe như là tiếng cười của từng tốp các nữ công trong nông trường.

Tuy nói là nghỉ ngơi nhưng Tề Ngạo Vũ mỗi ngày vẫn dành ra hai ba giờ để làm việc, sau khi xử lý xong tất cả công việc, hẳn mới có thể an tâm mang nàng đi vắt sữa bò, leo núi, hái hoa quả, hoặc là đến vườn hoa ngắt lấy những bông hoa mới nở, du ngoạn khung cảnh xung quanh. (YuYu: Thôn dã anh, thôn dã em=]]]; BB: cái cảnh Vũ ca đi vắt sữa bò, nghĩ đến thấy ớn lạnh. Đảm bảo nhìn thấy anh, bò hết dám cho sữa luôn... ="))

Vừa rồi hẳn đã nói có chút việc cần thảo luận cùng với Viên Trấn Nam, tạm thời để cho nàng "thả trâu ăn cỏ", cho nên bây giờ nàng mới có thể an nhàn mà ngồi nghe các nàng ấy tán gẫu việc nhà.

"Y Y, ngủ có ngon không?" An Khả Kỳ kéo em gái ngồi vào ghế đối diện Vân Nhu Y. "Buổi sáng nghe thím Lưu nói cô hình như bị cảm, đã đỡ nhiều chưa?"

Vân Nhu Y tỏ ra thân thiết, cùng các nàng chào hỏi. Chợt nhớ đến vấn đề Khả Kỳ vừa hỏi, "Tốt hơn nhiều rồi. Có thể là do tối hôm qua hít trúng gió đêm lạnh cho nên cổ họng có chút ngứa. Nhưng mà..." Giơ giơ thìa bạc trong tay, biểu diễn một chút lên cái cốc, nàng mỉm cười, miệng cười thanh nhã tựa như hoa xuân mới nở, khiến người khác nhìn vào cảm thấy nhẹ nhõm, "Sau khi ăn bài thuốc gia truyền độc nhất vô nhị của thím Lưu, ta cảm thấy cổ họng thoải mái hơn."

Đang ở một bên nhặt quả đậu để chuẩn bị cơm trưa, thím Lưu được khen cười híp mắt, "Đâu nào, Y Y tiểu thư quá khách khí, là do tuyết lê* có công hiệu tốt, chứ tôi không có tài cán gì. A, bà chủ, Khả Lâm, các người muốn nếm thử hay không, trong bếp còn..."

"Không, không cần" An Khả Kỳ xin miễn thứ cho kẻ bất tài, trực tiếp lắc đầu, sau đó với lấy ly nước ô mai ướp lạnh dành cho các nữ công nhân uống khi mệt mỏi, hào phóng uống một hớp lớn, "Đối với loại thời tiết quý quái muốn nóng chết người này, nước ô mai lạnh mới là tốt nhất. Thím muốn ta uống cái gì mà nóng hằm hập cuộn cuộn hơi, không bằng trực tiếp đem ta giết đi!"

"Không hối hận?" Lưu thẩm dụ hoặc nói: "Đây gọi là tuyết lê đường phèn, chẳng những trị ho thông phổi, còn có công hiệu dưỡng da làm đẹp"

Không có nữ nhân nào lại không muốn "Dưỡng da làm đẹp", cho nên...

"Được, ta uống. Nhưng mà chờ sau khi nó lạnh đã".

An Khả Kỳ luôn luôn nóng trong người, một năm bốn mùa đều là ăn đá qua ngày, cho dù mùa đông khí lạnh rét run cũng không ngoại lệ, các thức ăn lạnh trong tủ lạnh luôn được nàng ưu ái, cho nên khi nàng thấy Vân Nhu Y thường thức bát nước canh nóng, bỗng nhiên cảm thấy cả người khô nóng.

"Tài nghệ của thím Lưu ở trấn chúng ta rất nổi danh, ai chẳng biết! Chẳng qua là Y Y, thời tiết này mà uống canh nóng, cô không cảm thấy cả người nóng lên, không thoải mái sao?"

"Tôi..."

"Chị, chị đây không phải là đang nói chuyện vô ích sao? Nếu như thật sự thoải mái, vậy cô ấy làm sao phải lấy thìa quấy đi quấy lại như vậy? Chẳng qua, ngay cả canh đậu xanh ướp lạnh Tề thiếu gia cũng không cho ăn, chị nghĩ hẳn sẽ cho cô ấy ăn Tuyết lê 'Uớp lạnh' sao?" An Khả Lâm tức giận nói. (BB: đàn bà con gái vô duyên, tự nhiên nổi giận với YY của ta là sao? Oánh chết giờ)

An Khả Kỳ im lặng, đột nhiên nói: "Chỉ cần Y Y cảm thấy ổn là được rồi. Chị từ trước đến nay không chịu nổi nóng, nếu họ Viên kia mà dám hạn chế chị ăn lạnh, chị tuyệt đối trở mặt với hắn" (BB: có chí khí nha, ăn uống là trên hết, Khả Kỳ, em yêu chị...)

"Chị..." An Khả Lâm trừng mắt nhìn Vân Nhu Y một cái, cố ý nói: "Chị không phải là đang cổ vũ Y Y và Tề thiếu gia trở mặt à? Cẩn thận có người tìm chị tính sổ".

Vân Nhu Y mỉm cười, "Không sao, mọi người đang nói chuyện thuận miệng tán dóc mà thôi, cũng không ai có ác ý gì, đừng đem việc nhỏ này để ở trong

lòng. Nhưng mà nhìn sơ qua cũng có thể thấy anh Viên quả thật đối với chị Khả Kỳ rất là quan tâm săn sóc nha!"

"Không có, đừng trêu chọc ta" An Khả Kỳ cười toe toét, cả người lảng lảng, thiếu chút nữa không ngậm miệng lại được. "Y Y miệng ngọt như vậy, ở nhà không phải mở công ty kẹo chứ?"

"Không có, anh Viên săn sóc chị mọi người đều nhìn thấy, tôi bắt quá là ăn ngay nói thật. Huống chi, ba ba tôi là viện trưởng bệnh viện tư nhân, nhà của tôi cũng không có mở công ty kẹo"

Thì ra họ thật sự là môn đăng hộ đối, sắc mặt An Khả Lâm có chút tái nhợt. (BB: Không cần baba thì YY tỷ vẫn xứng với Vũ ca)

"Cô và Ngao Vũ là có quan hệ thế nào? Xin lỗi, bởi vì tuổi tác của hai người xem ra có chút chênh lệch..."

"Ừm, quan hệ như thế nào..." Cẩn cẩn môi, không biết giải thích như thế nào, Vân Nhu Y áp a áp ứng nói: "Ba ba ta, ông..... Ồ thì, ông trước kia là bác sĩ của Tề gia... Ách..."

"Hóa ra là thanh mai trúc mã nha!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Xem ra hy vọng hoành đảo đoạt ái lại càng xa vời, An Khả Kỳ nhìn vẻ mặt trắng bệch của em gái, không khỏi sản sinh một chút tức giận với Tề Ngao Vũ.

Điều kiện tốt như vậy làm cái gì chứ? Lại còn có cái bộ dạng như thế kia nữa, rõ ràng là có ý định quyền rũ con gái nhà lành mà thôi! (BB: mẹ ơi, trách là phải trách tác giả, ai biểu đề ra Vũ ca đẹp quá làm chi....haizz...YuYu, ta cũng muốn có giai đẹp a)

"A, việc này thật là kỳ quái. Theo lý thuyết, cô đã là môn đăng hộ đối thanh mai trúc mã, vì sao Tề thiếu gia đối với cô luôn vênh mặt hất hàm sai khiến..."

Đại khái là phát hiện ngữ khí của mình rất chua chát, An Khả Lâm dừng lại một chút nói: "Xin lỗi, Y Y, tôi không có ác ý, chính là... Cô làm sao có thể chịu được sự bá đạo và tùy hứng của Tề thiếu gia?"

"Việc này... Tôi..." Môn đăng hộ đối thanh mai trúc mã? Vân Nhu Y ngây ngẩn cả người, tôi có nói như vậy sao?

"Nói thực ra" Tiểu Lâm không đợi nàng trả lời, lại chuyển hướng sang những người khác, duy trì tìm kiếm câu trả lời, "Các người có thấy qua có người nam nhân nào lại đối đãi với bạn gái mình thích như vậy chưa?"

Mọi người lắc đầu.

"Nói đúng!" Nghĩ đến hành vi tự đại của sa trư (YuYu: ẹc, lộn ^^; BB: *cười lẩn lộn*) Tề Ngao Vũ đến làm người ta giận sôi, An Khả Kỳ cũng nhìn không được muốn bênh vực kẻ yếu, "Biết rõ cô sợ đắng, kết quả khi mỗi lần hắt uống cà phê đen, nếu không bức cô cũng uống một ngụm, hắt sẽ không dễ chịu. Nghĩ đến thứ nước vừa đen vừa đắng kia, tôi liên cả người dựng tóc gáy" An Khả Kỳ run lên, "Y Y, không phải tôi muốn phá hỏng tình cảm của hai người. Nhưng nam nhân trời sinh chính là có bản tính rất xấu, nếu hắt nói gì cô cũng nghe, thì cho tới một khi làm hư hắt, đến lúc đó người chịu thiệt chịu khổ lại là chính cô"

"Tôi..." Làm hư hắt? Vân Nhu Y kinh ngạc trừng lớn mắt, hắt căn bản là ma đầu trời sinh, nàng có phẩm hạnh gì có thể làm hư hắt? (BB: hết heo rồi tới ma, coi bộ Vũ ca đầu thai chuyển kiếp nhiều lần ghê =]]])

Nói đến chuyện nam nhân, Công Tiểu Trân vừa mới bị thất tình nhất thời nghiêng rằng, "Nam nhân không đáng để chúng ta phải đối tốt với bọn họ, đối với hắt càng tốt, hắt càng coi ta là cái rắm, đều xem đó như việc đương nhiên, một câu cảm ơn cũng không biết"

"Nói đúng, nhớ cái lúc dựng ta theo đuổi đi ta, quả thực là sáng trưa chiều tối đều cúc cung ở bên cạnh yêu chiều, còn sớm đưa muện đón, lại còn nửa đêm gọi điện thoại hỏi thăm. Kết quả thì sao? Kết hôn còn không đến một năm mà đã bắt đầu ra ngoài ngoại tình..."

"Còn nữa! Mọi người có nhớ hàng xóm Tiểu Na gần nhà ta không?! Bạn trai của nàng..."

Nói đến nam nhân phụ tình, tựa hồ mỗi người đều có bức tức và tức giận đầy mình.

Vân nhu y không biết nên khóc hay cười, nhìn chúng nữ nhi lòng đầy căm phẫn, làm sao có thể nói gì đây?

Cuối cùng, các nàng đưa ra kết luận. "Y Y tiểu thư, nam nhân thật là động vật không thể nuông chiều, cô tuyệt đối không thể quá mềm lòng, quá dễ dàng đồng ý. Nếu không, đến một ngày bị sạch sẽ, đến lúc đó muốn hối hận đều không còn kịp rồi"

"Nói đúng, mọi người chỉ cần nghe một chút khẩu khí nói chuyện của Tề tiên sinh sẽ thấy, quả thực so với Tàn Thủy Hoàng còn chuyên chế hơn mấy lần.

Y Y tiểu thư cười ngửa rõ ràng không sao, hần lại ra lệnh cô không thể cười ngửa. Ta vốn đang nghĩ hần nói giỡn, không nghĩ tới việc Tiểu Trương ở chuồng ngựa thật sự nhận được mệnh lệnh"

Vân Nhu Y "a" một tiếng, "Rất đáng tiếc!" Vốn nàng còn định thừa dịp khi hần bận, len lén chuồn đi cười ngửa.

"Cái gì? Loại hành vi không có dân chủ, nhân quyền như thế này, cô chỉ một câu rất đáng tiếc đã bỏ qua cho hần?" An Khả Kỳ hét một tiếng, hùng hổ nhìn thẳng Vân Nhu Y.

"Uhm..." Vân Nhu Y hoảng sợ, vừa muốn mở miệng, lại bị cắt ngang.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Không được, An Khả Kỳ nắm chặt nắm đấm, vận động nữ quyền sở dĩ đến bây giờ còn không thể thành công chính là bởi vì loại tiểu nữ nhân như Vân Nhu Y, chỉ biết nén giận buông xuôi. Minh nhất định phải nghĩ biện pháp sửa chữa uốn nắn sai lầm của nàng. (BB: chị không sợ Vũ ca nhưng em sợ a)

"Không được, Y Y, nữ nhân chúng ta cũng nên có chí khí, có nguyên tắc. Cô tốt như vậy khó trách Ngạo Vũ lại đem cô ăn sạch sẽ, hể cứ mở miệng ra thì tất cả đều là mệnh lệnh! Không cho phép này không cho phép kia, ngay cả ăn lạnh cũng không cho phép! Không cho phép ăn lạnh sao? Mùa hè nóng chết người cũng không thể ăn lạnh. Nói cho ngắn gọn thì hần đáng bị lăng trì" (BB: lăng trì là 1 dạng hành hình ngày xưa, đầu tiên là chặt tay chặt chân cho tội nhân đau đớn sống không bằng chết, sau đó mới đem đi chém đầu. Haizz... Cơ mà ta thắc mắc, ai dám hành hình Vũ ca đây?)

"Lăng trì? Không nghiêm trọng như vậy chứ..." Là vì ăn lạnh đối với cơ thể của ta vốn không tốt.

"Làm sao lại không được, như thế là còn nhẹ..." (BB: má ơi, kinh dị quá >")

Cái gì là gọi là nói chuyện phiếm chứ, đây căn bản là một đại hội phê bình Tề Ngạo Vũ a.

Vân Nhu Y vô tội nhìn các nàng mở miệng đóng miệng, càng không ngừng đề cử nêu lên chứng bá đạo tùy hứng của Tề Ngạo Vũ, căn bản không cho nàng giải thích lấy 1 câu.

Cuối cùng các nàng kết luận là, "Nếu hần không cải thiện thái độ, ta thấy cô tốt nhất nên nhanh chóng đem cái tên bạo quân không biết dân chủ, tự do và nhân quyền là gì ba phát Knock out đi" (BB: tức là đá ba phát cho biến khỏi tầm nhìn hả? Haizz, YY đá không nổi Vũ ca a)

Ba phát Knock out? Vân Nhu Y nghe thấy mà trợn mắt há mồm, không biết giải thích như thế nào, chỉ có thể y ê a xấu hổ đáp lời.

Nàng vốn là đến để bồi thường khoản nợ, làm gì có tư cách yêu cầu chủ nợ ôn nhu săn sóc chứ? Nàng lại càng không phải bạn gái hay vợ của hần. Huống chi, phục tùng là yêu cầu cơ bản của hần. (YuYu: Khổ thân anh trai quá nha, đại hội mở rộng, k biết anh trai có bị hất hơi k?? Thương quá cơ ^^; BB: ta đây ngồi beta mà cũng toát mồ hôi hột với các thím này a... >")

* tuyệt lê: giống như trái lê như của VN mình nhưng bé hơn, vỏ mỏng hơn, ăn vào có vị ngọt, mát và thơm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Chương 5.1

Sưu tầm

A Uy là nhân viên bảo vệ luôn theo sát Tề Ngạo Vũ. Từ cửa sổ tầng hai văn phòng của nông trường nhìn ra ngoài, đột nhiên "a" lên một tiếng.

Âm thanh đó đột ngột cắt ngang thảo luận của Tề Ngạo Vũ cùng quản lý nông trường Viên Trấn Nam. Hai người đồng thời quay đầu lại nhìn.

"Có chuyện gì?"

"Ông chủ, nhìn kìa" Anh ta hưng phấn bùng bùng chỉ về hướng cây đại thụ phía xa xa bên ngoài cửa sổ, vui vẻ gật gù, "Từ sau khi tiểu thư Y Y về Đài Loan, có lẽ chưa từng được tiếp xúc với nhiều người như vậy. Xem bộ dạng cao hứng phấn chấn của các cô ấy thì lần này chọn Nam Đầu để đi nghỉ ngơi thật là một lựa chọn đúng đắn"

"Núi Nam Đầu non xanh nước biếc lại không bị ô nhiễm, cho nên khách du lịch đến đây tuyệt đối là lựa chọn chính xác. Chỉ cần được nghe tiếng chim sẻ ríu rít cũng cảm thấy thỏa mãn rất lớn!" Viên Trần Nam cảm thấy có gì đó hơi kì lạ, nói một cách nghi hoặc: "Hiện nay thanh niên rất tự tin, nhất là đám phụ nữ phía dưới kia, mỗi người đều tự xưng là phụ nữ hiện đại, mỗi lần nói là khí thế tỏa ra ngất trời, giống như máy trực thăng chiến đấu vậy. Tôi thấy Văn Nhu Y tiểu thư dịu dàng lại ít nói, ở chung một nơi với các nàng ấy thật giống như chú dê nhỏ vô tội ngồi giữa một bầy sư tử, đừng nói đến việc cùng các nàng ấy nói chuyện phiếm, chỉ ngồi nghe không cũng rất giống như đang bị tiếng kêu vù vù do máy bay trực thăng oanh tạc gầm rú bên tai. May ra chỉ có bốn chữ 'Thống khổ tốt cùng' mới có thể hình dung ra được tình cảnh đó, cao hứng phấn chấn ư? Chuyện hảo huyền!"

"Viên thiếu gia, người đem chị dâu ví với sư tử, còn nói việc ở cùng các nàng nói chuyện phiếm giống như bị oanh tạc khủng bố, đây... Có phải rất khoa trương hay không?"

"Khoa trương? Cái loại thống khổ này, loại người như người chưa nếm qua mùi vị thì không thể hiểu được đâu" (BB: há há há....anh bị oanh tạc hàng ngày, có kinh nghiệm nha =]]])

Con người đen của Tề Ngạo Vũ hơi trầm xuống, đứng dậy đi ra phía ban công. Quả thực nhìn thấy Văn Nhu Y bị một đám bà tám vây quanh, mà biểu cảm của nàng.... Hẳn thực xác định đó là bất đắc dĩ.

"Còn có việc gì nữa không?" Hần thoải mái hỏi.

Rất khẩn trương nha! Viên Trần Nam cùng A Uy nhìn nhau cười. "Không có."

***** "Y Y!"

Giọng nam trầm thấp trong nháy mắt làm gián đoạn bản giao hưởng của đám chim sẻ nhỏ, nhưng cũng góp phần giải cứu Văn Nhu Y.

Một đám nữ nhân thấy nam chính đi ra, lập tức ngậm miệng lại, ngay lập tức đứng lên, đổi nước trà. Ai cũng nhát gan muốn len lén bỏ của chạy lấy người.

"Ngạo Vũ" Văn Nhu Y thờ ơ hất ra, thật sự có chút cảm giác giống như được giải thoát, nàng lần đầu tiên nhìn thấy hần mà lại cảm thấy mừng rỡ như vậy.

"Họp xong rồi sao?"

"Có thể cho là thế, Viên thiếu gia kia kinh doanh nông trường rất khá" Xem sắc mặt tái nhợt và ánh mắt hoan nghênh nàng dành cho hần, rõ ràng là bây giờ nàng có chút khó chịu do bị "oanh tạc", rất rất muốn được giải cứu, "Các nàng vừa rồi đang thảo luận chuyện gì? Vì sao tất cả đều có một bộ dạng tràn đầy sự căm phẫn?"

"Ồ... Ách, không có gì, tán gẫu việc nhà mà thôi" Đằng hắng lại một chút ở cổ họng, nàng có chút xấu hổ nói.

"Thật không?" Quét mắt qua nhìn chúng nữ sĩ đang xấu hổ kia, trông mắt đen nhánh đảo lại trên mặt nàng, rõ ràng nàng đang chột dạ đến mức không dám mở mắt nhìn hần.

Hần cũng không nói thêm, đưa tay lướt qua sợi tóc dính ở trên mặt nàng, theo thói quen đem lòng bàn tay chạm lên trán của nàng, dò xét nhiệt độ cơ thể của nàng, ừ, bình thường! "Đi, chúng ta đi cười ngựa!"

"Cười ngựa?" Hai trông mắt nàng sáng ngời, sau đó lập tức chuyển sang nghi hoặc, còn mang theo chút oán giận mờ nhạt, "Nhưng, người không phải không cho ta cười ngựa sao?"

"Đúng vậy, nàng bây giờ vẫn chưa được cười ngựa" Hần đương nhiên gật đầu, "Nhưng, ta cho phép nàng cùng cười ngựa với ta"

"Người..." Cho phép? Thật đúng là hoàng ân cuộn cuộn!

"Không muốn? Được rồi, ta..."

"Đồng ý, ta đồng ý!" Giống như sợ hần đổi ý, Văn Nhu Y ôm cánh tay hần nhắm thẳng hướng chuồng ngựa mà lúi. "Đi nhanh đi! Chúng ta cười con ngựa đen Báo Phong kia được không? Ta thèm muốn nó đã lâu..." (BB: thèm muốn??? Anh có ghen với ngựa không ta? Cái từ thèm muốn này là của Yu nha, không phải của BB, cơ mà ta thấy nó rất rất BT nên giữ nguyên *cười híp mắt*)

"Tiểu Lâm?" An Khả Kỳ nhìn em gái, hy vọng nàng chứng kiến tất cả những gì cần thiết sẽ có thể kịp thời mạnh mẽ vùng kiếm lên chặt đứt tình duyên.

"Em thừa nhận thân thế bối cảnh của hai người bọn họ rất xứng đôi, nhưng, những thứ đó không nói lên tất cả, em cũng không phải loại người không chiến đấu đã bỏ cuộc. Chỉ cần bọn họ còn chưa kết hôn, em vẫn còn có hy vọng" Nàng tuyệt đối không dễ dàng đánh mất hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Con trai của Viên Trấn Nam vừa cười tuấn mã vừa gào thét kêu gọi hai người từ bên kia bờ ruộng.

Nhìn bộ dạng khoái ý kiêu ngạo của cậu bé, Vân Nhu Y nhìn lại chính mình hiện nay không được tự do, tức giận đến nghiêng răng.

"Người xem đi!" Vân Nhu Y nhìn không được kéo Tề Ngạo Vũ đang ngồi ở phía sau, oán giận nói: "Trẻ con mới mười hai tuổi còn có thể tự mình cưỡi ngựa, vì sao ta lại chỉ có thể cùng cưỡi chung 1 con ngựa với người? Như vậy rất mất mặt, người không biết sẽ cho rằng ta cưỡi ngựa rất kém..."

"Đừng có lãng phí nước bọt. Nàng nghĩ ta sẽ cho phép nàng cưỡi ngựa như điên phi trên bãi cỏ sao? Cái cổ nhỏ nhắn đáng yêu này của nàng, vừa vặn là ta rất thích, ta tuyệt không cho phép nàng tùy tiện mà làm gãy nó".

Con ngựa nhẹ nhàng giẫm lên đám hoa cỏ xinh đẹp, bước chậm rãi trên thảo nguyên rộng lớn.

Lúc này, Vân Nhu Y vừa lên lưng ngựa, bộ dáng điên cuồng tựa như một phần tử không bỏ ôm bom cảm tử, nàng thật sự phi rất nhanh, hần nhìn thấy cảnh đó thiếu chút nữa là lên con đầu tim. Nhìn thế nào cũng không nhìn ra, nàng luôn luôn ôn nhu yếu ớt, thế nhưng lại vô cùng ham mê phi ngựa như bay.

Thật là không biết trường học quý tộc dạy cô dâu quý tộc nổi tiếng với những qui định hà khắc của nàng đã xảy ra chuyện gì, sao lại có thể dạy dỗ ra một phần tử khủng bố như vậy chứ!

Vì sự bình an cho quả tim của hần, cũng vì suy nghĩ cho cái mạng nhỏ của nàng. Hần quyết định, nàng đương nhiên có thể cưỡi ngựa, nhưng mà phải cưỡi cùng một con ngựa với hần.

"Người ít xem thường người khác đi, kỹ thuật cưỡi ngựa của ta rất tốt" Nàng kéo cánh tay hần, thô bạo kháng nghị: "Mặc kệ, ta muốn cưỡi ngựa, ta muốn cưỡi ngựa a!"

Tề Ngạo Vũ giục ngựa xuyên qua rừng cây nhỏ, đi vào một bên sông nhỏ kín đáo. Hần trước đó đã sai người khác đem khăn ăn trải trên bãi cỏ dưới bóng cây, chuẩn bị dùng cơm trưa ở chỗ này.

"Nếu nàng thật sự phải tìm cái gì đó để chà đạp, không bằng..." Tề Ngạo Vũ nhảy xuống lưng ngựa trước, sau đó lập tức đem nàng bế lên, cúi đầu bên tai nàng thì thầm những lời nói cùng hơi thở nóng bỏng, "Liên 'Chà đạp' ta đi? Ta thân cường tráng kiện, tuyệt đối sẽ không chống lại sự 'Tra tấn' của nàng, như thế nào? Cân nhắc một chút đi! Sao?"

Ánh mắt ái muội của Tề Ngạo Vũ cùng với hành động cố ý làm cho đường cong mềm mại của nàng dán vào thân thể to lớn của hần. Khuôn mặt nàng nhanh chóng cúi gằm xuống đất, dung nhan tuyệt lệ nhanh chóng đỏ bừng.

"Người... Đại sắc lang, ta không thêm đề ý đến người!" Chân vừa chạm xuống đất, nàng lập tức vong ân phụ nghĩa tách khỏi cánh tay hần, ngồi vào bên cạnh khăn đã được trải.

Tề Ngạo Vũ không hờn giận nhú mày, phát ra âm thanh bằng mũi thật dài khiến cho nàng chú ý, sau đó ngoắc ngoắc đầu ngón tay gọi nàng.

"Đáng ghét, loại động tác này của người giống như đang gọi con chó nhỏ" Nàng thì thầm oán giận, nhưng vẫn ngoan ngoãn đến ngồi bên người hần.

"Con chó nhỏ? Đừng có đổ oan cho nó có được không? Con chó nhỏ nhà người ta luôn biết nghe lời và nhu thuận hơn" Hần một tay ôm lấy nàng, đặt nàng an tọa vào trong lòng mình.

"Nói cái gì? Suy nghĩ của người chính là ta không bằng..." Nàng dừng một chút, khế cự thân mình, dựa lưng vào đôi chân dài của hần, thông minh nói: "Hừ, ta không có ngu ngốc để trúng kế của người đâu, tự mình tìm chỗ khác mà ngồi đi!"

Tuy rằng khẩu khí của nàng không có chút tôn trọng nào, nhưng Tề Ngạo Vũ chẳng những không tức giận, ngược lại bởi vì nàng trở nên hoạt bát và lớn mật hơn, không hề sợ hãi hần như vậy mà lại càng vui vẻ. Hần nâng khuôn mặt nhỏ nhắn non của nàng lên hôn.

"Tề Ngạo Vũ, người... Người đại... sắc lang đang làm cái gì?" Tay nhỏ bé buồn bực đẩy hai bàn tay mạnh mẽ của hần ra, cuối cùng vẫn không trốn thoát được khỏi môi lang sói.

Mãi đến khi dục vọng thoả được an ủi chút ít, hần mới buông khuôn mặt xấu hổ và giận dữ của nàng ra, đưa một miếng gà vào cái miệng nhỏ nhắn đang muốn mắng chửi người khác của nàng.

Vân Nhu Y trừng hần một cái, vẫn ngoan ngoãn ăn. (BB: haizzz....thật giống như con chó nhỏ a)

"Các nàng vừa rồi làm gì?" Hần vừa cùng nàng chia sẻ cơm trưa ngon lành, vừa hỏi.

"Tán gẫu..." Tốc độ nhai nuốt của nàng dừng lại một chút, vụng trộm liếc trộm về mặt trời yên biển lặng kia một cái, nàng giả bộ tinh táo, thàn nói: "Vừa rồi nói chuyện, chỉ là tán gẫu việc nhà thôi"

"Không được nói dối! Bộ dạng lòng đầy căm phẫn kia của các nàng, ta từ xa cũng cảm giác được"

"Không được cái gì?" Nàng tức giận trừng hần. "Người không có cách nào có thể hòa hợp, yên bình mà nói chuyện sao? Vì cái gì hể cứ một câu mở miệng lại chỉ toàn là câu mệnh lệnh? Khó trách các nàng đều kêu ta phải đem người ba phát đá..."

Nàng cảnh giác thu hồi lời nói, nhưng Tề Ngạo Vũ vốn rất nhanh trí và nhạy cảm, mặt lập tức biến sắc.

"Nàng nói cái gì? Các nàng ấy muốn nàng đem ta ba phát đá knock-out? Đám nữ nhân tiết kia!" Hắn tức giận lập tức ngồi thẳng người lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39

Nguy rồi!

"Không được. Ngạo Vũ, đừng có nóng giận được không?" Vân Nhu Y kinh hoàng ôm lấy hắn, nàng làm sao có thể lơ miệng nói những chuyện này chứ?

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi không ngừng hôn lên vẻ mặt đầy lửa giận của hắn, ôn hòa trấn an nói, "Các nàng ấy không có ác ý đâu, sở dĩ nói như vậy cũng là muốn tốt cho ta, đồng thời cũng là bởi vì các nàng không biết tình huống thật sự của chúng ta cho nên bọn họ mới cho rằng người đối với ta không tốt. Kỳ thật không chỉ các nàng, ta... Mệnh lệnh của người, ta tuy rằng phục tùng, kỳ thật lòng ta... Đáy lòng là có chút thâm oán" Nàng cúi đầu sám hối. Ngay sau đó lập tức hiện ngang, ngẩng đầu nhìn thẳng.

"Nhưng nhất là hôm nay, được nghe các nàng ấy góp ý, ta lại có cảm giác bất đồng. Người tuy rằng thường xuyên chế không cho phép ta làm cái này không cho phép ta làm cái kia, kỳ thật mệnh lệnh đó chỉ là muốn tốt cho ta. Đổi lại góc độ khác, cho dù người đối với ta chỉ là tùy hứng vênh mặt hất hàm sai khiến thì đó cũng là một loại quan tâm dành cho ta. Bởi vì cho tới nay ta đều là một người cô độc, chưa từng có ai giống như người, chú ý nhất cử nhất động của ta như vậy. Cho nên, ta về sau không bao giờ tức giận đến mức không phân rõ phải trái nữa"

"Thật sao?" Tề Ngạo Vũ nghe được vui mừng hơn hờ, bản tính bá đạo lại phát tác. "Nếu đã biết rõ về ta như vậy, vậy nàng về sau càng phải ngoan, càng phải nghe lời, biết không?"

Thật... Thật sự là rất không biết xấu hổ! Đã thế hắn lại còn đặc ý đào dạt mà nhìn nàng thân nhiên hỏi rồi cầm lấy một miếng sandwich thịt gà nhét vào cái miệng rộng của mình. Cho người ghen chết luôn!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Chương 5.2

Sưu tầm

Vì muốn bản thân được nổi trội, nàng liền thể hiện bằng cách "Đi từ phòng lớn, tiến vào phòng bếp". An Khả Lâm sáng sớm hôm nay đã tự mình đi chợ mua thức ăn, sau đó trở về nấu nướng, chuẩn bị những món điểm tâm sở trường nóng hôi hổi, nào là tôm hova tiến, nào là xiu mại, nào là bánh bao hấp.

"Hôm nay mọi người có có lộc ăn nha"

An Khả Ki nói ngắn gọn cắt ngang câu chuyện của mọi người, vừa ngẩng đầu lên đã thấy nàng cùng An Khả Lâm bụng 1 xúng bánh nghi ngút khói đi vào phòng khách. "Điểm tâm mùi vị thơm ngon này đều là do ‘nữ Dịch Nha’* Tiểu Lâm tiểu thư hôm nay tự tay làm ra đó nha. Từ sáng sớm cho đến trưa đều là cắm đầu ở trong bếp để có được những thành quả này đây. Mùi vị ngon đến mức làm cho người ta ngay cả đầu lưỡi cũng đều muốn nuốt luôn vào, người nào muốn ăn thì phải nhanh tay, nếu mà chậm một chút sẽ không kịp đâu nha."

An Khả Ki vừa khoe, vừa đem món điểm tâm – bánh bao kiểu Trung Quốc đặt trên bàn.

"Chị!" An Khả Lâm khẽ gọi nàng một cái, ngượng ngùng đỏ mặt hướng về phía mọi người nói lớn: "Đừng nghe chị của tôi lão vương bán qua**, nói hươu nói vượn, tôi đối với nấu nướng chỉ có chút hứng thú mà thôi, làm sao mà dám nhận với danh xưng "nữ Dịch Nha" chứ! Đến đây, mọi người nếm thử đi, xem có hợp khẩu vị không!"

"Aizz..." Nhìn đủ các loại bánh bao tươi ngon hiện ra, khẽ nhìn An Khả Ki một cái, Viên Trần Nam chợt thở dài nhớ lại ngày xưa, mang theo sự sầu não sâu sắc. "Trước kia, bà xã thân ái khi rảnh rỗi cũng thường làm đủ loại điểm tâm để an ủi hai cha con chúng ta..."

"Anh rề..." An Khả Lâm đồng cảm nhìn anh rề hồi tưởng lại ngày xưa.

Năm đó rất tin tưởng vào chuyện "Muốn nắm được trái tim của ông xã, trước tiên phải nắm được dạ dày của hắn" cho nên An Khả Kỳ mỗi lần đều dùng hết tâm tư, hao tổn không biết bao nhiêu công sức để mà chuẩn bị đủ các loại điểm tâm mùi vị khác nhau. Nhưng mà lúc đó Viên Trấn Nam lại luôn luôn vội vàng vàng làm việc, không có thời gian ăn, sau đó lại chìm đắm trong hoa thơm cỏ lạ làm cho An Khả Kỳ rất rất tức giận. Cho đến khi Viên Trấn Nam kịp thời tỉnh ngộ, muốn cứu lại hôn nhân, An Khả Kỳ đã thương tâm muốn chết, còn thể không bao giờ chấp nhận làm Hoàng kiểm bà***

Tuy rằng vì tỏ vẻ hối cải quyết tâm sửa sai, Viên Trấn Nam cũng đã từ chối làm việc trong thành phố, mang theo cả một nhà lớn nhỏ đến ở nông thôn để giúp Tề Ngao Vũ kinh doanh nông trường, nhưng An Khả Kỳ luôn nhớ kỹ bài học kinh nghiệm đó, cho nên cũng không hề ham thích nấu nướng nữa.

"Muốn ăn thì ăn, đừng có ở nơi này khóc lóc méo máo, ờn chết người!" An Khả Kỳ tức giận trừng anh một cái, nhanh tay nhét cái bánh bao vào trong miệng anh.

Viên Trấn Nam đành phải ảm đạm buồn thương chấp nhận bị gạt sang một bên, từ từ thưởng thức cảm nhận điểm tâm có "Hương vị bà xã".

Tuy rằng đáy lòng, đối với Viên Trấn Nam luôn rất rất đồng tình, chỉ là...

A Uy nhanh tay lẹ mắt, cầm lấy điểm tâm liều mạng nhét vào miệng, ăn như hổ đói.

"Tôi thấy cô Tiểu Lâm thực sự nhìn không ra là một thực nữ đó nha. Ở thời đại này, thực nữ luôn cố gắng tránh xa phòng bếp, thế mà kỹ thuật nấu ăn của cô quả thực là kỳ tích hạng nhất. Ăn rất ngon, điểm tâm này thật sự thật sự rất ngon"

"Vậy sao? Anh Uy nếu thích thì cứ tự nhiên mà dùng, đừng khách khí!" An Khả Lâm cười típ mắt.

Mọi người khen không dứt lời, Tề Ngao Vũ lại vẫn thản nhiên đứng nhìn, đến ngón tay cũng chả buồn nhúc nhích.

"Mau ăn đi, Tề thiếu gia, mấy thứ này mà để nguội thì mất ngon" An Khả Lâm quan tâm, dịu dàng lại ân cần cầm lấy một cái bánh đưa cho hắn, thay hắn phục vụ.

"Không cần, ta không thấy đói bụng" Tề Ngao Vũ thản nhiên cự tuyệt, lại đảo mắt nhìn về hướng A Uy trừng mắt.

A Uy bị trừng mắt chẳng biết vì sao, cúi đầu nhìn điểm tâm trong tay, bánh bao nhân tôm làm ngon lắm, mùi vị..... A, tôm?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

"Xin lỗi, cậu chủ. Lúc tôi vừa đến nông trường cũng đã báo cho phòng bếp bỏ đi tất cả các gia vị nấu ăn có liên quan đến tôm. Tôi cũng không biết vì cái gì bây giờ lại có tôm trứng xuất hiện"

"Hả, tôm trứng không thể ăn sao? Xin lỗi..." Nàng bắt đầu hoảng, "Tôi... Tôi không biết anh không ăn được tôm, tôi... là ở chợ thấy tôm trứng tươi ngon nên muốn ọi người nếm thử..." Chị Lưu có việc nên xin nghỉ phép cho nên nàng tự nguyện sẽ đảm đương chuyện nấu ăn một ngày. Vốn là định biểu hiện một chút nhưng cũng không nghĩ tới biểu hiện lần đầu thì đã có vấn đề.

"Không thể ăn được?" Viên Trấn Nam nghi hoặc, "Lão đại, ta nhớ rõ người trước kia thích ăn nhất là các loại hải sản tôm cua"

"Ồi..." A Uy trộm ngẩng vẻ mặt bình thản của Tề Ngao Vũ, giải thích: "Bởi vì Y Y dị ứng không thể ăn, vì sợ ngộ độc, vì sợ ai đó lại lỡ tay ném ném chút xù vào cho nên cậu chủ trực tiếp cấm toàn bộ"

"A..." An Khả Lâm trừng lớn mắt thực sự không cam lòng, chỉ bởi vì một người là Vân Nhu Y không thể ăn, lại có thể hại nàng một ngày vội vàng vất vả và khổ cực biến thành bọt nước, thậm chí là, có thể còn rất vô ích!

"Tề thiếu gia, người dị ứng cũng không phải anh, anh cũng không nhất thiết là phải không ăn. Lại thêm hiện tại Y Y không có ở đây, anh ăn một ít thì có liên quan gì?"

"Không ăn được tôm thì đã làm sao!" Hắn không thèm để ý đến lời nói của nàng, nhanh chóng bảo A Uy dọn đồ thím Lưu đem đồ làm bếp có những thứ mùi này tẩy rửa sạch sẽ.

"Con đã về!"

Cùng lúc đó có thét của trẻ con, Tiểu Đồng chưa kịp chạy về phía mẹ nó đã lú lú nói thứ nó mới phát hiện: "Mẹ, con nói ẹ nhé, dì Vân Nhu Y rất ngốc, dì ấy lớn như vậy mà lại không biết khoai sọ là được trồng ở trong đất..."

"Viên Tiểu Đồng, giễu cợt người khác không phải hành vi của nam tử hán!" Vân Nhu Y thờ hồng học chạy vào, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn bộ đều ửng

hồng.

"Cháu nói đều là sự thật nha!" Tiểu Đồng khuôn mặt tươi cười nói.

"Tiểu Đồng, không được bất lịch sự" An Khả Kỳ nhẹ nhàng khiển trách, đưa tay lấy bát chè đậu xanh đưa cho con.

"Lại đây!" Tề Ngạo Vũ gọi Vân Nhu Y đến bên cạnh, đưa tay sờ sờ hai má đỏ bừng đến mức nóng bừng lên của nàng, "Nàng đúng là khờ, nắng lớn như vậy, đi ra ngoài vì sao lại không mang theo mũ che nắng? Vặt nhất bị cảm nắng thì làm sao bây giờ?"

"Người ta buổi sáng khi đi ra ngoài thì nắng cũng không có lớn như vậy!" Vân Nhu Y khoan dung cười. Ở trước mặt nhiều người lại bị nắng, rất mất mặt nha! Ngược ngược quét mắt nhìn lướt qua mọi người một cái, khi tầm mắt dừng lại ở chỗ An Khả Lâm, nàng ta đột nhiên hừ một tiếng, cau cau có có mà chuyển tầm mắt đi sang hướng khác.

Chuyện gì vậy nhỉ? Nàng nhớ rõ là không đắc tội nàng ta mà!

"Vân Nhu Y, đang mơ ngủ sao?" Tề Ngạo Vũ không khách khí nhanh chóng phui đi phiền muộn của nàng, lệnh cho nàng đem tất cả sự chú ý tập trung lên người hắn, sau đó đem nàng kéo ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy tách trà hoa quả nhét vào trong tay nàng, "Uống!"

"A, cảm ơn!" Vân Nhu Y ngoan ngoãn uống, đã thấy Viên Tiểu Đồng đang uống chè đậu xanh lạnh, nàng liếc trà hoa quả trong tay, đột nhiên cảm thấy cả người khô nóng, "Ta muốn uống chè đậu xanh"

"Được, chỗ này còn rất nhiều! Loại thời tiết nắng nóng thế này uống chè đậu xanh ướp lạnh là rất thoải mái..."

An Khả Kỳ lập tức bắt đầu múc một chén, Vân Nhu Y vừa mới đưa tay chưa kịp nhận.

"Không được!" Tề Ngạo Vũ quát lạnh một tiếng. Tay bưng bát chè của An Khả Kỳ nhất thời cứng tại chỗ. "Nàng chỉ có thể uống trà hoa quả, không được uống chè đậu xanh!"

"Vì sao không được?" Vân Nhu Y không phục.

"Bởi vì ta nói không được!" Hắn không cho phép phản bác.

"Ngươi... Ngươi rất bá đạo!"

"Cảm ơn!" Hắn chẳng những không thêm để ý, còn cho là nàng đang ca ngợi. (BB: anh bệnh tự sướng quá nặng nha >")

Nàng còn có làm gì được nữa chứ? Đương nhiên chỉ còn cách không cam tâm nhắm mắt uống hết trà hoa quả. Đem cái tách đặt lại trên bàn, sau đó liền hướng về phía Tề Ngạo Vũ làm mặt quỷ, sau đó giống như một con gió, nàng bỏ lên lầu đi tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 42

"Không được tắm nước lạnh!" Tề Ngạo Vũ ra lệnh trực tiếp sau đó đuổi theo bóng dáng của nàng. (Yu: ha ha ha, như mẹ chăm con vậy ^^; BB: ta tình nguyện được chăm như vậy nha *mơ màng*)

"Ai cần ngươi lo!" Nàng kiên quyết muốn phản kháng, từ trên lầu nói vọng xuống.

Muốn phản kháng? Nha đầu kia đã lâu không bị "thịt", ngược lại lá gan càng ngày càng lớn! (BB: roài, chị chuẩn bị lên thớt, em cầu cho chị bình an *chấp tay nam mô*)

"Com trưa các người cứ dùng trước, không cần chờ chúng ta!" Khóe môi Tề Ngạo Vũ hiện lên nụ cười gian tà, bước chậm chậm lên lầu.

Ghi chú:

* Dịch Nha là một đầu bếp rất nổi tiếng thời Xuân Thu chiến quốc. Nữ Dịch Nha ý chỉ là một nữ đầu bếp danh tiếng.

** Lão Vương bán dưa là một điển tích của TQ, tóm tắt như sau:

Lão Vương, họ Vương tên Pha, là người đời Tống. Lão làm nghề bán dưa, dưa ha-mi (BB: mọi người ai không biết dưa ha-mi có thể lên google search nha. Các siêu thị ở Sài Gòn có bán á, cơ mà phải đến mùa mới có)

Vương Pha vốn là người Tây hạ, vì chiến tranh loạn lạc mà đến nước Tống lánh nạn. Vương Pha tìm mãi cũng không tìm được công việc thích hợp, đành quay về nghề cũ là trồng dưa.

Qua vài năm, lão Vương dần dần tìm ra được cách trồng dưa ở vùng Trung Nguyên này, cho nên dưa của lão rất ngọt và thơm, duy chỉ có điều loại dưa này bề ngoài xấu xí, nên người mua không ai để mắt đến. Thế là tuy dưa rất thơm ngọt nhưng cả ngày lão cũng không bán nổi một quả.

Tận mắt thấy cuộc sống của mình ngày càng bị đe dọa, Vương Pha rất lo lắng, liền cắt vài quả ra ngay bên đường, mời người qua đường ném thử. "Loại dưa này rất ngọt, dưa này rất ngọt, mới ngài ném thử, mời thím ném thử..." Cũng từ đó cuộc sống của lão Vương khởi sắc hơn, lão luôn khoe khoang với người đi đường về dưa của lão. Cho đến một hôm khi vua Tống đi qua.

Nhà vua nghe thấy tiếng rao bên đường liền hô lính dừng kiệu. "Là ai đang bán dưa? Tự bán tự khoe vậy!"

Vương Pha nhìn thấy hoàng thượng đại giá quang lâm, lập tức cắt một miếng dưa dâng lên nhà vua. Nhà vua ăn một miếng, cảm thấy dưa này rất thanh rất ngọt, liền nói "Đây là loại dưa gì vậy, rất ngon! Khoa trương như vậy cũng có lí, đúng sự thật." Sau khi nhà vua nói xong, dưa của Vương Pha nổi tiếng khắp vùng, người người đến mua.

Diễn tích Lão Vương bán dưa ban đầu có ý chỉ những lời quảng cáo đúng sự thật nhưng về sau này, nó lại dần dần được chuyển thành nghĩa mèo khen mèo dài đuôi. Tóm lại là còn nhiều nghĩa nữa cơ mà BB hết hơi đề mờ rồi >"

***Hoàng Kiếm bà: Chi phụ nữ trung niên có chồng, chỉ cảm cái lo cho cuộc sống gia đình. Sống vì gia đình cho đến già.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Nhưng cũng không thể tưởng tượng ra một khi hấn tức giận, sẽ là dọa người đến như vậy!

"Ngạo Vũ, mọi người đã họp xong!"

Tiếng nói dễ nghe ấy thật đúng lúc giải cứu mọi người, Vân Nhu Y dường như có chút phản kích từ phòng bếp chạy ra, ngẩng khuôn mặt đáng yêu lên nhìn hấn. Tuy rằng trên mặt nàng bỗng nhiên xuất hiện vài "chòm râu trắng", nhưng lại càng tôn lên hai gò má mềm mại trắng hồng đáng yêu của nàng. (BB: em càng ngày càng ngưỡng mộ chị. Chị cứ như con mèo nhỏ ý. Yêu chết được)

Tề Ngạo Vũ vừa nhìn thấy nàng, vẻ mặt lạnh lùng trong nháy mắt giảm xuống bằng 0, mọi người tim đập liên hồi cuối cùng cũng thoáng bình ổn trở lại.

"Xem nàng nè, biến thành khuôn mặt mèo con rồi. Có phải lại chạy đến phòng bếp phá phách cái gì hay không?" Ngón tay chạm lên chiếc cằm mềm mại, bàn tay ấm áp tình tứ lau đi bột mì trên mặt nàng.

"Không có mà, đừng có dùng một phần nhỏ tấm lòng tiểu nhân của người đi đo với tấm lòng quân tử của ta nha" Nàng trừng lớn đôi mắt to trong suốt, không cam lòng đâm ngực hấn một cái, lại nhìn không được thờ phụng một cái, khẽ cười, vô cùng đắc ý nói: "Là thím Lưu hảo tâm dạy ta làm bánh ngọt, rất ngon miệng nha, chứ không phải ta đến phòng bếp muốn phá phách cái gì đâu!" (Yu: Ài, lắm tục ngữ quá, ta thả làm cảnh H còn hơn *đỏ mặt – ینگ*; BB: Yu BT có thừa cần chi phải đỏ mặt già nai...hắc hắc)

"Thật không?" Hấn cố ý kéo dài âm thanh, "Nàng đã không muốn phá phách, vậy hiện tại phòng bếp nhất định là vô cùng chỉnh tề và sạch sẽ nhỉ!"

Xem nàng mặt xám mảy tro, đầy người bột mì cùng bột nước, hấn thật sự có đánh chết cũng không tin phòng bếp có thể may mắn tránh được một tai kiếp...

"Ừ thì..." Nghĩ đến việc phòng bếp chịu khổ như đại chiến thế giới lần thứ ba, nàng chợt dạ nói quanh co, sau đó lại hiện ngang hùng dũng nói: "Việc này không thể trách ta, tại phòng bếp không có máy đánh trứng, ta làm bánh ngọt cần phải đánh rất nhiều trứng và rất nhiều bột mì, sau đó... Ta... chỉ là sơ ý... trượt tay thôi... Đây là ngoài ý muốn... Ta không phải cố ý đánh đổ chậu..."

Nhìn bộ dạng nàng càng ngày càng chột dạ lấm lét và ngữ khí càng ngày càng thấp, mọi người hai mắt nhìn nhau, thật sự không khó để tưởng tượng hiện tại phòng bếp nhất định là vô cùng thê thảm. (BB: =]]]] chị trực tiếp gây hậu quả nghiêm trọng..)

"Nhưng mà.... người ta cũng không phải cố ý. Mọi người làm sao lại nhìn ta như vậy? Cứ ngồi đó chờ bánh ngọt ‘Tuyệt nương tử’ ta làm ra lò, nhất định không khác so với thứ bánh được ăn hàng ngày là mấy đâu." Nàng then quá thành giận hét lớn.

Phì một tiếng, mọi người nhất thời cười ha ha. (BB: ôi, xấu hổ chưa, chị ơi là chị "=)

Bỗng nhiên nhận được thông báo từ bên ngoài, A Uy ở bên tai hấn thấp giọng vài câu.

"Nàng ta? Hiện tại tới làm gì?" Đôi mày rậm của Tề Ngạo Vũ nhíu lại, hiển nhiên đối với tin tức này thật sự không có hứng thú.

"Sao vậy, Ngạo Vũ, người vì sao lại tức giận?" Vân Nhu Y nghi hoặc nhìn Tề Ngạo Vũ.

Tề Ngạo Vũ nhìn nàng tâm tư hơi thay đổi, không đáp mà hỏi: "Y Y, nàng rốt cuộc là đang làm cái gì vậy? Xem nàng vội vàng mất nguyên một buổi

sáng, lại biến chính mình thành mặt xám mày tro. Vậy có muốn đi xem thử xem bánh ngọt của nàng hiện như thế nào hay không? Có phải là sắp ra lò rồi hay không? Nhưng hiện tại đừng có nói trước cho ta biết là nàng đang nướng "tuyệt nướng từ" nha, ta chờ xem đến khi nàng mang ra nó có biến thành hắc sâm lâm hay không!" (Yu: Rừng rậm đen kịt – cháy đó bà con ^^, xấu hổ quá Y Y ơi; BB: ta cũng thấy xấu hổ nữa nha >")

"Nói thế là có ý gì? Tuyệt nướng từ là tuyệt nướng từ, hắc sâm lâm là hắc sâm lâm, hai cái khác biệt như vậy, sao..."

"Sao nào? Nàng đem bánh ngọt nướng hồng, nướng cháy. Thế không gọi là hắc sâm lâm sao?"

Tề Ngạo Vũ trêu chọc như vậy, nhất thời lại khiến một trận cười lớn vang lên, Vân Nhu Y nhất quyết không phục.

"Tề Ngạo Vũ!" Nàng tức đến dậm chân, nói: "Người... Người rất xem thường người ta, thậm chí Lư khen người ta đầu óc thông minh tay lại khéo léo, ta chắc chắn sẽ không đem bánh ngọt nướng cho cháy đâu".

"Người ta tùy tiện nói thì nàng cũng tin à" Hắn dùng ánh mắt đồng cảm nhìn nàng, thở dài rồi lại lắc đầu, "Nàng là khách đó nha, tay chân nếu không linh hoạt thì thậm chí Lư cũng không nỡ nói nàng vụng về!"

"Tề Ngạo Vũ!" Nàng lần đầu xuống bếp, đã bị ép cho thành như vậy, thật sự rất... đáng giận, mắt mặt gấp đôi bị người khác xem thường nha.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Chương 5.3

Sưu tầm

"Vì sao lúc nào cũng họp?" Nhìn tầng trên trống vắng, An Khả Lâm chán nản nói: "Thật đáng ghét, suốt ngày họp họp..." Đang ngồi than vãn thì có một vài tiếng động ở tầng trên vang lên, An Khả Lâm lập tức lấy tinh thần, tươi cười vẫy hai tay.

"Anh rể, hai người làm sao mỗi ngày đều phải họp vậy chứ?". Rõ ràng tay là đang nắm lấy cánh tay Viên Trấn Nam nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Tề Ngạo Vũ.

Viên Trấn Nam nắm lấy tay nàng, "Tiểu Lâm, em cũng lớn rồi, bề ngoài thoạt nhìn cũng đã là một thiếu nữ xinh đẹp, thế mà tính tình lại trẻ con như vậy, tương lai làm sao lấy chồng đây!"

"Anh rể!" An Khả Lâm khẽ nói, thẹn thùng đỏ mặt, chà chà hai chân vào nhau vụng trộm liếc Tề Ngạo Vũ một cái, thấy hắn dường như căn bản là không hề chú ý lắng nghe, thật không khỏi có chút thất vọng.

Rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể khiến cho hắn chú ý tới mình chứ?

"Người ta còn nhỏ xíu, anh lại lo lắng cái gì mà lấy chồng hay không chứ? Anh không phải là sợ bị em ăn cho sạt nghiệp, cho nên mới suốt ngày nhắc nhở em phải nhanh gả đi ra ngoài sao?" Nàng mạnh mẽ chấn khởi lấy lại tinh thần cười nói, tay chân nhanh nhẹn chuẩn bị trà cụ để trên bàn. (BB: trà cụ là dụng cụ pha trà như ấm, tách, muỗng.... chứ không phải là trà lâu năm đâu nhá ^^)

Viên Trấn Nam sau khi chào hỏi mọi người xong thì ngồi xuống pha trà một cách thành thạo, trả lời: "Chỉ nhiều hơn một đôi đũa thôi. Muốn ăn cho anh sạt nghiệp thì còn lâu lắm! Anh có gì phải sợ đây? Nhưng mà... quên đi, em sang năm mới tốt nghiệp, bây giờ nói việc này là quá sớm!"

"Em nói đúng chứ bộ. Huống chi nếu bàn về dung mạo xinh đẹp, ai cũng không bị lại được với vẻ diễm lệ ôn nhu cùng khí chất xuất trần của Y Y tiểu thư. Nếu đem so sánh với nàng, em bất quá chỉ là vịt con xấu xí, nào có cái gì gọi là đẹp hay không đẹp chứ?" Nàng ta nửa thật nửa giả nói. (BB: ta ghét nhất mấy đứa thích nói mịa >")

An Khả Lâm cũng không phải thật sự tự nhận bản thân là vịt con xấu xí, nàng ta hiểu được chính mình mặc dù không phải thiên tiên tuyệt sắc nhưng cũng có chút mỹ hoặc lòng người, một hàng dài người theo đuổi lúc ở trong trường học chính là bằng chứng. Nhưng sở dĩ lại tự hạ thấp mình như thế mục đích chẳng qua là muốn mọi người chú ý và an ủi.

Nàng ta cũng đương nhiên là không tin Tề Ngạo Vũ có thể không nghe thấy và vẫn đối với nàng ta bằng điệu bộ không để vào mắt!

Quả nhiên, Tề Ngạo Vũ thản nhiên liếc nàng một cái, nhưng mà cũng vờn vờn chỉ có một cái, lập tức không có hứng thú mà chuyển ánh mắt đi nơi khác.

Phản ứng lãnh đạm như thế. Làm cho nàng thất vọng và ảo não nhưng lại không biết làm cách nào.

"À thì..." Đề tài vừa chuyển hướng đến Vân Nhu Y, Viên Trấn Nam đột nhiên không dám nói nữa, hơn nữa nếu không cẩn thận mà nói đến vấn đề không phù hợp, nhất định sẽ làm Ngạo Vũ tâm sinh cảnh giác. Anh biết cô gái nhỏ này 99% là phải lòng Tề thiếu gia, nhưng mà, anh cũng vô cùng hiểu rõ rằng nàng căn bản không hề có chút hy vọng nào để có thể thay thế được YY trong tim Ngạo Vũ, mà dù có muốn cũng không thay thế được. Cho

nên anh vội vàng nói qua loa hai câu sau đó lập tức nói sang chuyện khác. Khuôn mặt Khả Lâm tức giận đến đổi màu liên tục. (BB: giống đèn nhấp nháy đêm Noel =]]])

"Lại đây. Lúc trước tôi có người bạn đi đại lục về, tặng tôi một cân Hàng Châu – Thiết Quan Âm*. Tôi vẫn không nỡ uống. Hôm nay đặc biệt mang ra ọi người thưởng thức, xem có phải thật sự nổi danh như tiếng đồn hay không".

A Uy cũng khéo léo bưng chén trà nóng hàm hập lên nhẹ nhàng, hít một hơi, "Ha ha, trà ngon!"

Tề Ngạo Vũ thoải mái ngồi ở trên ghế gỗ được chạm trổ tinh xảo, mũi hít hít hương trà, hỏi: "Y Y đâu? Cả buổi sáng nay cũng không thấy bóng người, đi đâu mất rồi?"

"Tiểu thư hả? Tôi sáng sớm đã đi ra ngoài, lúc trở về thì chạy ngay vào văn phòng họp... Chị Khả Kỳ?" A Uy hấp tấp đến độ đưa tay lên gãi đầu, vội vàng hướng ánh mắt đến An Khả Kỳ cầu cứu.

"Nàng ấy....."

Lại là Vân Nhu Y? Đại mỹ nhân trần đầy sinh lực, hoạt bát vui tươi đang ở ngay trước mắt, hần đến nhìn cũng không thêm liếc mắt một cái, vậy mà lại luôn nhớ mong mỹ nhân bệnh tật da dẻ tái nhợt kia. Trong bụng thật sự ngập tràn chua xót, An Khả Lâm ngẩng đầu giấu cợt, "Y Y cũng không phải trẻ con, làm sao cứ phải để ý tí mĩ như vậy? Đã đến cái nơi nhỏ bé này còn sợ có người bắt cóc..." (BB: trình tự sượng còn kinh hơn BB ta....đáng nể nha >")

"Tiểu Lâm!" Viên Trần Nam hận không thể bịt ngay cái miệng ăn nói bừa bãi của nàng, anh không biết nàng đang bị chạm dây thần kinh nào, tại sao đột nhiên lại khác thường như vậy. Nhìn thấy vẻ mặt lạnh băng của Tề Ngạo Vũ, anh tự nhiên ứa ra mồ hôi lạnh, "Xin... xin lỗi, Ngạo Vũ, Tiểu Lâm không có ác ý, em ấy... em ấy không biết..."

Ánh mắt lạnh liệt của Tề Ngạo Vũ trừng lên khiến người khác phải run sợ, sự ảm áp bên trong phòng cũng giảm xuống ít nhất mười độ. An Khả Kỳ cùng An Khả Lâm bị dọa cho tái mặt, cổ họng khô ran, không dám nói lấy một tiếng.

Các nàng biết Tề Ngạo Vũ luôn luôn uy nghiêm khí phách, mỗi khi mở miệng nói đều tỏa ra một khí thế oai nghiêm mãnh liệt mà khiến người nể sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Nàng tức giận đến mức hai gò má hồng đỏ ửng lên. Nàng nắm chặt nắm tay nhỏ, mắt to đáng yêu khí thế mười phần trừng lớn hướng Tề Ngạo Vũ, "Sự thật thẳng hùng biện a, ta sẽ đem tuyết nướng từ vừa hoàn mỹ lại vừa ngon miệng ra, cho ngươi tâm phục khẩu phục không lời nào để nói!" Nàng đứng thẳng lưng, tư thái cao ngạo lại tao nhã nói với hắn.

"Tốt thôi, ta ở chỗ này chờ!"

Tề Ngạo Vũ cười nhìn theo bóng dáng nàng tiến vào phòng bếp, sau đó sắc mặt lập tức đánh lại, vẫn ngồi nguyên vị trí, nói, "Bảo nàng ta vào đi!"

Hiện tại mới đến xin khoan dung tha thứ ư? Hắn ngược lại còn muốn xem nàng ta dựa vào cái gì để xin tha thứ?

"Vâng!" A Uy lập tức thông báo, cho phép người bên ngoài tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

Chương 5.4

Sưu tầm

"Ngạo Vũ..."

Đại tiểu thư cao quý sang trọng trông có vẻ lắm tiền kia chính là Mục Hồng Nguyệt - Mục tiểu thư. Ngày thường nàng chú ý nhất chính là phong độ và dáng vẻ của mình, nhưng hiện tại lại giống đứa nhỏ bị úy khuất, vừa vào cửa, vừa nhìn thấy Tề Ngạo Vũ liền xông đến, nhưng A Uy đã kịp đưa ngang cánh tay của mình ra ngăn cản.

"Ngạo Vũ?" Nàng xót thương lại bất lực nhìn Ngạo Vũ, bộ dạng thật sự rất đáng thương.

Tề Ngạo Vũ hơi hơi ra hiệu, A Uy liền buông tay lui ra phía sau, Mục Hồng Nguyệt lập tức bỏ nhào đến, quỳ xuống trước mặt Tề Ngạo Vũ.

Hai bàn tay trắng nõn đặt trên đùi hắn, khẽ ngẩng khuôn mặt xinh đẹp đáng thương lên, vừa đưa tình vừa ủy khuất mà cầu xin, nói: "Xin lỗi, Ngạo Vũ. Anh trai em thực sự rất hối hận vì trước đó vài ngày đã làm chút chuyện không lễ phép đối với anh. Anh ấy muốn em thay mặt để giải thích với anh. Anh hãy đại nhân đại lượng, đừng có tức giận nữa được không?"

"Cái cô gọi là chuyện không lễ phép kia, chỉ đơn giản là hắn dùng số tiền lớn thu mua thông tin thương mại cơ mật của Tề thị từ nội gián, sau khi giành được công trình vốn dĩ nên thuộc về Tề thị, hắn ta lại ngang nhiên nói sẽ xây dựng Anh Phong hùng mạnh, lật đổ địa vị Long đầu của Tề thị trong giới doanh nghiệp?" Hắn nhẹ nhàng băng quơ tự nói nhưng tràn ngập ác ý muốn khiêu khích và mỉa mai những việc làm của Mục Thiên Đức.

Nàng nghe đến kinh hồn bạt vía, nhưng lại không thể nhìn được gì từ khuôn mặt không có chút biểu cảm của hắn, cho nên đành thành tâm cầu nguyện sự may mắn. (BB: há há há....mơ đi nhà)

"Em biết anh trai em làm vậy, cha em sau khi biết cũng đã dạy dỗ anh ấy một trận nên thân. Anh ấy hiện tại hối hận vô cùng, van xin anh cho anh ấy thêm một cơ hội nữa, chỉ cần anh đồng ý gọi cao đánh khẽ bỏ qua chuyện xây dựng Anh Phong, cả nhà chúng em... Không, còn bao gồm toàn thể nhân viên của xây dựng Anh Phong, chúng em rất biết ơn anh".

"Biết ơn?" Chậm chạp lặp lại, trong phút chốc sắc mặt hắn trầm xuống, hắn quyết định cự tuyệt sự quấy nhiễu của nàng, đứng lên, "Buồn cười! Cô cho rằng Tề Ngạo Vũ ta là kẻ thiện tâm chuyên làm từ thiện sao? Chỉ vài câu tùy tiện hối hận đau khổ thì ta sẽ bỏ qua sao? Cứ biết nhận sai thì ta sẽ buông tha 'Anh Phong' sao? Nằm mơ!"

"Đừng như vậy, chuyện gì cũng từ từ chứ, Ngạo Vũ" Hai bàn tay mềm mại lại lần nữa chạm lên thân hình to lớn, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm kĩ lưỡng lên, giọng nói nhẹ như mây nhưng mang theo sắc thái mỉa mai: "Chỉ cần anh đồng ý, để cho ngân hàng giúp đỡ Anh Phong. Chỉ cần cho vay tiền thôi, bất luận anh muốn em làm cái gì... Em đều cam tâm tình nguyện... Thỏa mãn anh." (BB: dám xán tới Vũ ca, ta chém chết giờ *giờ dao lên thủ thế*, Ngạo Vũ: BB ngoan *xoa xoa đầu*; BB: *cười híp mắt...ngu vì giai >"

Bộ ngực đồ sộ hấp dẫn được ẩn hiện bên trong âu phục bó sát người, nàng cố tình áp sát vào thân hình to lớn của hắn. Một màn tràn ngập không khí ám muội, mọi người bên cạnh nhìn đến miệng khô lưỡi khô.

Tề Ngạo Vũ từ tận đáy lòng dâng trào cảm xúc chán ghét, khó chịu không cách nào có thể cố gắng kiên nhẫn được nữa. Thật sự không biết trước kia chính mình làm sao nào chịu được sự đeo bám, đụng chạm như vậy!

"Cút ngay!" Tề Ngạo Vũ vô tình đẩy nàng ra, Mục Hồng Nguyệt kêu lên một tiếng, ngã vào ghế dựa. "Đừng quá đề cao chính mình, Mục Hồng Nguyệt. Ta chỉ cần tùy ý vẫy tay một cái, nữ nhân tự nguyện hiến dâng đến tận cửa không biết bao nhiêu mà đếm, cô dựa vào cái gì cho rằng mình đáng giá để ta phải bỏ ra cả đồng tiền lớn?"

"Anh..." Mục Hồng Nguyệt luôn luôn cao ngạo sao có thể chịu được những lời nói như vậy? Nàng giống như mèo bị giẫm vào đuôi, phần nộ nhảy dựng lên, cao ngạo khiển trách, quát:" Tề Ngạo Vũ, Mục Hồng Nguyệt tôi là đại tiểu thư Mục gia, thân phận cao quý. Anh làm sao có thể lấy những nữ nhân đê tiện kia so sánh với tôi?"

"Tiểu thư, là cô mở miệng trước, đem thân thể của chính mình trở thành thương phẩm trao đổi" An Khả Lâm đối với sự lăng ló của Mục Hồng Nguyệt vốn cũng đã vô cùng tức giận, nếu Tề Ngạo Vũ không can, vậy nàng cũng không cần phải khách khí. "Cô cao quý như vậy và những kỹ nữ dùng thân thể để trao đổi đạt được mục đích có chỗ nào khác nhau? Cùng lắm là cô ra giá cao hơn một chút thôi!"

Mục Hồng Nguyệt mặt đỏ ửng lên, trợn trừng mắt hướng về chỗ phát ra tiếng nói. Lúc này mới phát hiện ra trong phòng khách còn có rất nhiều những người khác. (BB: quá mất mặt...)

"Im ngay!" Trước khi nàng ta kịp mở miệng thêm lần nữa, Viên Trấn Nam liền lên tiếng quát: "Tiểu Lâm, đây không phải chuyện của em!"

"Nhưng mà..." Nàng chà chà chân, vẫn là ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nhưng ánh mắt vẫn trừng trừng nhìn Mục Hồng Nguyệt, vừa căm giận lại vừa bất bình.

"Cô yêu thầm Ngạo Vũ sao? Nhưng, tôi khuyên cô vẫn là đừng si tâm vọng tưởng (mơ tưởng hão huyền), mau chóng chấm dứt hy vọng sớm một chút đỡ phải lãng phí tuổi thanh xuân. Loại người giống như cô..."

Ánh mắt lợi hại của Mục Hồng Nguyệt cứ liên tục di chuyển trên người Khả Lâm, lập tức nhìn ra sự tâm tình thầm kín thiếu nữ của nàng, đồng thời cũng nói ra những lời uy hiếp nhưng có tác dụng đã kích rất mạnh. "Thôn nữ thô kệch hương dã ời, căn bản cô chẳng có khả năng... Mà thôi quên đi, cô không đáng để tôi lãng phí thời gian"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Đúng lúc chợt nhớ tới mục đích của chính mình, An Khả Lâm hạ khuôn mặt đỏ bừng xuống, lại lần nữa cố gắng chuyển sự chú ý và tức giận của mình đi chỗ khác.

"Ngao Vũ, người ta biết anh vẫn còn vì chuyện đấu thầu ‘Minh Hồng’ mà tức giận, nhưng... Van xin anh niệm tình chúng ta ngày xưa từng có tình cảm..."

Nàng hết sức mềm mại cầu xin, cố nén bộ dạng tức giận kia lại, chuyển sang điềm đạm đáng yêu.

"Từng có tình cảm? Cô tình nguyện hiến thân, ta chấp nhận, vậy thì có tình cảm gì để nói?"

"Nhưng... Nhưng em yêu anh!" Sắc mặt Mục Hồng Nguyệt càng lúc càng trắng, nếu không thể cầu xin được hai chữ chấp nhận của hắn, nàng có thể bị bắt gả cho chủ tịch "Xí nghiệp Minh Luân", ông ta có thừa tuổi đủ để làm cha của nàng.

"Yêu?" Thật không có chút sáng tạo nào hết. Hắn cười lạnh, không kiên nhẫn, "Mỗi người đàn bà đều nói như vậy, ta từ tám trăm năm trước nghe đến phát chán, nếu cô không có gì mới mẻ, vậy hãy rút đi, ta không có tính nhẫn nại ở đây nghe cô nhiều lời"

"Tề Ngao Vũ, anh không thể đối xử với tôi như vậy, tôi đối với anh là thật tâm!" Nàng kêu to, cứ nghĩ đến cái lão già xấu xí dâm uế lại nhiều tiếng xấu kia, nước mắt kinh hoàng nhìn không được tuôn chảy như mưa. Tuy rằng xem thường vị nữ nhân họ Mục này, nhưng bộ dạng kinh hoàng thống khổ của nàng ấy thật sự khiến người ta không đành lòng, khiến An Khả Kì cùng An Khả Lâm rung động, cuối cùng cũng vẫn là Tề Ngao Vũ vô tình.

"Tiễn khách!" Tề Ngao Vũ lười biếng chẳng muốn lãng phí thời gian cùng nàng nhiều lời nữa.

Không ngờ tới việc hắn lại tuyệt tình đến thế, cũng không có để ý chút nào đến thể diện và sự cầu xin của mình, "Ồ...ô...ô...!" Mục Hồng Nguyệt vừa khóc vừa chạy đi.

"Sao vậy? Về mặt của mọi người vì sao kỳ quái như vậy?"

Nhìn mọi người, lại nhìn bóng dáng vội vàng vừa chạy vụt qua, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của Vân Nhu Y tràn ngập nghi hoặc, "Vị tiểu thư kia có phải là đang khóc hay không?"

"Ta làm sao biết? Nữ nhân các nàng là phiền toái nhất, vui cũng khóc, buồn cũng khóc, ai đâu mà rảnh để ý tới nhiều việc như vậy!" Đang sẵn giọng lại thêm ánh mắt tràn ngập hàm xúc ý cảnh cáo đảo qua, những ánh mắt kinh ngạc xung quanh hắn trong nháy mắt biến mất không tung tích, lúc đó hắn mới vừa lòng thu hồi tầm mắt, đưa tay nhận lấy một cái bánh bích quy nhỏ trong tay nàng, chuyển sang chuyện khác: "Đây là nàng làm sao?"

"Không phải, đây là bánh hạnh nhân, là tác phẩm của thím Lưu, ta chỉ phụ trách thêm đường" Sự chú ý của Vân Nhu Y rất nhanh chóng bị đánh lạc hướng, nàng vui vẻ chăm chú hỏi: "Ăn được không? Có quá ngọt hay không?"

"Ừm, cũng không tệ lắm!" Cắn một nửa chiếc bánh bích quy, sau đó lại đưa đến bên môi nàng, cùng nhau chia sẻ. (BB: lộn mọn quá, BB hâm mộ a...)

Ánh mắt Vân Nhu Y sáng lên, vội vàng nuốt bánh bích quy xuống, sau đó đắc ý miêu tả tác phẩm hoàn mỹ của mình.

"Tuyệt nướng từ của ta vừa nướng xong, thím Lưu nói vừa nướng xong nên rất nóng, chờ nó nguội một chút là có thể bắt đầu quét kem lên..."

"Kem?" Dung nhan xinh đẹp của nàng toả ra ánh sáng lấp lánh chói mắt, hắn nhìn có chút ngây người, sau đó lại cố ý dùng lời hoài nghi, nói: "Không phải là muốn dùng kem màu trắng để che dấu thất bại đấy chứ? Đừng cố gắng chống đỡ, muốn tự thú thì nhân lúc này nói đi, mọi người ở đây sẽ không cười nàng. Nếu không, chờ bánh ngọt làm xong, lập tức ‘hắc bạch’ rõ ràng... Chắc... Đến lúc đó nàng có thể mang theo sự xấu hổ một thời gian dài".

"Tề Ngao Vũ, ta và người có thù oán phải không?" Vân Nhu Y tức giận dậm chân.

"Ồ kia, có người thẹn quá thành giận..."

Vân Nhu Y bị chọc tức đến mức meo meo khóc ô ô, oán giận cùng cực Tề Ngao Vũ.

Rõ ràng là đang cãi nhau nhưng xung quanh hai người lại được bao phủ bởi một bầu không khí ngọt ngào vô cùng thân thiết đến mức đặc biệt, những người khác nhìn thấy đều tròn mắt há hốc mồm. Tình huống này căn bản không có chỗ trống để họ chen miệng vào.

An Khả Kì thật sự không thể không hâm mộ bộ đôi hoàn mỹ này, vì thế, nàng dùng vẻ mặt trầm trọng quay sang nhìn An Khả Lâm.

An Khả Lâm cũng tận mắt chứng kiến, trong lồng ngực trào lên một sự chua chát, nhưng nàng cuối cùng cũng hạ quyết tâm, "Yên tâm, em quyết định buông tay." (BB: không buông tay cũng không được....hắc hắc hắc...)

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Chương 6.1

Suru tầm

"Y Y, xuống xe thôi, chúng ta về đến nhà rồi"

Tề Ngao Vũ vỗ nhẹ lên gò má của nàng do ngủ mà hồng hào lên. Nhưng nàng căn bản là đang chìm trong mộng đẹp nên chỉ y y a vài tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ở trong ngực hắn mà cọ cọ, sau đó lại ngủ tiếp.

Tề Ngao Vũ không đành lòng đánh thức nàng, đành phải bế nàng xuống xe. Vừa mới bước chân vào phòng khách, quản gia Nguyễn Bá lập tức nghênh đón, rồi tranh thủ mặt báo, "Lão gia vừa đến, hiện tại đang cùng Thành Tiệp tiểu thư ngồi ở phòng khách!"

"Ông ta tới làm cái gì?" Hắn trầm ngâm một chút, khẽ đưa tay lên, vỗ nhẹ vào gò má non mềm của nàng, "Y Y, Y Y,..... mau tỉnh lại thôi, chúng ta về đến nhà rồi!"

"Người bế ta vào đi thôi..." Giọng nói buồn ngủ của nàng rất mơ hồ.

"Ta ôm nàng đưa đi là chuyện nhỏ, không thành vấn đề, nhưng ở phòng khách có khách, nàng không sợ bị giễu cợt sao?"

"Khách? Ai?" Việc này làm nàng hoàn toàn tỉnh táo.

Ở trong Hoài Viên đã sắp hai tháng, người thường thường hay tới tất cả đều là anh em cấp dưới của hắn, cho nên nàng vẫn là lần đầu tiên nghe được hai chữ "có khách" này.

"Cha ta" Hắn thần nhiên nói xong, thuận tay thay nàng sửa sang lại dung nhan.

"Há? Cha người?" Nàng nhất thời hoảng hốt. Giống như cô vợ nhỏ ra mắt ba chồng ... (BB: chưa chi đã đòi làm vợ người ta kia, xấu hổ quá....hì hì hì; YY: *đỏ mặt*; Ngao Vũ: *lườm lườm BB* dám chọc quê vợ yêu ta hả?; BB: *run run bỏ chạy*)

"Yên tâm, ông ta sẽ không cần nàng đâu" Hắn đương nhiên biết nàng đang sợ cái gì, nhưng cũng không nói thêm nữa, vỗ vỗ gò má phớt hồng của nàng, lập tức kéo nàng đi vào cửa.

Tiến vào phòng khách, chỉ thấy Tề Nhạc mặc một cái áo dài màu xám, tác phong trang nghiêm đang ngồi ngay ngắn ngồi trên sofa bọc bằng da cao cấp, Thành Tiệp thẳng lưng, dáng vẻ đoan trang ngồi một bên.

Hóa ra Tề Nhạc là nghe Thành Tiệp mách lẻo nên mới biết chuyện Tề Ngao Vũ bỏ một đồng công việc, mang theo mỹ nhân đi nghỉ phép. Ông nghĩ đến việc cuối cùng con trai cũng nghĩ thông suốt rồi, cho nên từ lúc Tôn Lăng Tiêu cho biết bọn họ hôm nay sẽ quay về Hoài Viên, liền nhanh chóng đến chờ ở nơi này. Tiệp thể nhìn xem vị mỹ nhân nào lại có thể làm cho Tề Ngao Vũ bỏ hết công việc, dung mạo ra sao.

Vừa nhìn thấy bộ dạng Vân Nhu Y một thân yếu đuối, Tề Nhạc quả thực nhìn không được muốn thờ dài.

"Cha, hôm nay sao lại rảnh rồi mà đến?" Đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn Thành Tiệp đang chột dạ một chút, Tề Ngao Vũ vịn vào vai Vân Nhu Y, "Đây là Vân Nhu Y, người yêu của ta"

"Ngao Vũ, con muốn chơi đùa với gái đẹp, cha không phản đối. Nhưng..." Ánh mắt nghiêm khắc không lưu tình chút nào đánh giá Vân Nhu Y từ trên xuống dưới. "Con cũng không thể tìm đại một loại người như vậy. Tự con hãy nhìn cô ta một chút xem, ngày nào đó mà có gió lớn một chút, nói không chừng sẽ bị thổi bay đi mất, loại Tây Thi ô yếu này có ích lợi gì?"

"Ồ, bác trai, chào bác" Ánh mắt xem thường kia làm nàng thoáng chốc trở nên lạnh giá, bất giác lại lui vào trong ngực Tề Ngao Vũ, tìm kiếm sự ấm áp và che chở.

"Hừ!" Tề Nhạc đối với sự ân cần thăm hỏi của nàng dường như có tình không nghe thấy, "Dung mạo đẹp dễ thì có ích lợi gì? Nhìn bộ dạng thân mình gầy yếu kia của cô ta, làm sao có thể sinh được những đứa con khỏe mạnh? Cha thấy thế nào cô ta cũng kém hơn so với Thành Tiệp đấy là khỏe mạnh. Nếu con kết hôn với Thành Tiệp, tương lai nhất định có thể sinh ra một đám con khỏe mạnh..." (BB: chọn con đâu hay chọn heo nái biết đẻ vậy?)

Lời nói phê bình sắc bén và tự cho là đúng đó làm cho khuôn mặt tuấn tú của Tề Ngao Vũ dần dần nghiêm lại, cắn chặt hàm răng, sau đó mới miễn cưỡng nhìn xuống những lời phản bác đã lên đến cổ họng, thật sự hắn không muốn ở trước mặt người hầu lại gây ra xung đột với cha mình.

"Ngao Vũ?" Vân Nhu Y nghi hoặc trừng mắt nhìn hắn miệng cười tà khí.

Hắn hướng nàng nháy mắt mấy cái, đột nhiên một tay ôm lấy nàng, nhất thời khiến nàng cảm thấy tim đập mạnh.

"Ba, đã khuya, con cùng Y Y cũng đã chơi mệt mỏi, chúng con lên lầu trước, ba cũng nghỉ ngơi sớm một chút!" Chào hỏi xong, liền ôm người đẹp đi lên lầu, dùng hành động mà nói rõ quyết định của hắn.

"Tề Ngao Vũ..." Tề Nhạc tức giận muốn điên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

"Ba nuôi" Thành Tiếp nhanh chóng ôm lấy cánh tay ông ta, vội vàng khuyên nhủ: "Tình tình Tề thiếu gia ra sao chẳng lẽ ba còn không rõ sao? Anh ấy từ trước đến nay luôn ngang ngược bướng bỉnh, ba càng là ép buộc, anh ấy càng là làm ngược lại với ba. Lại thêm Văn Nhu Y này, chẳng qua là chỉ là đứa con gái dễ tiện có danh không phận, ba sao lại vì nàng ta mà đi phá hỏng quan hệ cha con thân thiết mà ba thật vất vả lắm mới có thể duy trì chứ?"

"Nhưng con xem, nó đối với nữ nhân kia..."

"Nam nhân mà, không phải chính là luôn thèm khát sự mới mẻ sao? Anh ấy hiện tại có lẽ thực sự mê say sắc đẹp của cô ta, nhưng cho dù dung mạo đẹp đến đâu thì nhìn lâu rồi đến một ngày cũng sẽ chán, không bao lâu chính anh ấy sẽ thấy chán ghét. Nếu ba còn không yên tâm..."

Nàng cắn cắn môi, trông mắt chuyển động, "Không bằng chúng ta tìm lý do ở lại, được không? Thứ nhất, có thể mượn cơ hội mà giám thị tình trạng của bọn họ, thứ hai... Ba nuôi, gần đây không phải là ba và Tề thiếu gia.... quan hệ cha con quá mức lãnh đạm nên cảm thấy tiếc nuối sao? Nếu có thể ở nơi này, hai người ở chung với nhau một thời gian, tự nhiên cũng sẽ thân thiết hơn. Ba còn có thể tìm nhiều cơ hội nói chuyện phiếm với Tề thiếu gia, bởi đường cảm tình, đây không phải mong ước của ba sao?"

Kỳ thật nguyên nhân chủ yếu khiến nàng ta cực lực khuyên can Tề Nhạc ở lại Hoài Viên là vì nàng có cảm giác khi ở công ty, Tề Ngạo Vũ thực sự coi nàng là một thư ký bình thường, trừ chuyện công việc ra, nàng ta căn bản không có cơ hội nói chuyện với hắn, lại càng không thêm để tâm đến biểu hiện ôn nhu và săn sóc của nàng ta. Cho nên nàng ta cho rằng nếu có thể đi theo Tề Nhạc vào Hoài Viên, vậy thì nàng ta sẽ có cơ hội thể hiện mặt nữ tính mềm mại đáng yêu của mình.

Dựa vào dung mạo diễm lệ và vóc dáng mê người của nàng ta, hơn nữa thời gian dài hai mươi tư giờ đi theo bên cạnh, nàng không tin hắn còn có thể đối với nàng bằng thái độ nhìn như không thấy.

"Chuyện này..." Nghĩ đến quan hệ cha con lãnh đạm của bọn họ, Tề Nhạc do dự khoảng ba giây, lập tức gạt đầu đồng ý.

Ông là Tề Nhạc, cả đời hô mưa gọi gió, muốn cái gì có cái đó, thiên hạ không có thứ nào ông muốn mà không chiếm được, nhưng cuối cùng lại không chiếm được sự lượng thứ của đứa con trai duy nhất, việc như thế này bảo ông làm sao có thể nào cam tâm cho được?

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Chương 6.2

Suru tầm

Ánh sáng rực rỡ kèm theo đó là tiếng gà gáy dễ nghe và mùi thơm của hoa cỏ, khê tràn vào cửa sổ, những tia ánh nắng ấm áp chiếu vào phòng ngủ lịch sự tao nhã, tuyên bố một ngày mới bắt đầu.

Tề Ngạo Vũ quay về phía chiếc gương to, thông thả thắt cravat, thắt được nửa chừng, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó chợt tăng tốc nhanh chóng thắt cho xong chiếc cravat, sau đó khê quay lại giường.

"Y Y!" Hắn vỗ nhẹ nàng gò má ửng hồng của nàng.

"Ừm..." Nàng y y a, bàn tay nhỏ bé phát phát giống như muốn xua đuổi ruồi bọ. khê trở mình điều chỉnh tư thế một chút, lại ngủ tiếp. [Yu: Con ruồi Ngạo Vũ kia, mi tránh xa ra *ka ka ka*]

"Heo con ngủ nướng!" Miệng tuy oán giận, nhưng thấy bộ dáng nàng nhất quyết kháng kháng say sưa tiến vào giấc mộng quả thật rất đáng yêu. Càng nhìn nàng, hắn càng cảm thấy đau lòng, bàn tay to khê nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, sau đó hạ xuống một trận mưa hôn [Yu: nụ hôn của đã lang *ke ke* H H đi anh!!!; BB: Yu ham hố quá nga, suốt ngày H H H, không sợ mất máu hử?].

"Ừm..." Tay nhỏ bé mềm mại tự động vòng qua chiếc cổ khô khan của hắn, hàng mi cong như lông vũ khê run rẩy.

"Y Y, mau tỉnh lại..."

"Hửm?" Bàn tay nhỏ bé như trẻ con khẽ dụi dụi đôi mắt đang lim dim, bản khoăn bối rối không biết chuyện gì đang diễn ra, nàng vẫn chưa tỉnh ngủ mà.

"Ta đến công ty họp, nàng..." Đang định dặn dò thì lại nhìn thấy khuôn mặt mơ mơ màng màng của nàng vẫn chưa biến mất, nàng hiện tại ý thức vẫn còn đang mơ hồ, nói với nàng cũng như không nói, cho nên hần đành phải tự động kết luận thành một câu, "Ngoan, nghìn vạn lần nhớ rõ là phải cách xa ba một chút"

"Ủm..." Nàng mơ mơ màng màng đáp lại, lại lần nữa bất tỉnh nhân sự.

Tề Ngao Vũ nhìn thấy cảnh đó vừa tức vừa buồn cười, nhưng cũng không thể chậm trễ được nữa, đã sắp trễ giờ rồi, khẽ lẩm bẩm: "Quên đi, nói với nàng không bằng tự mình làm, cứ trở về sớm một chút là được"

Mãi đến 9h sáng Vân Nhu Y mới chính thức tỉnh ngủ, chỉ mơ hồ hình như có nhớ Tề Ngao Vũ đang nói với mình là phải bảo vệ cái gì. [Yu: Baby??? Đừng k bà con??? Dấu hiệu đáng nghĩ!; BB: hên xui nga, BB ta cũng ngủ 10h mới dậy nga.]

"Kỳ lạ, rốt cuộc là anh ấy đã nói cái gì?" Nàng khẽ nghiêng đầu, muốn suy nghĩ kỹ hơn, nhưng đáng tiếc đầu óc mơ hồ mù mịt, nàng nhìn không được, khẽ oán giận, "Đáng ghét, có chuyện sao không viết giấy nhắn lại, hại người ta nghĩ đến đau đầu!" Bụng nhỏ bỗng "Ừng ục" kêu lên, nàng thật sự đói chịu không nổi, đành phải buông tha, rửa mặt chải đầu qua loa sau đó liền xuống lầu tìm thức ăn.

"Cô yêu Ngao Vũ sao?"

"Hả?" Tề Nhạc đột nhiên lên tiếng, dọa nàng suýt nữa nhảy dựng lên, cho nên không có nghe rõ ông ta nói cái gì. Lúc này khi nàng phát hiện Tề Nhạc đang ngồi ở phòng khách xem báo, nàng đã rất cố gắng làm động tác nhẹ nhàng, không nghĩ tới chuyện vẫn có thể bị phát hiện.

"Vấn đề này thật khó nói" Không đợi Vân Nhu Y trả lời, ông lại tự ý nói: "Con ta tài hoa mạnh mẽ lại có đủ tiền tài quyền thế, chỉ cần là nữ nhân, có ai lại không yêu nó chứ? Nhưng ta thấy cô rõ ràng là một cô gái thông minh, hẳn là biết nam nhân có điều kiện giống Ngao Vũ chắc chắn sẽ không có khả năng chỉ dành tình yêu ột người. Hơn nữa, Ngao Vũ cho tới bây giờ, cũng vẫn còn chưa có quyết định tính toán đến chuyện tương lai. Nếu cô kỳ vọng nó sẽ có tình cảm đáp lại cô thì đó là cô tự chuốc lấy khổ. Nếu cô thật sự thông minh, vậy hãy nhanh chóng rời xa khỏi Ngao Vũ, ta sẽ cho cô một khoản tiền..." Trong giọng nói khuyên bảo của ông, rõ ràng là có thiện ý với nàng.

Vân Nhu Y tuy rằng không phải là nàng dâu lý tưởng trong mắt ông, nhưng cả người tỏa ra một khí chất thanh cao tao nhã, nhưng cái bộ dạng nhỏ bé bất lực kia lại khiến người khác nhìn mà đau lòng. Ngay cả Tề Nhạc luôn luôn nghiêm khắc cũng khó mà có thể khắt khe với nàng.

Nàng căn bản không dám nghĩ đến chuyện tương lai, nàng luôn vẫn nhớ kỹ thân phận của mình, chính là... Aizz, nghe thấy ông nói như vậy, trong lòng không khỏi tràn lên sự chua xót. Nàng âm thầm nói, "Không cần, bác không cần cho cháu tiền, cháu sẽ không nhận"

Ánh mắt Tề Nhạc lạnh lùng, "Cô sao lại ngốc như vậy! Chẳng lẽ cô vọng tưởng Ngao Vũ sẽ lấy cô? Đừng ngốc ngếch, cô chỉ lãng phí thanh xuân mà thôi"

"Không phải, bác trai. Cháu biết Ngao Vũ sẽ không lấy cháu. Cháu... Cháu cũng muốn rời đi, nhưng mà, anh ấy sẽ không để cho cháu đi. Bởi vì cháu ở đây chính là để gán nợ, thay cho cha cháu – Vân Sùng Huy trả nợ" Nàng cúi đầu, chuẩn bị chấp nhận lửa giận đầy trời và sự công kích vô tình của Tề Nhạc.

"Cô là con gái của Vân Sùng Huy!" Thấy nàng nhút nhát gật đầu thừa nhận, Tề Nhạc càng giật mình.

Ông vô cùng căm hận hành vi của Vân Dư Huy, nhưng oan có đầu nợ có chủ, ông còn chưa đến mức giận chó đánh mèo, chàm đến người vô tội. Còn nữa, Tề Ngao Vũ là đứa con trai ông hài lòng nhất, cá tính như thế nào, ông là cha nhiều ít cũng hiểu được. Tề Ngao Vũ có tình bức nàng ở lại, tuyệt đối không thể là do nguyên nhân giống như lời Vân Nhu Y là muốn nàng thay cha trả nợ.

Nhưng mà, bất luận chân tướng như thế nào, nếu Tề Ngao Vũ dùng lý do này để giữ người, ông đương nhiên có thể lấy lý do là "Người bị hại" có quyền thả người, "Bắt cô để gán nợ!? Rất quá đáng"

"Ý của bác trai là..." Vân Nhu Y ngạc nhiên và nghi ngờ nhìn Tề Nhạc, nháy mắt một cái, nàng từ bị án giam cầm chung thân biến thành vô tội mà còn được phóng thích, sự thay đổi nhanh chóng này khiến nàng không thể thích ứng, dường như còn hoài nghi chính mình có phải là đang nghe lầm hay không.

"Ba cô là ba cô, cô là cô, hai người căn bản không thể nhập làm một được. Ngao Vũ rất càn quấy. Cô đừng sợ, ta sẽ làm chủ, ta cho cô rời đi..."

"Không được, Y Y không thể đi!"

Giọng nói lạnh lùng của Tề Ngao Vũ cắt ngang lời nói của Tề Nhạc, cũng cắt đứt hy vọng của Vân Nhu Y. Nàng đột nhiên không biết mình đang nhẹ nhàng thở phào hay là đang thất vọng.

Hai người đồng thời quay đầu lại, Tề Ngao Vũ mặc âu phục phẳng phiu không biết đã đứng ở cửa từ lúc nào, đang trừng mắt nhìn bọn họ.

"Hiện tại là thời gian đi làm, con không ở công ty, trở về làm cái gì?" Tề Nhạc hợp tình hợp lý nói. Tuyệt đối không để việc chính mình bị bắt quả tang tại chỗ 'Ngầm thả phạm nhân' mà cảm thấy chột dạ gì.

"Làm cái gì? Tôi mới là người đang muốn hỏi ông, ông muốn làm cái gì?" Tề Ngao Vũ bước đến bên cạnh, nhanh chóng nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của Vân Nhu Y, phòng ngừa hành động ngầm trốn đi của nàng, bất chấp sự kháng cự và oán trách của nàng. Hẳn chẳng những không thêm đề ý, lại còn càng lúc càng nắm chặt hơn. Hần ngẩng đầu không cam lòng trừng mắt nhìn ba mình, "Y Y là người phụ nữ của tôi, chuyện của nàng tôi có thể tự xử lý,

ông không có quyền quyết định chuyện đi hay ở của nàng!"

Hắn biết rõ ba mình không hài lòng về Y Y, hắn lo lắng nàng nhất định sẽ bị uất ức, bởi vậy sau khi họp xong liền vội vàng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Hắn nào ngờ hai người này lại nhanh như vậy có được sự đồng thuận, quyết định cùng nhau phản bội hắn.

"Tề Ngao Vũ, ngươi là ác bá, mau thả ta ra" Vân Nhu Y buồn bực đẩy bàn tay Tề Ngao Vũ ra, suýt chút nữa là nàng có thể rời khỏi nơi này, thoát khỏi cái thân phận bị người khác khinh bỉ này. Hắn sao lại trở về đột ngột phá hỏng tất cả chứ!

"Nơi này bác trai lớn nhất, bác ấy nói ta có thể đi, ta đương nhiên có thể đi"

"Im mồm! Nàng là người của ta, chuyện của nàng chỉ ta mới có quyền quyết định. Việc đi hay ở của nàng là quyền lợi của ta, ai cũng không có tư cách nhúng tay vào!" Nàng đúng là loại phụ nữ không có lương tâm!

"Ngươi..." Nàng tức giận đến phát run, "Ta chỉ thuộc về bản thân ta, ai là người của ngươi? Ta muốn đi, ai thêm dè ý đến ngươi!" Nàng đẩy mạnh hắn ra, quay đầu, đi hướng ra phía cửa chính.

Rời khỏi nơi này mới thật sự là việc nàng không nên do dự. Ra khỏi nơi này, nàng mới là người có tôn nghiêm, người có tự do nhân quyền, rốt cuộc không có ai có thể khinh bỉ nàng, hoặc yêu cầu nàng phục tùng vô điều kiện nữa.

"Đứng lại! Vân Nhu Y..."

Mặc kệ tiếng kêu như sấm của hắn, nàng căn bản cũng không thèm để ý, ngay cả đầu cũng không quay lại lấy một lần. Hắn hỗn hển chạy đến, tóm lấy cánh tay của nàng, dùng sức kéo nàng lại, nàng lại lần nữa ngã vào trong ngực hắn. Hắn nắm lấy hai tay của nàng, điên cuồng lay động, "Ta nói lại với nàng một lần nữa. Không có sự cho phép của ta, không cho nàng bước ra khỏi Hoài Viên nửa bước nghe rõ chưa!? Nàng nếu dám không nghe lời, ta lập tức phái người giết chết Vân Sùng Huy, đến lúc đó, nàng cũng đừng trách ta lòng dạ ác độc!"

"Giết? Ngươi sao lại có thể xấu xa như vậy? Ta..." Vân Nhu Y luôn luôn yếu đuối, sao có thể chống lại sự ép buộc như vậy? Nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, người cũng ngất đi.

"Y Y..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Chương 6.3

Sưu tầm

Sau khi bác sĩ đi Vân Nhu Y mới tỉnh lại, nàng ngây ngô ngáp một cái, khẽ chống tay ngồi dậy. Vừa nhìn thấy hắn, nàng "Hừ!" lạnh một tiếng, tiếp tục nằm lại trên giường, còn kéo chăn quấn chặt cơ thể lại. (BB: sâu ngủ đông, giống BB nha)

"Y Y, Y Y..."

Lần này Vân Nhu Y là cố ý chọc tức, mặc cho Tề Ngao Vũ gọi thế nào nàng vẫn kiên quyết giả chết để phớt lờ người kia.

"Thật là!" Hắn không còn cách nào khác cho nên đành phải leo lên giường, chui nhanh vào chăn, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, khẽ mắng yêu. "Không lâu nữa đã làm mẹ người ta rồi mà còn trẻ con như vậy" Miệng tuy nói những lời oán giận nhưng bản thân lại nhin không được tiếp tục ôm lấy nàng, hôn nàng, tâm trạng lâng lâng vui sướng.

Tuy rằng còn chưa dự định làm cha, nhưng ..... khuôn mặt tuấn mỹ của hắn vô cùng thân mật mà cọ cọ trên gò má phấn hồng của nàng. Nàng mang thai là chuyện bình thường, dù sao bọn họ cho tới bây giờ cũng không hề có dùng biện pháp tránh thai.

"Tránh ra, người là tên đại xấu xa, không tuân thủ chữ tín, ta... Làm mẹ?" Đẩy mặt hắn ra xa một chút, nàng giống như đang định hình, phân tích tin tức mà lỗ tai vừa tiếp nhận. Đến khi hắn gạt đầu khẳng định, sắc mặt nàng nhất thời trắng bệch, "Không cần, ta không thể sinh. Đứa nhỏ là vô tội, ta không thể hại nó, ta muốn lấy nó ra!"

"Lấy ra!?" Thái độ làm cha đang vô cùng vui sướng của hắn bị nàng 1 đao chém đứt, "Cô ..... lá gan quá lớn, lại còn muốn mưu sát con ta?" Bàn tay to lớn do tức giận mà nắm chặt chiếc gậy mảnh khảnh của nàng, đối mặt với nàng, hắn hét lớn tức giận: "Vì sao? Nó cũng là con của cô, sao cô lại có thể tàn nhẫn với nó như vậy?" (BB: roài, anh điên roài, xưng cô luôn roài...)

"Không phải, ta... ta..." Vô vẻ chiếc bụng nhỏ nhắn, nàng cũng rất luyến tiếc sinh mệnh bé nhỏ trong bụng, "Ta không phải muốn mưu sát đứa nhỏ, cũng không phải chán ghét nó, ta chỉ là... Chỉ là không biết phải làm mẹ như thế nào thôi!"

"Không biết làm mẹ như thế nào?" Hắn bắt gặp nhẹ nhàng thờ ắt ra, trợn mắt liếc nàng một cái, "Có ai vừa mới sinh ra là có thể làm người mẹ mẫu mực được chứ? Nàng có thể học mà." (BB: ôi, anh thật là dễ người giận nha, làm BB ta mất cả hứng, cứ tưởng được 1 màn ‘vật nhau’ xôm tụ, haizzzz)

"Ai da, người vốn không hiểu! Nếu lỡ như học không được thì sao?"

"Không có khả năng đó." Tề Ngạo Vũ cảm thấy nàng đang rất phân vân, bèn nhẹ giọng nói tiếp, "Trời sinh phụ nữ ra liền đã có bản năng làm mẹ, chỉ cần nàng chú ý một chút, yêu thương con một chút, đảm bảo không gì là không thể. Huống chi ta lại có tiền, khi đứa nhỏ được sinh ra, chúng ta có thể mời vú em và người hầu chăm sóc, cần bản không cần nàng phải động đến một ngón tay..."

"Không muốn! Đây là cái loại tính toán gì vậy chứ? Ta tuyệt đối sẽ không đem con của ta giao cho người khác chăm sóc, con của ta tự tay ta sẽ chăm sóc!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đanh lại, đôi mắt đẹp phần nộ trách cứ nhìn hắn, "Nếu làm cha mẹ mà lại không thương đứa con của mình, không quan tâm đến nó, vậy thì còn sinh nó ra để làm gì!?"

"Xuyt, đừng nóng giận, nàng muốn tự mình chăm sóc đương nhiên là rất tốt, cho nên việc này không có gì phải kích động." Hắn vội vàng đem nàng ôm vào trong lòng an ủi, không biết nàng vì sao mà lại tự nhiên kích động như thế, nhưng mà tình trạng thân thể hiện tại của nàng vốn không cho phép trải qua những cú shock tâm lý như thế.

"Ta..." Nàng thờ dốc, hơi bình tĩnh lại, "Ta là con gái một. Trên phương diện vật chất, ta thực sự rất sung túc, nhưng về mặt tinh thần, ta cũng là khôn cùng như trẻ mồ côi. Người không biết đâu? Mới trước đây, giấc mộng lớn nhất của ta, chính là ba mẹ có thể ôm ta một cái, nói cho ta biết Y Y là đứa con gái bọn họ thương yêu nhất. Nhưng... trong trí nhớ của ta, ba mẹ ta cho tới bây giờ không hề ôm ta, chưa từng có. Loại cảm giác cô đơn lạnh lẽo và thất vọng này..." Nàng khó khăn cố gắng nuốt xuống sự đắng chát trong miệng, "Ta mong mình sau này không sinh con. Ta thật sự không hy vọng đứa nhỏ của mình, tương lai lại giống như ta." Nói tới đây, nàng lại tràn ngập sự cầu xin, ngẩng nhìn lên hắn, "Van xin người, Ngạo Vũ, người muốn xử trí như thế nào, ta đều có thể chịu đựng, cũng chỉ có chuyện này, nhất định là không được, ta..."

"Ta không phải người cha không có trách nhiệm kia của nàng, nàng cũng không giống người mẹ vô tình kia, chúng ta và bọn họ căn bản không giống nhau, sao lại có thể đánh đồng làm một? So đầu trâu với mặt ngựa, chẳng ra cái gì cả!" Cảnh ngộ của nàng làm cho hắn đau lòng, nhưng bỏ đứa nhỏ là chuyện không bao giờ hắn cho phép. "Tóm lại, nàng không được nghĩ linh tinh, ngoan ngoãn tỉnh đường cho tốt, cố gắng chăm sóc thân thể cho thật khỏe mạnh, có như vậy, tương lai đứa nhỏ mới có thể khỏe mạnh"

"Không giống là không giống chỗ nào?" Nàng vội la lên: "Ta là con của cha mẹ ta, trên người có chảy dòng máu của bọn họ, đương nhiên cũng sẽ có di truyền của bọn họ! Có lẽ trong lòng ta muốn làm người mẹ tốt, nhưng vạn nhất ta cũng giống mẹ ta, trời sinh vốn đã thiếu tình mẫu tử thì sao? Vậy đứa nhỏ không phải thực đáng thương sao?"

Dù có nhiều vú em và người hầu đến đâu vẫn là không thể bù lại được những tiếc nuối do thiếu tình thương của mẹ! Đối với điểm ấy, không có người nào có thể hiểu rõ hơn nàng, bởi vì nàng chính là lớn lên trong tay vú em và người hầu.

"Sẽ không có đâu, nàng đừng có không tin tưởng mình như vậy!" Hắn an ủi.

Đứa nhỏ còn chưa được sinh ra, nàng đã lo lắng chu toàn như vậy, hắn không tin nàng sẽ là người mẹ không có tình mẫu tử.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

"Ta đối với người cũng thực sự không tin tưởng!" Nàng nghiêng người liếc hắn. Muốn làm một Don Joan chính hiệu, nhất định là phải vô tình vô tâm, nếu đã vô tâm vô tình, sao có thể làm người ba tốt!?

Hắn rõ ràng còn không hề có sự chuẩn bị để trở thành một người cha, nàng thật không rõ hắn vì cái gì lại cố ý muốn nàng sinh đứa nhỏ ra!

"Nàng..." Hắn trừng mắt, một tia suy nghĩ vừa xẹt qua, "Xem ra mấy ngày nay ta đều đã chăm sóc nàng chưa thật tốt, cho nên những việc như thế này nàng vẫn không có chút tin tưởng, như vậy thì..." Hắn nhún nhún vai, gian tà cười nói: "Nàng có thể đánh cược. Về phần cục cưng..... Ai bảo nó muốn đầu thai vào bụng nàng, nếu chúng ta không xứng đáng với chức danh cha mẹ này, vậy thì nó cũng chỉ còn cách cố gắng mà tiếp nhận!" (BB: roài, anh ám chỉ anh 'ăn' chị chưa đủ roài, haizzz....số chị lại khổ nữa rồi =")

"Người... Người nói cái gì?" Nàng trừng lớn mắt, "Người sao lại có thể không phân rõ phải trái như vậy?"

"Đem đứa nhỏ của mình bỏ đi cũng là phân rõ phải trái sao?" Hắn cũng hợp tình hợp lý đối đáp lại.

Nếu không cần đứa nhỏ, như vậy ngay từ đầu đáng lẽ không nên để cho nó có cơ hội tồn tại chứ không phải chờ đến đến lúc nó đã tồn tại, lại nghiên cứu tìm cách làm sao để vứt bỏ nó.

Những lời này hắn đương nhiên là không nói với nàng. Bởi vì hắn mới là người sai, hắn vốn có kinh nghiệm phong phú, trước giờ chưa hề có sai lầm trong việc tránh thai, cho nên chuyện này xảy ra, hắn phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Nhưng mà... Hắn vốn là luôn luôn rất chú ý để không cho những người phụ nữ từng có quan hệ với hắn có cơ hội mang thai, vậy thì vì sao đối với nàng, hắn lại không hề nghĩ đến chuyện phải tránh thai cơ chứ?

Có lẽ trong tiềm thức của hắn vốn là hiểu được, hắn hiện tại muốn giữ lại không chỉ là con người của nàng, hắn còn muốn trái tim của nàng, nhưng nàng lại vẫn còn đang phân vân không rõ thực hư, cho nên hắn mới muốn mượn đứa nhỏ để giúp nàng khẳng định!

Nàng á khẩu không trả lời được. Nhẹ nề về cái bụng hiện vẫn còn đang bằng phẳng, đáy lòng không khỏi trào trên một cảm giác ảm áp. Cục cưng của mẹ... Ý niệm trong đầu vừa thoáng qua, nàng lại có suy nghĩ kì quái, khẽ nói: "Người ta hay nói, một mạng đổi một mạng, vậy có được không? Ta giúp người sinh cục cưng, sau đó người hãy xóa bỏ thù hận với ba ta..."

"Không được." Về mặt dụ dỗ của hắn đột nhiên lay chuyển, Tề Ngạo Vũ chẳng những quả quyết tuyệt điều kiện của nàng, còn tức giận trừng mắt với nàng, "Cục cưng vốn chính là của ta, bình an sinh hạ nó là trách nhiệm người mẹ của nàng, không được ra điều kiện với ta!"

"Ta..." Con người đen thẫm thẫm của hắn giống như bắn ra tia sáng lạnh băng, nàng thật sự bị làm cho chột dạ, "Xin lỗi..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Chương 6.4

Sưu tầm

Chẳng bao lâu sau, tất cả người trong Hoài Viên từ già trẻ bé lớn đều biết tin Vân Nhu Y mang thai, tất cả họ đều được lệnh phải chú ý đến sức khỏe và sự an toàn của Vân Nhu Y. Thậm chí chỉ cần Vân Nhu Y vạ nhất xảy ra chuyện gì dù là bé nhất, Tề Ngạo Vũ đã nói rất rõ, sẽ không nương tay mà đem tất cả bọn họ sa thải.

"Đến đây, ăn nhiều một chút, nàng hiện tại đã sắp làm mẹ rồi, không thể lại cứ tiếp tục kén chọn" Tề Ngạo Vũ gấp một miếng thịt lớn đặt trên đĩa của Vân Nhu Y.

"Không cần, ta ghét ăn thịt!" Vân Nhu Y lắc đầu, không thêm đề ý tới hắn.

"Không được bướng! Ăn nhiều thịt mới có đủ dinh dưỡng. Nàng ăn sạch sẽ rau dưa nhưng lại không chịu ăn thịt thì sẽ không đủ dinh dưỡng, dinh dưỡng không đủ sẽ khiến cục cưng đói bụng" Hắn lấy tay nhẹ nhàng xoay mặt của nàng lại, sau đó lại tiếp tục dụ dỗ nàng ăn thêm một chút, "Ngoan, Y Y, phải biết nghe lời!" (BB: giống cha và con quá =]]]])

"Ta ghét thịt mỡ, ăn xong sẽ rất ngấy" Nàng bĩu môi gầy rõi. Ghê tởm trừng mắt nhìn miếng thịt mỡ đang ở trước mặt..

"Thế sao, được rồi, chỗ thịt mỡ này ta ăn, chỗ này chỉ còn thịt nạc thôi."

"Người ta không thích ăn chân gà mà, đều toàn là da"

"Được được, ta đem da bỏ đi"

Cái cảnh tượng sẵn sốc ăn cần đồ dành ăn uống này, nhân viên ở Hoài Viên đều đã thấy qua rất nhiều, nhưng Tề Nhạc và Thành Tiệp thì đích thực là thấy lần đầu, quả thực là nhìn đến trợn mắt há mồm. Thành Tiệp càng nhìn càng cảm thấy ghen ghét dữ dội, ngon lửa ghen tị hừng hực phát ra thiếu chút nữa không nhịn được mà bắn ra bằng mắt. (BB: há há há, khủng long Thành Tiệp biết phun lửa =]]]], cười không đỡ nổi =]]]])

Tề Ngạo Vũ trước giờ luôn luôn là một vị thủ lĩnh anh minh tuyệt vời, hắn luôn giữ ĩnh tắc phong lạnh lùng uy nghiêm, vậy mà hiện tại, hắn lại đối với một

tiểu nữ nhân yếu ớt, không hề có chút uy nghiêm đáng sợ nào... sao lại có thể ăn nói khép nép như vậy?

Nắm chặt chiếc đĩa đến mức tay trắng bệch, giọng nói từ hàm răng được rít ra. "Tề thiếu gia, nếu nàng ấy không muốn ăn thì đừng miễn cưỡng, chính nàng ấy cũng không hề quan tâm đến đứa nhỏ, ngài sao lại cứ phải tốt với nàng ta như vậy, ngược lại còn làm cho nàng có cơ hội làm bộ làm tịch!? Phụ nữ muốn sinh đứa con cho ngài còn rất nhiều, không phải chỉ có một mình Vân Nhu Y!"

"Câm miệng!" Hần tức giận trừng nàng ta, ánh mắt vô cùng sắc bén. "Đây là việc riêng của chúng ta, không cần người nhiều lời!" Hần thật vất vả lắm mới dỗ cho Vân Nhu Y ăn xong, người đàn bà này lại muốn quấy rối cái gì chứ? (BB: đây, càng nói càng thấy giống cha và con =]]])

"Ta không có nói sai, vì sao phải câm miệng?" Nàng ta đã bị lòng đố kỵ làm ở mắt, không thèm đếm xỉa đến bất kỳ chuyện gì khác. "Xem nàng ta một bộ dạng khô quắt, sức khỏe của mình còn lo không nổi, sao có thể sinh ra một đứa bé khỏe mạnh? Tề gia chúng ta gia nghiệp lớn, không phải là cần một người thừa kế thông minh khỏe mạnh sao? Nếu cứ như vậy, sau này làm đứa bé có thể gánh vác trọng trách lớn đây?"

"Không được lắm mồm!" Tề Nhạc khẽ khiển trách. Ông biết Thành Tiệp ghen ghét và bất mãn, nhưng ông thật sự vất vả lắm mới chờ được đứa cháu bảo bối này, sao lại có thể không yêu quý mà nhẫn tâm ngồi nghe người khác nói xấu nó chứ chứ? Đứa nhỏ Thành Tiệp này thật sự là càng ngày càng quá quắt.

"Con... Hừ!" Ngay cả cha nuôi luôn ủng hộ nàng ta nhất cũng phải mở miệng, nàng ta còn có thể làm như thế nào bây giờ? Thành Tiệp căm giận bất bình quay đầu đi, nhưng về mặt thù hận lại vẫn dấu không được.

Trong lòng Tề Ngạo Vũ nhất thời nảy sinh cảnh giác, hẳn không thích Thành Tiệp là có nguyên nhân.

Thành Tiệp đến nhà hẳn không bao lâu, ai cũng khen nàng ta dịu dàng chu đáo, là người hào phóng khéo léo! Nhưng hẳn lại từng tận mắt nhìn thấy nàng ta có thái độ cao ngạo đối xử với những người bạn tốt của nàng ta ở cô nhi viện, bọn họ quả thật là đến thăm, muốn quan tâm hỏi han nàng ta, vậy mà nàng ta lại coi bọn họ như những tên ăn mày dơ bẩn, vội vã cùng bọn họ vạch ra giới tuyến. (BB: chết mày nhá, khủng long phun lửa =]]], bị tóm đuôi rồi)

Đối với cái loại đàn bà tâm địa ác độc, yêu chuộng hư vinh, hẳn đã gặp nhiều, ban đầu cũng không thèm để ý, nhưng mà... Chẳng có bất kỳ ai có thể chấp nhận nhấm nháp làm ngọc để rắn xem như trứng vàng, cho dù con rắn này có hoa văn là rực rỡ lấp lánh đến cỡ nào cũng không thể chấp nhận được! (BB: ý anh là anh là trứng vàng a, anh tự sướng quá thể)

Nàng ta có thể xem bất kỳ ai là bữa tiệc lớn, nhưng mà không nên xem hẳn là mục tiêu.

"Vân Nhu Y là người của Tề Ngạo Vũ ta, hiện tại trong bụng lại còn có cốt nhục của ta. Nếu có người nào dám can đảm làm thương tổn nàng dù chỉ là một sợi lông tơ thì bất luận đó là hoàng thân quốc thích gì đó, ta đều sẽ cho bọn chúng sống không bằng chết!"

Khẩu khí tàn nhẫn vô tình toát ra như còn mang theo mùi máu tươi rất dọa người cứ quanh quẩn ở nhà ăn lớn khiến mọi người rùng mình, đương nhiên không có bất kỳ ai dám hoài nghi ngờ lời nói của hẳn.

Thành Tiệp nghe vậy thì chấn động, lòng đố kỵ càng rực cháy. Nàng ta hiển nhiên biết Tề Ngạo Vũ nói những lời này là hướng về phía mình, nhưng... ánh mắt lạnh lùng như mũi dao bắn về phía Vân Nhu Y.

Vân Nhu Y bị ánh mắt cay nghiệt của nàng ta làm cho tim đập dồn dập dường như không thể thở nổi, vội trốn vào vòng tay ôm ấp vững vàng của Tề Ngạo Vũ. (BB: thỏ đã tự nguyện chui vào miệng cạp a, sung sướng sung sướng-ing *lắc lắc cái mông, lắc lắc cái eo, lắc lắc cái mình* hú hú hú....*chết cha, giống Tazan quá >")

Cứ chờ đó, Vân Nhu Y. Đừng tưởng rằng người hơn ta một chút là có thể lên mặt, tương lai, người sẽ trở thành vợ của Tề Ngạo Vũ tuyệt đối là ta – Thành Tiệp này.

(hết chương 6)

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Chương 7.1

Suru tầm

Những vì sao rực rỡ trên bầu trời đêm khẽ phát sáng ra những tia sáng lung linh màu bạc điểm thêm cho khu vườn sức sống dạt dào tựa như một bức tranh mỹ lệ, từng cơn gió nhẹ khẽ thổi qua làm lay động hương thơm hoa cỏ thoang thoảng trong màn đêm. Thỉnh thoảng có vài tiếng côn trùng trong trẻo kêu vang, vượt qua mọi giới hạn của không gian, làm tăng thêm sự tĩnh mịch của màn đêm, sự yên tĩnh của con người...

Tề Ngạo Vũ nghiêng đầu, nghiêng người nằm ở trên giường, khẽ vuốt sợi tóc đen nhánh đang khẽ vương trên gò má của Vân Nhu Y, ngón tay nhẹ nhàng

mà lưu luyến di chuyển trên gò má mềm mịn trắng nõn của nàng.

"Vợ... Bà xã... Minh à..." Hấn thì thầm tự nói, "Mẹ cục cưng..." Cảm giác ấm áp hạnh phúc dâng tràn trong từng tế bào của cơ thể, đôi môi khiêu gợi nhếch lên, chậm rãi hé ra nụ cười ôn nhu hạnh phúc, đột nhiên, miệng cười dừng lại, một ánh mắt ghen ghét thoáng quá trong suy nghĩ, chợt lóe rồi biến mất, linh cảm không lành như tia chớp dâng lên trong lồng ngực.

Người đàn bà kia ý chí kiên định, bụng dạ hung ác, nếu so sánh với Vân Nhu Y thuần khiết như tiểu bạch thỏ, cô ta tựa như một con rắn độc đói khổ và lạnh lẽo, nếu có con mồi đứng ở bên cạnh cô ta càng làm cô ta thêm nhỏ dãi...

Một luồng khí lạnh như băng trào lên trong ngực khiến cho cánh tay trắng kiết của anh bất chợt vươn ra, đem thân thể nhỏ bé tràn đầy hương thơm ấm áp, mềm mại ôm chặt vào trong lòng, dường như chỉ có như vậy mới có thể trấn an được nỗi lo sợ trong lòng.

"Y Y, không cho phép ngủ, anh có lời muốn hỏi em, mau dậy đi!"

"Tê Ngạo Vũ xấu xa, anh sao lại tồi tệ như vậy? Bản thân ngủ không được thì thôi đi, còn hại em không thể yên giấc!" Vân Nhu Y khổ sở mở mí mắt như đang cố ngăn cơn lệ lên.

Muốn ngủ mà không thể ngủ, vừa ngủ được một nửa giấc thì bị gọi dậy, thật là một việc bi thảm nhất của nhân gian, rất đau khổ nha!

"Sao lại ngủ tiếp rồi, anh hiện có chuyện muốn hỏi em! Em mau tỉnh dậy!"

Chờ đến khi Vân Nhu Y mở mắt thì đã thấy hấn có biểu hiện cho dù trời có sập xuống cũng thờ ơ không quan tâm nhưng về mặt lại có điều gì đó lo sợ không yên, khiến cho nàng thật sự thấy lo lắng.

"Làm sao vậy? Ngạo Vũ, đã xảy ra chuyện gì?" Bàn tay nhỏ bé ấm áp xoa xoa mặt hấn, "Sắc mặt của anh rất khó coi!"

"Nói cho anh biết, Y Y, em... Hận anh sao?" Hấn khẩn trương nhìn chằm chằm vào nàng, không muốn bỏ qua một chút biểu cảm nào của nàng.

"Hận?" Nàng có chút khó hiểu, nửa đêm lôi nàng dậy, chỉ để hỏi cái vấn đề kỳ quái này? Nàng nhin không được thật sự muốn thờ dài. Nhưng mà nếu điều hấn hỏi là nghiêm túc, nàng cũng không muốn nói qua loa cho xong việc.

Nàng nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Em là có chút sợ anh, giận anh, nhưng... Quả thực không nghiêm trọng đến nỗi hận anh. Em nghĩ, nếu ba em không làm lắm nhiều chuyện quá đáng như vậy, anh sẽ không tức giận như vậy, thậm chí là giận cá chém thớt lên người em. Mặc dù từng có thời điểm em thực sự rất giận anh, nhưng ngẫm lại, anh thật sự là đối xử với em tốt lắm, tức giận cũng từ đó mà tiêu tan" Ai bảo trong mọi chuyện đều là do ba sai trước chứ, nàng thực sự hiểu rõ.

Tê Ngạo Vũ nghe thấy chợt chợt dạ, nhưng cuối cùng cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

"Vậy em yêu hay không yêu anh?"

Nàng sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng yêu kiều, nàng hét lên: "Tê Ngạo Vũ, anh... Anh đừng có được một tác lại muốn tiến một thước!"

Nói cũng đúng! Ngẫm lại hành vi ép buộc của mình lúc trước, muốn nàng yêu hấn thật sự có chút khó khăn, dù sao bọn họ về sau cũng còn nhiều thời gian, việc cấp bách nhất chính là...

"Chúng ta kết hôn đi!" Nếu kết hôn, chẳng những có thể làm cho những người khác hết si tâm vọng tưởng, lại có thể hợp lý hoá ham muốn chiếm giữ bá đạo của hấn, lại không còn phải chịu đựng cái cảnh bị cấp dưới trêu chọc nữa.

Mọi người ai cũng biết Tê Ngạo Vũ từ trước đến nay luôn có mối nói cũ, đối phụ nữ như đối quần áo, nhưng hiện tại lại không có cách nào chịu đựng được cảnh những tên đàn ông khác liếc mắt nhìn Vân Nhu Y dù chỉ một cái. Thâm nhất chính là, yêu thích cái đẹp là thiên tính, nàng lại là tiểu mỹ nhân người gặp người thích, vì thế, hấn chỉ có thể trừng mắt đe dọa "Thiên tính" của các huynh đệ thuộc hạ của hấn. Đã thế mỗi người bọn họ lại có thừa "thiên tính" này, cho nên người người đều cảm thấy là chuyện rất bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

"Kết... Không muốn!" Vân Nhu Y thiếu chút nữa ngạc nhiên đến mức cứ tưởng chính mình nghe lầm.

"Vân Nhu Y, em sao lại có thể nói dối?" Tê Ngạo Vũ nổi giận trừng mắt nhìn người phụ nữ to gan lớn mật này. Từ trước đến nay hấn luôn tự cao tự đại, luôn không bao giờ để tâm đến phụ nữ, thật chẳng thể nghĩ tới chính mình sẽ bị một người phụ nữ nhỏ bé từ chối. Lòng tự trọng bị thương tổn lớn, ngay cả khuôn mặt tuấn mỹ của hấn cũng trở nên đen xì. "Là em tự mình nói không hận anh, nhưng hiện tại vì sao lại không chịu gả cho anh?"

"Em..." Nàng cắn cắn môi cánh hoa non mềm, áp a áp úng sau một lúc lâu, cũng không cách nào nói ra nguyên nhân.

"Đừng khảo nghiệm sự kiên nhẫn của anh!" Nếu không vì đã điều tra nàng rõ ràng, hẳn sẽ cho rằng nàng có người yêu khác!

"Em không muốn kết hôn khi mang thai!"

"Kết hôn khi mang thai!" Hắn ngần ra, thật sự không nghĩ ra là nàng lại có tư tưởng không cần thiết này, nhưng... Ngược lại, đó lại là một lý do bức hôn rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Chương 7.2

Sưu tầm

Một khi đã bắt đầu thì sẽ không có cách nào dừng lại. Vân Nhu Y thở sâu, điều chỉnh lại suy nghĩ một chút, mới chậm rãi nói rõ lý do từ chối.

"Năm đó ba em là vì sau khi uống rượu mới thất thố khiến ẹ mang thai em, ba bị bắt phải chịu trách nhiệm. Em nhớ rõ khi còn bé, bà ngoại đã từng nói "quả xanh chắc chắn không ngọt, hôn nhân miễn cưỡng sẽ không hạnh phúc". Ba mẹ em kết hôn, cự tuyệt sự ban phúc của đức chúa trời, cuộc sống sau hôn nhân vô cùng đau khổ. Ba mẹ không vui vẻ thì làm sao đứa trẻ có thể hạnh phúc? Em từ nhỏ đã nếm đủ sự hờ hững và lạnh nhạt của ba mẹ, cũng chính là ví dụ tốt nhất"

Một người mẹ suốt ngày chỉ biết than thở và khóc lóc, một người cha suốt ngày chỉ biết cắm đầu vào nghiên cứu, sự hiu quạnh đáng sợ của thời thơ ấu lại lần nữa hiện lên trong đầu, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của nàng bỗng trở nên tái nhợt. "Không, em không muốn gả cho anh, em không muốn trải qua những ngày đáng sợ như thế, em cũng không muốn con em nếm trải mùi vị đáng sợ đó".

Mới trước đây, nàng còn nghĩ rằng có phải mình đã không ngoan hoặc làm sai chuyện gì hay không, nếu không vì sao ba và mẹ không ai yêu nàng, thậm chí không muốn liếc mắt nhìn nàng một cái. Quân gia và các bảo mẫu đều nói không phải lỗi của nàng, nhưng nàng vẫn cứ bất an, cảm xúc đó căn bản không thể tiêu tan. Đến khi nàng trưởng thành, đã hiểu hết mọi việc nhưng vết thương sâu tận trong đáy lòng vẫn không hề biến mất.

"Y Y..." Hắn đau lòng ôm nàng vào lòng, hận không thể đem hai vị phụ huynh đáng chết kia của nàng bắt đi dần ột trận.

Vân Nhu Y lưu luyến cái ôm ấm áp che chở này, nhưng cũng biết, cái ôm ấm áp đó không có cách nào chỉ dành cho riêng mình. Nàng rầu rĩ nói: "Anh sợ đứa nhỏ thành con riêng sẽ bị ức hiếp đúng không? Yên tâm, nếu anh có thể cam đoan thật tình yêu thương, chăm sóc con của chúng ta, em sẽ cố gắng sinh đứa nhỏ bình an. Anh không cần vì đứa nhỏ mà cưới em. Miễn cưỡng đi đến hôn nhân, điều này bất luận là đối với anh, em, hoặc con của chúng ta, cũng sẽ không có lợi ích gì. Em biết Thành Tiệp rất có tình cảm với anh, nàng ấy chẳng những xinh đẹp hơn nữa còn khôn khéo giỏi giang, là người vợ hiền lý tưởng trong mắt đàn ông các anh. Huống chi, nàng ấy lại là do cha anh một lòng kiên quyết chọn làm con dâu, cưới nàng ấy, anh chẳng những có được một hiền thê, quan hệ cha con hai người cũng sẽ được cải thiện không ít".

Kỳ quái, rõ ràng là ý kiến của mình, nhưng nàng vì sao đột nhiên cảm thấy trong lòng chua xót?

"Em lại đang nói hươu nói vượn cái gì thế!" Tề Ngạo Vũ đối với lòng vị tha của nàng chẳng những không cảm kích, còn tức giận đến muốn bóp chết nàng. Nếu muốn kết hôn với Thành Tiệp thì hẳn đã sớm cưới rồi, không cần chờ nàng nói. "Bằng tiền tài quyền thế cùng địa vị của Tề Ngạo Vũ anh, cho dù con anh không phải sinh trong giá thú, thì cũng có kẻ nào có gan dám coi thường nó? Rốt cuộc là người nào ngu ngốc đã nói với em rằng anh cưới em là bởi vì đứa con trong bụng?"

"Ách... Không có ai nói hết, đây tất cả đều là tự em nghĩ ra"

Nàng bị mắng thiếu chút nữa không dám ngẩng đầu lên, nhưng lại nhịn không được muốn biện hộ: "Nếu không phải, vậy anh vì sao đột nhiên muốn kết hôn?"

"Tình hình hiện tại của chúng ta và kết hôn có cái gì khác biệt? Chúng ta ghét nhau sao? Chúng ta oán hận nhau sao? Tình hình của chúng ta và ba mẹ em tương giống nhau sao? Em sao lại cứ dựa vào thất bại của ba mẹ mà cho rằng chúng ta cũng sẽ như vậy?"

"Hả?" Nàng sửng sốt một chút, sau một lúc lâu trầm ngâm, không thể không thừa nhận là so với ba mẹ, chuyện của nàng có phần không giống. "Nhưng nếu vạn nhất tương lai anh có người mình yêu..."

"Không có khả năng có!" Hắn sống đã ba mươi năm qua mới gặp được một người phụ nữ hẳn thật tâm muốn chung sống hết đời, điều này có thể thấy được cơ hội có người khác là hoàn toàn ít. (BB: ít chứ không phải là không có, YY: *gật gật*, Ngạo Vũ: *lườm lườm* người muốn chết, BB: *trùng trùng nhìn lại, ai ngăn ai* sự thật là sự thật, BB ta chỉ tin điều 100% thôi, không chơi 99,9%)

"Sao lại không có khả năng? Thế giới bao la như vậy, tràn ngập các cô gái xinh đẹp..."

"Trương lai là tương lai, chúng ta sống là hiện tại. Em sao lại có nhiều giả thiết về tương lai như vậy, nếu như đến lúc đó cũng không hề có chuyện gì phát sinh, vậy em không phải là lo lắng vô ích sao?"

Đúng. Nàng không thể không gật đầu thừa nhận, nhưng...

"Hơn nữa sau khi kết hôn, em đương nhiên chính là nữ chủ nhân của Hoài Viên, có danh phận chính thức, em không cần lo lắng đứa nhỏ thành con riêng, hơn nữa cũng không ai dám thương tổn em và tiểu bảo bối trong bụng em. Đây không phải tốt lắm sao? Anh không rõ em rốt cuộc là đang do dự cái gì!"

"Em chỉ biết..." Một chút ngọt ngào chợt dâng trào ở sâu nơi đáy lòng, trong nháy mắt biến thành chút chua xót. Nàng bĩu môi làm bằm, vòng vo nửa ngày, cũng không phải là vì đứa nhỏ sao.

"Biết cái gì? Đừng có ý định lãng sang chuyện khác. Chờ tình trạng thân thể em ổn định, chúng ta lập tức cử hành hôn lễ!"

Nếu bác sĩ đã nói không sao, vậy thì hẳn phải nhanh chóng chuẩn bị, đầu tháng sau cử hành hôn lễ, tuy rằng từ giờ đến đầu tháng sau chỉ còn lại có không đến mười ngày.

"Lập tức?" Nàng kinh hoàng nắm tay hắn, "Cần nhắc một chút có được không? Em, um..."

Tề Ngao Vũ cúi đầu che cái miệng nhỏ nhắn không biết nhận thức rõ ràng của nàng lại. Hắn là người có tính độc đoán rất cao, một khi chuyện đã quyết định, căn bản không cho phép bất luận kẻ nào cãi lời.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Bác Trần tài xế nhìn dáng vẻ thanh nhàn, nhã nhặn của Vân Nhu Y từ kính chiếu hậu, giống như một bông hồng được bao phủ bởi những giọt sương phản chiếu tia lấp lánh của nắng sớm, nhìn không được cất lời khen: "Thiếu phu nhân thật đẹp, khó trách thiếu gia càng ngày càng không thể rời khỏi Thiếu phu nhân. Ngay cả khi đi làm cũng đều nhớ đến thiếu phu nhân"

"Bác Trần, bác đừng cười cháu!" Vân Nhu Y vừa thẹn lại vừa lúng túng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn nổi lên một tầng hào quang sắc đỏ động lòng người.

Mới vừa rồi Tề Ngao Vũ gọi điện thoại về nói muốn Vân Nhu Y đến công ty ăn cơm với hắn, Vân Nhu Y nhìn nhân viên trong nhà vì chuẩn bị hôn lễ mà bận đến chạy trời chết, nhưng mà bản thân lại không thể giúp được gì, cho nên nàng nghĩ ra ngoài giải sầu cũng tốt, vì thế mới đồng ý.

Chiếc xe xa hoa vàng lướt qua ngã tư náo nhiệt, các loại băng hiệu kiểu dáng xinh đẹp lấp lánh hiện lên trên kính chiếu hậu. Xe đi qua một tiệm nước giải khát và bánh ngọt tao nhã thì... "Bác Trần, dừng một chút!"

Bác Trần nghe vậy lập tức dừng xe. Đang định xuống xe thì bị Vân Nhu Y ngăn cản.

"Bác không cần ra, cháu đi vào mua bánh ngọt, sẽ ra nhanh thôi."

Nhớ rõ lần sinh nhật trước ở Đài Loan, vú Trương đều mua bánh ngọt của tiệm này để chúc mừng sinh nhật nàng!

Kỉ niệm, thật muốn nhớ về nỗ lực hơn một chút! Nàng vui mừng mở cửa xuống xe.

"A!" Chung quanh đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai.

"Mau tránh ra!"

Tim Vân Nhu Y nhảy dựng lên, quay đầu, chỉ thấy một chiếc xe hơi màu đen đang tăng tốc xông về phía nàng. Hai chân nàng giống bị dính đóng lại, đầu óc trống rỗng...

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 59

Chương 7.3

Suru tâm

Cánh cửa khẽ mở ra, trợ lý vội vã đi đến, "Báo cáo tổng tài!"

Tề Ngạo Vũ phát tay dừng hội nghị lại, "Chuyện gì?"

"Vừa rồi bệnh viện gọi điện tới báo, tổng tài phu nhân bị tai nạn xe, trước mắt đang ở bệnh viện cấp cứu!"

"Tai nạn xe?" Khuôn mặt Tề Ngạo Vũ biến sắc, lập tức đứng dậy, đẩy ghế ra, "Tiểu Tôn, hội nghị này giao cậu, muốn làm gì thì làm!"

"Lão đại, cậu chờ..." Tôn Lăng Tiêu chưa kịp nói hết câu thì Tề Ngạo Vũ đã biến mất ở cửa phòng họp.

Quăng lại một tiếng "Tan họp", hần như gà mẹ hối hả đi ra ngoài.

Xảy ra chuyện như vậy, làm sao còn có tâm tình mở hội nghị quái quỷ gì nữa?

Tề Ngạo Vũ lòng nóng như lửa đốt cũng chẳng để tâm đến việc cảnh tượng hai bên đường thoăn thoắt vụt qua, trong đầu bây giờ chỉ hiện lên cảnh tượng ngày đó, khi bác sĩ nói cho hần biết Vân Nhu Y mang thai...

.....

"Y Y tiểu thư mang thai" Vị bác sĩ đầu đầy tóc bạc của gia đình khẽ thở dài, "Nhưng, tình huống hiện giờ rất không lạc quan"

"Mang... thai?" Tề Ngạo Vũ không thể tin nổi vào tai mình, khẽ đưa mắt nhìn thân ảnh nhỏ bé đang mê man trên giường, chiếc bụng phẳng lì không tí vết của năng, đầu óc trống rỗng...

Câu nói thứ 2 của bác sĩ nhanh chóng xông thẳng vào trong não, hần biến sắc, "Không lạc quan? Có ý gì, nói rõ ràng!"

"Thai nhi đại khái được năm tuần. Nhưng Y Y tiểu thư vốn là được sinh non, bản thân lại có bệnh tim, cơ thể khi khỏe mạnh vốn đã không được tốt, tuy rằng trải qua điều dưỡng đã cải thiện không ít nhưng hiện tại khi mang thai, đối với cô ấy mà nói, vẫn là một việc quá sức."

Khuôn mặt tuấn tú của Tề Ngạo Vũ phút chốc trầm xuống, sau đó lại mạnh mẽ khẳng định nói: "Nếu bỏ đứa nhỏ đi thì sao?" (BB: oa..... Ngạo Vũ, em vô cùng hâm mộ anh, yêu thể mới gọi là yêu chứ *tim bay toán loạn*)

"Tôi không tán thành phá thai..." Bác sĩ trình trọng nhìn thẳng Tề Ngạo Vũ, "Tuy rằng Vân Nhu Y tiểu thư trước mắt không thích hợp để mang thai, nhưng trong lúc mang thai nếu được chăm sóc tốt, chú ý kĩ hơn về tình trạng cơ thể, tôi nghĩ sự an toàn của mẹ và con sẽ không thành vấn đề. Nhưng nếu sinh non, sẽ lập tức ảnh hưởng đến sức khỏe của cô ấy, thậm chí còn dẫn đến nguy hiểm tính mạng."

.....

Chỉ mới là sinh non mà đã gây nguy hiểm cho tính mạng của nàng, huống chi bây giờ còn xảy ra tai nạn xe!

Hần cảm thấy trái tim giống bị bàn tay ma quỷ bóp nghẹt, đau đến mức không thở nổi.

Tuy rằng bác sĩ một lần nữa cam đoan với hần là Vân Nhu Y không có việc gì, nhưng trái tim Tề Ngạo Vũ vẫn kinh hoàng, mãi cho đến khi tận mắt thấy Y Y mới yên tâm được một chút. Hần yếu ớt mà chạy đến bên mép giường, hai tay giữ hai bên hông nàng, cúi người cẩn thận dùng mặt ma sát vào hai gò má hồng nhuận ấm áp của nàng.

Không có việc gì, nàng thật sự không có việc gì!

Tuy rằng nàng còn đang mê man, sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng hần cũng có thể xác định được, nàng thật sự không hề bị thương tổn đến tính mạng.

"Thực xin lỗi, thiếu gia" Vẫn canh giữ ở phòng bệnh, đầu và tay tài xế Trần phủ đầy băng gạc. Quả thật lúc này ông càng thêm khẳng định chính mình rất may mắn khi có thể phản ứng kịp thời, trong thời điểm nguy cấp thì tung người ra bảo vệ thiếu phu nhân.

Thì ra lúc ấy chiếc xe đó chạy thẳng về phía Vân Nhu Y, bác Trần tài xế thấy tình hình không tốt, theo trực giác mà nhanh chóng đạp chân ga, dùng xe chạy thẳng "nghênh đón" chiếc xe kia và bị va chạm mạnh. Tuy rằng phần vỏ bọc bằng thép của xe rất dày, nhưng, bởi vì lực va đập quá mạnh, ông vẫn bị chút vết thương nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Lúc ấy, Vân Nhu Y đứng trên vỉa hè, kinh hãi ngất đi, may mà có người qua đường đỡ lấy.

Hít một hơi thật sâu, bình ổn nhịp tim đang đập dồn dập, Tề Ngạo Vũ lúc này mới lấy lại tinh thần, bắt đầu hỏi nguyên nhân gây ra tai nạn xe.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bác Trần, bác lái xe luôn luôn cẩn thận, vì sao lại xảy ra tai nạn xe?"

Lại lần nữa cúi người với Tề Ngạo Vũ, hành động đó biểu đạt sự áy náy và xin lỗi, sau đó bác liền kể lại tình huống lúc đó.

"Bác nói đối phương là có ý muốn đâm Y Y?" Đôi mắt sắc bén của Tề Ngạo Vũ nheo lại, trong mắt có sự lạnh lùng khát máu.

"Đúng, điều đó tôi xin cam đoan. Bởi vì chiếc xe kia đột nhiên tăng tốc độ chạy từ làn xe đối diện tới, không có biển số xe, hơn nữa tôi còn nhìn thấy trên đầu lái xe được che bằng một cái mũ áo của choàng" Điều này đủ chứng minh đối phương căn bản là có chuẩn bị sau đó mới đến.

.....

"Đây là có ý đồ mưu sát, lão đại!" Sau khi suy nghĩ kỹ, Tôn Lăng Tiêu đưa ra quan điểm của mình. "Y Y vừa mới về nước, không biết quá nhiều người, hơn nữa cá tính nàng thiện lương, cuộc sống đơn thuần, khả năng kết thù kết oán với người khác có lẽ rất ít. Tôi nghĩ bản thân nàng không có kẻ thù có khả năng hận tới mức có thể giết mình"

"Cậu là ý nói đối phương muốn nhắm vào tôi?" Khả năng này rất cao, dung nhan anh tuấn của Tề Ngạo Vũ phút chốc tối sầm lại. Hắn dùng thủ đoạn cứng rắn tung hoành thương trường đã nhiều năm, kẻ thù ở hai giới hắc bạch không có một trăm thì cũng có chín mươi chín, phạm vi thật sự rất rộng. (BB: sau này em quyết không yêu người như anh, có ngày chết ko toàn thây... =")

"Tiêu, chuyện này giao cho cậu. Tôi muốn cậu phải điều tra tỉ mỉ, tuyệt đối không thể buông tha cho kẻ nào dám can đảm đả thương Y Y"

Nếu không xử lý bọn người định làm hại YY, ai biết bọn chúng có thể lại làm một lần nữa không? Lúc này Y Y tuy rằng may mắn tránh được một kiếp, nhưng không phải mỗi ngày nàng đều có vận may, may mắn sớm muộn gì cũng sẽ hết.

"Vâng!"

"Bác Trần, lúc này may nhờ có bác phản ứng nhanh, bác cũng đi nghỉ ngơi đi!"

Đám người Tôn Lăng Tiêu lúc này mới đóng cửa rời đi, người trên giường đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Tề Ngạo Vũ lập tức thật cẩn thận đỡ nàng dậy. "Y Y, em tỉnh? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không?"

Vân Nhu Y mở to mắt, chỉ thấy vẻ mặt lo lắng và quan tâm của Tề Ngạo Vũ, hơi nước trong chớp mắt bao phủ mắt của nàng.

"Chiếc xe kia chạy rất nhanh, em tránh không được..." Sự kiện nguy hiểm kia làm nàng sợ tới mức run lên. Đột nhiên, nàng ôm bụng, vẻ mặt kinh hoàng, "Cục cưng..."

"Cục cưng tốt lắm, nó không có việc gì, chiếc xe kia được bác Trần ngăn cản, không đụng vào em" Nghĩ đến chỉ xem một chút nữa thôi hẳn sẽ mất đi Vân Nhu Y, sự kinh hoàng hẳn phải chịu tuyệt đối không ít hơn nàng. Nhìn không được mà ôm lấy thân thể nhỏ bé yếu ớt của nàng, đem mặt vùi vào gáy nàng, hít lấy hương thơm động lòng người của nàng, mãi đến giờ khắc này, hẳn rốt cục đã không thể không thừa nhận... cảm giác mất đi Vân Nhu Y rất kinh khủng! Hắn, Tề Ngạo Vũ, thật sự không thể nào sống mà không có Vân Nhu Y!

"Vậy bác Trần..."

"Yên tâm, bác Trần cũng không có việc gì. Ông ấy bị trầy da, anh bảo ông ấy về nhà nghỉ ngơi tình huống!"

"Ngạo Vũ..." Vân Nhu Y giống như con mèo nhỏ bị dọa cho sợ hãi, không ngừng ở trong lòng chủ nhân cọ cọ, nói ra hết sự tủi thân của nàng. "Chiếc xe kia thật xấu xa, cũng không tuân thủ luật giao thông..." (BB: luật giao thông chỉ để làm cảnh thôi chị à, 80% người tham gia giao thông chả thể đọc được hết các biển báo giao thông đâu =))))))

"Ngaoan, tất cả đều qua rồi, không có việc gì, đừng sợ!" Hắn một tay đỡ lấy sau cổ, nhẹ nhàng tình tứ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng.

"Thực xin lỗi..." Trong lòng Vân Nhu Y cảm thấy áy náy, nàng tự trách bản thân, "Nếu như không phải em thèm ăn bánh ngọt, cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe, bác Trần cũng sẽ không bị thương, đều là em không tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiên Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

"Không phải đâu" Tề Ngạo Vũ không nghĩ nàng đa sầu đa cảm đến vậy, cười cười rồi hôn nhẹ lên chóp mũi nhỏ nhắn của nàng, vui mừng nói: "May mà em đột nhiên thêm ăn nên mới ra ngoài xe, làm cho chiếc xe kia không đụng trúng em, baby của chúng ta mới có thể an toàn" Nếu lúc tai nạn xe xảy ra mà nàng vẫn ở bên trong xe, hậu quả sẽ thật khó mà tưởng tượng. "Y Y của anh quả nhiên là người có phúc lớn, là cô gái có phúc lớn mệnh lớn."

"Thật vậy sao? Em..." Vân Nhu Y đột nhiên kinh sợ thở hổn hển, bàn tay nhỏ bé chụp bàn tay "quái ác" không biết từ lúc nào đã luồn vào trong áo nàng, phần lộ từng mắt, "Tề Ngạo Vũ!"

Đại sắc quỷ này, nàng còn đang nằm ở trên giường bệnh viện thế mà đã bắt đầu không an phận!

Hắn hắc hắc cười gượng, nhưng bàn tay phủ lên ngực nàng vẫn không chịu thả lỏng. "Em có biết mình có bệnh tim bẩm sinh không?"

"Bệnh tim?" Nàng tròn tròn mắt, hắn thật sự là hết cách với nàng rồi. Suy nghĩ một chút, nàng nói, "Em nhớ mới trước đây từng bị kinh sợ quá mức, bệnh đã xảy ra một lần. Nhưng, bác sĩ nói là không sao, chỉ cần nghỉ ngơi bình thường, cố gắng tĩnh tâm thì sẽ không sao hết"

"Y Y đáng thương!" Tề Ngạo Vũ vuốt mấy sợi tóc đen trên gò má nàng.

"Bắt đầu cảm thấy hối hận?"

"Đừng ngốc thế!" Xoay người đè nàng xuống giường, khẽ liếm hai gò má non mềm tái nhợt của nàng, "Anh là đang rất đau lòng, thật vất vả lắm mới nuôi em tròn thêm một chút, khỏe mạnh lên một chút, nhưng nhìn em bây giờ đi..."

"Cái gì mà tròn một chút, khỏe mạnh một chút?" bàn tay nhỏ bé buốt lạnh vuốt ve hai má hắn, vừa đẩy lại vừa nhéo, "Hóa ra anh có ý xấu như vậy, dám coi em như heo để nuôi cho béo!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Chương 7.4

Suru tâm

Thành Tiệp lại lần nữa đi vào sào huyệt bí mật của Thiết lão đại.

"Lão đại, Thành tiệp tiểu thư đến!"

"Đề cho cô ta vào" Thiết lão đại suy nghĩ một chút, liền ra lệnh cho thủ hạ: "Chuyện này trước hết quyết định như vậy, nhớ rõ các anh em phải im miệng, đừng lộ ra ngoài. Các cậu đi ra ngoài trước đi!"

"Vâng!"

Người nhận lệnh dẫn Thành Tiệp tới mật thất (căn phòng bí mật), ánh mắt dâm ô lượn lờ vài vòng trước ngực Thành Tiệp, nhưng khi nhận được ánh mắt lạnh lùng muốn giết người của Thành Tiệp, hắn mới vuốt vuốt mũi đóng cửa rồi đi. Cửa vừa đóng, Thành Tiệp rốt cuộc nhìn không được nổi giận.

"Anh làm việc như thế nào? Khi lấy tiền, anh không phải một mực thề rằng vấn đề đã được dự tính hết thảy sao? Vì sao Vân Nhu Y vẫn sống khỏe mạnh, ngay cả 1 sợi tóc cũng không bị chạm đến?" Tuy rằng đối mặt với nhân vật của hắc đạo, nhưng đáng về kiều ngạo của Thành Tiệp vẫn y như cũ.

Nếu không phải vì muốn loại bỏ Vân Nhu Y, nàng tuyệt đối sẽ không muốn có bất kì quan hệ nào với loại người thô bỉ bất nghĩa lỗ mãng như Thiết lão đại, làm nhơ bản thân phận của mình.

"Thành Tiệp tiểu thư, cô nói như vậy thật làm tổn thương người khác, kỳ thật nghiêm túc mà nói, thất bại lần này đều là sai lầm của cô" Thiết lão đại ung dung ngồi trên 'ngôi cao' đâm chọc phản bác: "Cô trước khi bảo tôi ra tay sao không nói rõ ràng thân phận mục tiêu? Tề Ngạo Vũ chính là nhân vật quan trọng tiếng tăm lẫy lừng trong hắc đạo, người phụ nữ của hắn cô tưởng là có thể tùy tiện động tay động chân sao? Cô cũng không phải là không biết được kế hoạch của tôi? Nhưng hiện tại Tề Ngạo Vũ vì truy xét người làm việc này, khiến cho giới hắc đạo thần hồn nát thần tính, mỗi người cảm thấy bất an. Tôi sợ sớm muộn gì cũng sẽ điều tra được tôi"

Aizz, nếu sớm biết rằng mục tiêu là người phụ nữ của Tề Ngạo Vũ, là gan hắc có to đến đâu cũng không dám cả gan làm loạn như vậy, vậy thì hiện tại cũng không phải lo lắng đề phòng như bây giờ.

"Cái gì? Tề Ngạo Vũ là nhân vật tiếng tăm trong giới hắc đạo?" Thành Tiệp biến sắc, thế nào cũng không nghĩ tới Tề Ngạo Vũ không chỉ có oai phong trên thương trường, ngay cả ở hắc đạo cũng có thế lực như thế. Vô cùng kinh hãi, nhưng sự ái mộ lại càng nồng nhiệt, Vân Nhu Y ốm đau yếu ớt kia làm

sao mà xứng đôi với Tề Ngao Vũ anh minh thần võ chứ! (BB: chứ cái bà cô vừa già vừa xấu vừa điều vừa ác vừa vô học như cô xứng chắc.....xì, cóc ghê mà đòi ăn thịt sói già)

Sự ghen ghét của Thành Tiệp càng lớn hơn, thật sự không thể chịu được sự thất bại của Thiết lão đại, hơn nữa khi nàng nhìn thấy bộ dáng nao núng của hắn, ý tứ khinh bỉ càng rõ ràng.

"Khô cho anh, Thiết lão đại chính là nhân vật có danh tiếng trong hắc đạo, không nghĩ tới lá gan so với con chuột lớn hơn không được bao nhiêu!"

Thiết lão đại ghen một chút, hắn vô cùng sĩ diện cho nên không thể không cứng rắn chống đỡ nói: "Không thể nói như vậy! Nếu ta trước đó biết thân phận đối phương, khi động thủ tự nhiên sẽ càng thêm cẩn thận, sẽ một lần mà thành công. Cũng sẽ không biến thành trở tay không kịp, còn để cô oán giận"

"Không có gan chính là không có gan, anh có cái chày cái cối như thế nào cũng vô dụng!" Nàng giễu cợt. Có quý mới tin hắn!

"Cô... Tôi không có gan?" Thiết lão đại tức giận mà cười mà cười, ánh mắt tà ác lại đậm ô.

Thành Tiệp tuy rằng kiêu căng xấu tính, nhưng đáng người dưới chất liệu vải mỏng manh vẫn là vô cùng quyến rũ, Thiết lão đại nhìn đã lâu, đặc biệt là đôi phong nhũ kia, chắc chắn, rãnh ngực sâu, quả thực khiến người ta ngả mà chết.

"Xem ra tôi nếu không bày ra một chút ‘Thực lực’ cho cô tâm phục khẩu phục, chẳng phải là khiến cô xem thường?" Hắn toan tính nói.

"Tốt, tôi ngược lại muốn xem anh có thực lực gì có thể làm cho tôi tâm phục khẩu phục!" Nàng hừ lạnh một tiếng, cao ngạo ngồi vào ghế sô pha đen. "Trước tiên là nói. Thực lực của anh nếu không thể làm cho tôi hài lòng, cũng đừng lãng phí thời gian của tôi, lập tức trả lại năm mươi vạn tôi đưa anh, lần sau có việc tôi sẽ tìm anh..." Khẩu khí của nàng vang vang trong cổ họng, hai tròng mắt ngạo mạn mở lớn giống như chuông đồng.

Tay phải Thiết lão đại cầm súng, chỉ thẳng hướng nàng, họng súng thậm chí cách chóp mũi của nàng không đến ba mươi centimet.

Nàng run run, mồ hôi lạnh chảy ròng, "Anh... Anh muốn làm cái gì? Tôi, tôi cảnh... cảnh cáo anh..."

"Cảnh cáo tôi?!"

Hắn cười lạnh, bàn tay to đột nhiên vung lên, đầu Thành Tiệp nghiêng lệch, thét chói tai ngã vào sô pha dài.

"Cô là đồ lăng lợ, dựa vào cái gì cảnh cáo tôi? Đừng quên..." Hắn sai bước ngồi lên bàn trà, bàn tay to thô lỗ phủ lên nhũ phong cực đại của nàng, ra sức dò xét, không thêm thêm xia đến Thành Tiệp đang kêu la sợ hãi cùng giấy dựa, nhìn về mặt của nàng vừa đắc ý lại đậm tà.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

"Thành Tiệp, chúng ta hiện tại là người trên cùng chiếc thuyền! Nếu lão tử đây có vạn nhất xảy ra chuyện, cô cũng đừng mơ có ngày bình an. Ngẫm lại ông anh kết nghĩa có quyền thế của cô đi, nếu hắn biết là cô lấy tiền mua hung thủ để giết hại vị hôn thê của hắn..."

"Không! Anh không thể nói cho hắn!" Nàng kêu to, nếu Tề Ngao Vũ biết là nàng... Nàng không thể tưởng tượng chính mình sẽ có kết cục gì, đến lúc đó ngay cả cha nuôi cũng không thể đồng tình với mình.

Thành Tiệp thất kinh tóm lấy hắn, cầu xin nói: "Thiết lão đại, tôi sai rồi, tôi sẽ không ngời yêu cầu anh trả tiền, hắc đạo các anh không phải nói chuyện rất có nghĩa khí sao? Tôi van xin anh đừng nói..."

"Xin tôi? Đương nhiên không thành vấn đề" Chuyện này căn bản không cần nàng xin, hắn cũng không phải ngu ngốc, làm sao mà tự chui đầu vào lưới của Tề Ngao Vũ! Hắn cười đậm tà, dùng súng khoa tay múa chân ở trước ngực nàng vài cái, "Đem quần áo cởi ra!"

"Không được!" Nàng kinh hoàng kéo chặt quần áo, "Tôi... Tôi không phải nói tiền đều cho anh sao, tôi từ bỏ..."

Trả lại tiền?! Tiền một khi vào túi hắn, còn muốn hắn trả ra?

Nghĩ cũng đừng nghĩ!

"Câm mồm! Bảo cô cởi thì cởi đi, nhiều lời cái gì!" Hắn không kiên nhẫn vứt súng xuống, thô bạo đến cực điểm xé rách quần áo hàng hiệu của nàng. (BB: hú hú hú.....*vui sướng cực độ*)

"Đừng, buông ra, anh không thể..." Nàng kinh sợ khóc lóc kêu to, gơ tay chống cự, nhưng mặc kệ nàng chống cự giãy dụa như thế nào, dưới sự áp chế mạnh mẽ của hắn, nàng căn bản không động đậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn, để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, không quá hai ba giây sau nàng đã bị cởi sạch sẽ như trẻ con mới sinh.

Nhìn thân thể xích lửa tuyết trắng nhẵn bóng của Thành Tiệp, hai mắt hắn trừng giống như mắt trâu, bàn tay to vươn tới bên miệng, lau đi nước miếng đang tràn ra, "Chắc, không hổ là đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, làn da trắng nõn nhẵn nhụi như vậy, cần bản những kỹ nữ kia cũng không có khả năng so sánh, tôi hôm nay thật sự là điểm phúc rất lớn!" Rốt cuộc không thể kiềm chế sự cương cứng nóng bỏng của mình, hắn vội vàng cúi bỏ đại lưng, kéo khóa xuống...

"Không nghĩ tới cô vẫn còn là xử nữ!" Hắn có chút giật mình, lại có càng nhiều đắc ý, "Sao cô không nói sớm, nếu thế tôi cũng đã ôn nhu một chút!"

"Ma quỷ, người không bằng cảm thú... A...." Tiếng khóc xen lẫn tiếng kêu la mắng chửi của nàng càng khiến cho hắn vô cùng kích động.

Nếu người ta khinh thường sự quan tâm của hắn, hắn cũng sẽ không khách khí.

Hắn điên cuồng thẳng tiến, giống như muốn xuyên thấu cả cơ thể nàng, đi kèm theo đó là tiếng thét chói tai và tiếng khóc nhức nhũ, một lần lại một lần.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Chương 8.1

Suru tâm

Do tình trạng thân thể của Vân Nhu Y khá "đặc biệt", không có cách nào đảm nhiệm được hôn lễ xa hoa như Tề Nhạc kỳ vọng. Cho nên, sau một hôn lễ đơn giản, trang nghiêm và tao nhã, Vân Nhu Y chính thức trở thành vợ danh chính ngôn thuận của Tề Ngao Vũ.

Từ khi bác sĩ đề nghị phụ nữ có thai phải có vận động thích hợp, tập luyện đều đặn để có thể lực cho quá trình sinh con, Tề Ngao Vũ dù có bận rộn như thế nào chẳng nữa thì mỗi ngày đều tranh thủ thời gian "áp giải" Vân Nhu Y đến hoa viên tản bộ. Hôn nữa, càng gần đến ngày sinh, hắn hầu như đem toàn bộ vấn đề xã giao tiệc tùng cho các nhân viên quản lý cấp cao đảm nhiệm, giờ tan tầm còn chưa tới, người đã muốn "bay về" Hoài Viên.

Hôm nay là ngày nghỉ, không khí rất trong lành, trên trời không có gợn mây, ánh nắng cũng chan hòa, ngay cả con gió cũng đặc biệt dịu dàng như đang vuốt ve vạn vật trên trái đất, các loại hoa trong hoa viên đều khe khẽ đung đưa theo làn gió tỏa ra hương thơm mê người tràn ngập bốn phía.

Sáng sớm, Tề Ngao Vũ đã đem Vân Nhu Y lười biếng lôi ra khỏi giường lớn mềm mại, đến hoa viên tản bộ sẵn tiện ngắm hoa. Chẳng qua là, nhìn thấy bà xã mỹ nhân bên cạnh so với hoa còn kiều diễm hơn vạn lần thì không khỏi nổi máu "sắc lang", tay chân không an phận.

Vân Nhu Y vốn dĩ lớn lên rất nhu mì duyên dáng, phong thái yếu điệu như một cánh hoa mỏng manh khiến ai gặp cũng muốn vươn tay ôm vào lòng nâng niu chiều chuộng. Chính vì thế mới khiến cho Tề Ngao Vũ xung quanh tràn đầy nữ sắc mới lần đầu tiên gặp mặt đã đem nàng ép buộc đến Hoài Viên gần nợ. Hôn nữa, nàng thật sự được trời ưu ái, mang thai chẳng những không làm cho tóc khô vàng, da dẻ thô ráp, ngược lại, toàn thân toả sáng phát ra thần thái ấm áp ôn nhu. Khiến cho Tề Ngao Vũ mỗi lần nhìn thấy đều động tâm không có cách nào kiềm chế.

Sau một lúc lâu, Tề Ngao Vũ rốt cục cũng lưu luyến không rời mà buông miệng ra để cho Vân Nhu Y toàn thân hư nhược có thể bổ sung dưỡng khí bị thiếu hụt hầu như không còn tí gì.

"Đại sắc lang!" Nàng vô lực ghé vào trong lòng hắn, cả khuôn mặt đỏ ửng giống như vừa uống rượu.

"Anh biến thành đại sắc lang còn không phải lỗi của em sao, ai bảo em có bộ dạng mê người như vậy chứ?" Hai tay Tề Ngao Vũ cẩn thận vòng qua eo nàng, dùng mũi cọ cọ trên gò má trắng mịn đỏ bừng của nàng.

"Mê người?" Nàng xùy một tiếng, giống như đang bĩu môi, khẽ cắn cằm hắn một cái, "Đừng có dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ em. Bằng dáng người như chim cánh cụt, hễ đi liền có nguy cơ té ngã không đứng dậy nổi của em, có thể mê người bằng cách nào? Hừ, nói dối cũng không biết suy nghĩ!"

"Té ngã?" Hắn kinh hoàng kéo cao ngữ điệu. "Em làm sao....."

"Không có, em là nói ví dụ, không phải té ngã thật sự. Anh đừng khẩn trương!" Nàng cố gắng chịu đựng âm thanh kích động ở sát lỗ tai, quay lại ôm hắn, ý muốn trấn an cảm xúc lo lắng của hắn.

Đây không phải là nói đùa, từ sau khi nàng mang thai, hắn mắc phải chứng sợ hãi của một ông bố tiêu chuẩn trước kì sinh sản. Đường đường một đại nam nhân, cả ngày lại giống như một con gà mái già, một chút gió thổi cỏ lay đều có thể làm cho hắn cảm thấy kinh động, kinh hoàng thất sắc.

Hắn nghe vậy thở dài nhẹ nhõm, bàn tay lớn vuốt ve bụng to của nàng, "Nói đến chim cánh cụt....." Lại đối chiếu với chim cánh cụt trong trí nhớ, ừm..... thật sự là rất giống! Hắn nhìn cười an ủi nàng, "Không sao cả, em nhất định là một con chim cánh cụt đáng yêu nhất!"

"Tề Ngao Vũ!" Nàng giận dữ kêu lên: "Em thành như vậy không phải đều là do anh làm hại, anh dám cười em là chim cánh cụt?"

"Nào có?" Đây không phải là nàng vừa ăn cướp vừa la làng đấy chứ? Tề Ngạo Vũ cảm thấy rất bất đắc dĩ, "Là tự em nói....."

"Em mặc kệ!" Nàng tức giận dấm dấm vào bộ ngực rắn chắc của hắn, "Người ta chỉ là nói đùa mà thôi, anh sao lại có thể tưởng thật chứ?"

Thấy nàng tức giận đến mức cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai má phình ra tròn trịa, đôi mắt mờ lớn tròn tròn, miệng cũng chu ra hồng hồng như anh đào, thật sự đáng yêu cực kì. Hắn nhìn không được hôn lên môi nàng một cái rất kêu, sau đó ôm nàng đứng lên, nhanh bước vào chòi nghỉ mát.

"Đại sắc lang, em còn đang tức giận nha!"

"Đừng tức giận mà, Y Y, em đại nhân đại lượng, tha thứ cho anh nhất thời lỡ đại. Nhưng anh cam đoan, tuy rằng em bây giờ đang mang thai, nhưng em vẫn xinh đẹp mê người như cũ. Hại anh cả ngày đi làm đều một lòng muốn đến lúc tan ca. Còn bây giờ, xông thẳng hướng về nhà chúng ta nào"

"Hừ, hồng phần tri kỷ của anh đâu?" Vân Nhu Y không phải đầu gỗ, đương nhiên cảm nhận được cách hắn đối xử tốt với mình, quả thực có thể dùng câu "nàng như nàng trứng, hững như hững hoa" để hình dung. Tuy nàng đã nghe nói mình là người phụ nữ đầu tiên được Tề Ngạo Vũ đưa vào Hoài Viên, nhưng nàng cũng biết mình không phải người phụ nữ duy nhất của hắn, bên người hắn còn có nhiều người phụ nữ diễm lệ khác nương theo.

Các nàng ấy không chỉ có thể hiến dâng thân thể đầy đặn mê người cho hắn tìm niềm vui, lại còn có khả năng giao tiếp vô cùng tốt, có thể theo hắn đi giao thiệp, thay hắn trấn an khách hàng. Nếu thật sự muốn so sánh, nàng quả thật là vô dụng. Đáng người thì cứng nhắc, không có khả năng giao tiếp, công dụng duy nhất chỉ là thay hắn sinh con. Những suy nghĩ này báo hại nàng phải ăn dấm chua rất nhiều, mỗi lần nghĩ đến đều cảm thấy không có đạo lý.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

"Sao rồi? Em ghen sao!" Tề Ngạo Vũ liếc nhìn nàng, ngồi xuống ghế đá trong chòi nghỉ. Thấy đôi môi đỏ mọng của nàng bĩu lên, vẻ mặt ghen tuông, rất đáng yêu.

"Em....." Khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt lại đỏ lên, a, hắn không chịu cho để cho nàng chút mặt mũi nào. (BB: mặt chị làm bằng gì mà mọng dừ, này giờ đỏ hoai, coi chừng có ngày biến thành Quan công)

Thật là, hắn hiện nay vô cùng sùng ái nàng nha, có cái gì để ghen chứ.

Hắn có cảm thấy nàng rất không biết chừng mực hay không? Nàng đột nhiên có chút kinh hoàng, "Xin lỗi, người ta, um....." Cái miệng nhỏ nhắn nhanh chóng bị chặn lại.

Tề Ngạo Vũ tinh tế liếm mát hương vị ngọt ngào từ đôi môi nàng, phạm vi dần dần mở rộng, nụ hôn dần dần chuyển sang mặt và cổ, bàn tay to vụng trộm tiến sâu vào bên trong quần áo, yêu thương say đắm vuốt ve bộ ngực sữa do mang thai mà trở nên căng thêm đầy đặn của nàng.

Cả người run lên, cảm giác ấm áp dễ chịu dâng lên, nhanh chóng lan khắp toàn thân, nàng không tự chủ được phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ.

"Không cần giải thích, anh cho phép em ghen! Chẳng qua....." Hắn dùng chop mũi cọ xát mũi nàng, dùng ngữ điệu buồn bã khểnh khểnh: "Những người phụ nữ đó là thuê đến để cùng anh đi xã giao, ứng phó với một số người làm ăn háo sắc, không có ý nghĩa đặc biệt gì cả. Loại dấm chua này rất không đáng để ăn." Hắn không có thói quen giải thích hành vi của mình nhưng lại càng không thích trong lòng nàng có vướng mắc.

Hóa ra..... Vân Nhu Y sau khi phát hiện bản thân vô duyên vô cớ ăn nhầm dấm chua, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ nay càng đỏ hơn, có chút thẹn quá thành giận, nũng nịu nói: "Sao lại nói người khác là người làm ăn háo sắc, anh cũng không phải thế sao, bằng không em cũng sẽ không có ....." Nhìn đôi mắt tràn ngập ý cười hững hờ dạt dào của hắn, nàng đột nhiên nói không được nữa, cái đầu nhỏ nhắn chui vào trong ngực hắn, đánh chết cũng không chịu ngẩng lên, chỉ lộ ra một đôi tai đỏ lựng. (BB: hết mặt rồi tai, haizzz, chị không khác gì đầu heo quay tẩm gia vị)

Hắn vui vẻ cười ha ha, tâm tình thiếu chút bị nàng xoay như tít, "Được rồi, được rồi, anh thừa nhận rất "sắc" với em là được, đừng trốn nữa. Thật là, đã sắp làm mẹ người ta, sao lại còn mau xấu hổ như vậy!"

"Ai giống anh, da mặt dày có thể sánh bằng Vạn Lý Trường Thành, đạn bắn cũng không thủng" Câu này là do lúc trước, khi Tôn Lăng Tiêu bị bắt thay thế tổng tài đại nhân đi Hongkong họp, vừa đi miệng vừa lâm bầm như đang niệm chú, vừa vịn bị nàng học được.

"Không được học mấy câu nói bậy bạ của bọn Tôn Lăng Tiêu!" Tề Ngạo Vũ khế khiển trách.

Cứ cái đà này, chắc chắn một ngày nào đó, hắn phải tìm thời gian "dạy dỗ" bọn Tôn Lăng Tiêu, A Uy một chút. Sao có thể ở trước mặt Vân Nhu Y nói mấy lời không đứng đắn như thế, phá hư hình tượng "Hoàn mỹ" của hắn!

Nàng mới định mở miệng phản bác, hắn lại thêm vào một câu, "Dưỡng thai!"

"Um....." Nàng vội vỗ về bụng to, "Cục cưng ngoan, vừa rồi mẹ là nói đùa với cha, con nghìn vạn lần không thể học nhé!"

Tề Ngạo Vũ nhìn không được vì tính ngây thơ của nàng mà cười ha ha.

Vân Nhu Y trừng mắt với hắn, không biết xảy ra chuyện gì mà hắn lại cười khoái trá như thế!

Tề Ngạo Vũ bỗng cảm thấy trong lòng âm áp, tảng băng lớn trong hắn cũng dần tan ra, hắn hôn lên gò má non mềm của vợ, vỗ về cái bụng tròn tròn của nàng, cảm nhận được con trai vô cùng khỏe mạnh đang vận động trong đó, "Chúng ta một nhà ba người....."

"Bốn người! Đừng quên con chúng ta còn có ông nội!"

Tề Ngạo Vũ khẽ biến sắc, nàng thầm thờ dài, bàn tay nhỏ bé nâng mặt hắn lên, "Đừng oán trách ba nữa, anh bây giờ cũng sắp làm cha, đương nhiên có thể cảm nhận được ba quan tâm anh như thế nào. Ông trước kia là rất có lỗi với mẹ anh, nhưng người chết cũng đã chết rồi, anh có trách cứ ba như thế nào cũng không thay đổi được chuyện gì cả! Chưa hết, nhiều năm trôi qua như vậy, ba vẫn không tái hôn, đem vị trí nữ chủ nhân Tề gia vĩnh viễn bỏ trống. Đây không phải chỉ có thể giải thích rằng..... ông rất thành tâm nhưng lại chỉ có thể dùng phương thức này để bù đắp lại ẹ sao? Hơn nữa..... Em cảm thấy ba rất quan tâm đến anh. Tuy rằng biểu hiện lãnh đạm lại cứng nhắc, nhưng việc này cũng không thể toàn bộ trách ông, bởi vì ông cũng lớn lên như vậy"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

"Nhìn lên có thể không hạnh phúc bằng người khác, nhưng nhìn xuống anh hạnh phúc hơn nhiều người!" Nàng bắt giác thở dài, có chút âm trầm thấp giọng nói: "So với em, anh quá hạnh phúc"

"Y Y....." Hắn biết nàng nhất định là nhớ tới cha mẹ vô tình của nàng.

Vân Nhu Y vội lắc đầu bỏ qua những hồi ức không vui, ngẩng đầu lộ ra một nụ cười lấy lòng với Tề Ngạo Vũ, "Ba bây giờ đối xử với em rất tốt, thực sự quan tâm đến em! Người ta nói, cái gì đã qua thì cho nó qua đi. Đừng mãi cố chấp với những chuyện trong quá khứ, quá khứ hãy cứ để nó ngủ yên, được không? Ba đã lớn tuổi rồi, tình trạng sức khỏe cũng không như trước ....."

"Anh....." Hắn khó xử.

Băng dày ba thước không phải một ngày mà có thể tan, quan hệ cha con bọn họ căng thẳng không phải một hai ngày, bảo hắn bây giờ cải thiện, hắn cũng không biết phải làm như thế nào! Nhưng mà..... Nhìn ánh mắt cầu xin của nàng, trái tim hắn không tự giác mà mềm nhũn, "Được rồi, anh sẽ cố"

Nàng nghe vậy khẽ thoải mái, nét mặt vui cười xinh đẹp rốt cuộc kìm nén không được, nàng quay người ôm hắn, "Em rất vui, cảm ơn anh!"

"Người nên cảm ơn là anh", hắn nắm chặt hai tay, mặt cũng vui vào mái tóc thơm ngát của nàng

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Chương 8.2

Sưu tầm

"Thiếu phu nhân, đã đến giờ trà chiều!"

Tiểu Bình —— không thể nhầm được, Vân Nhu Y gối đầu trên chiếc gối êm ái ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng nói dịu dàng, vậy là Tề Ngạo Vũ đã đưa Tiểu Bình quay về. Nàng đẩy toa ăn màu bạc từ bếp đi ra, phía trên toa ăn được đặt ấm trà, hoa quả cùng mấy miếng bánh ngọt nhỏ.

Vân Nhu Y đang nghiêng người dựa vào ghế sofa dài trong phòng thưởng thức video đàn đồng ca nhi đồng Ý đang hợp xướng.

"A, thời gian trôi qua nhanh thật, mới dùng xong cơm trưa, chỉ chớp mắt lại đã đến giờ uống trà chiều rồi!" Dùng điều khiển tạm dừng video, chậm rãi ngồi thẳng lưng, bụng chén trà lên nhấp một ngụm, Vân Nhu Y thoải mái mà thở một hơi dài nhẹ nhõm, "Ừm, vẫn là Tiểu Bình pha trà hoa quả ngon nhất"

"Thật sao?" Mắt Tiểu Bình sáng lên, cười híp mắt, "Nếu thiếu phu nhân thích, tôi đây....."

Một tiếng ho nhẹ vang lên, nhắc nhở sự xuất hiện của người thứ 3 đã cắt ngang cuộc tán gẫu của hai người.

"Ba? Người..... Mời ngồi!" Ra hiệu bảo Tiểu Bình đi ra ngoài, Vân Nhu Y thay ông châm trà, hỏi: "Người tìm con có việc gì?"

"Ừm....." Tề Nhạc do dự một chút, sau đó ngồi vào phía đối diện. Dường như ông có nhiều lời muốn nói nhưng lại khó có thể mở miệng, "Ta....."

"Ba, chúng ta là người một nhà, người lại là ba chồng con, có gì cần, người cứ việc nói. Tuy rằng con không khôn khéo như Thành Tiệp, nhưng nếu là việc con có thể làm, con nhất định sẽ không chối từ"

Vân Nhu Y thân thiết lại lương thiện, đôi mắt to đen láy nghiêm túc nhìn ông, bộ dạng chân thành đó làm cho Tề Nhạc cảm thấy chột dạ và áy náy.

Tiến thoái lưỡng nan, ông đành cắn răng kiên quyết nói: "Y Y, ta nghĩ, Thành Tiệp ái mộ Ngao Vũ con hẳn là đã biết!"

"Hả?"

Nàng có dự cảm nhưng lời nói ông nói sau đây, nàng tuyệt đối sẽ không thích.

"Thành Tiệp là đứa trẻ vô cùng kiêu ngạo, trước kia nó đã thăm mền Ngao Vũ đến bây giờ vẫn là cuồng dại không thể dứt" Nhìn thấy nàng ta đáng vẻ sầu thảm làm cho Tề Nhạc càng thêm không đành lòng, "Y Y, ba không phải không thích con. Thật ra sau khi ở chung, ta biết con là một đứa trẻ ngoan hiền có, chỉ là, sức khỏe của con..... con cũng hiểu mà..... Thành Tiệp thì lại khác với con, thân thể nó khỏe mạnh lại khôn khéo giỏi giang, vừa vặn có thể bù lại sự thiếu sót của con, nó có thể thay thế con giám sát người hầu, quản lý việc nhà, nó cũng có đủ mảnh khảnh xã giao xứng với vị trí bạn gái giúp cho Ngao Vũ chu toàn ở các bữa tiệc."

"Cho nên....." Nắm chặt bàn tay nhỏ bé dần dần chuyển sang trắng bệch, Vân Nhu Y cảm thấy sâu trong ngực có chút đau đớn, ngay cả khi hít thở cũng có chút khó khăn.

"Ta muốn con giúp ta khuyên Ngao Vũ, để cho nó chấp nhận Thành Tiệp....."

"Đừng có mơ, ta không đồng ý!"

Giọng nói lạnh lùng giống như roi da quất mạnh vào không khí phát ra, hai người đồng thời bị chấn động, Tề Nhạc âm thầm kêu "hồng bét".

Buổi chiều Tề Ngao Vũ không có việc gì làm, đem toàn bộ công việc giao cho Tôn Lăng Tiêu đáng thương, quyết định tan ca sớm trở về uống trà chiều với Vân Nhu Y, quả thật không nghĩ tới lại gặp được một cảnh tượng đáng giận như vậy.

Bức phụ nữ khuyên chồng cưới vợ bé? Loại chuyện này cũng chỉ có Tề Nhạc mới làm ra được.

Vân Nhu Y vừa thấy Tề Ngao Vũ, không khỏi khẽ thở ra nhẹ nhõm, cảm giác túi thân chưa xột lập tức dâng lên, hơi nước tràn ngập trong mắt khiến mắt đỏ hoe, nhưng đến một giọt nước mắt cũng không dám rơi xuống. Trái tim Tề Ngao Vũ co rút đau đớn, ánh mắt càng thêm sắc bén như đao, chém thẳng vào Tề Nhạc đang vô lực ngồi im trên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

"Nếu nói đến việc giám sát người hầu, quản lý việc nhà, hai mươi năm qua quản gia Nguyên đều đã làm rất tốt. Về phần giao tiếp xã giao, trước khi cưới Y Y tôi đều có thể tự mình ứng phó, không có lý gì bây giờ lại không tự làm được. Y Y muốn đánh đàn thì đánh đàn, muốn đọc sách thì đọc sách, một mình thì nghỉ ngơi, bằng năng lực của Tề Ngao Vũ tôi, tuyệt đối có thể cho vợ tôi có một cuộc sống thành thoi an nhàn như nàng mong muốn." Nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Vân Nhu Y, cúi người mút lấy môi cánh hoa run run của nàng, vừa ôn tồn lại vừa an ủi lưu luyến một chút, sau đó, hẩn xoay người nhìn thẳng cha mình, "Phí công cho Y Y khi thỉnh thoảng ở trước mặt tôi thay ông nói lời hay, nói ông đối xử rất tốt, chiều cổ nàng rất tốt, không nghĩ tới ông lại là ‘Chiếu cổ’ nàng bằng cách như vậy!"

"Ta....." Tề Nhạc đối với Vân Nhu Y vô cùng áy náy, nhưng ông cũng là vì bọn họ mà suy nghĩ. "Ngao Vũ, con bình tĩnh một chút, ta không phải muốn phá hoại tình cảm vợ chồng các con, nhưng mà con đang là thanh niên, là người đàn ông tinh lực dư thừa, nếu cứ một mực chỉ biết Vân Nhu Y thân thể yếu đuối nhiều bệnh tật....."

"Thể lực Y Y chỉ là không khỏe một chút, không đến mức bị kêu là nhiều bệnh! Chỉ cần chịu khó bỏ tâm tư chăm sóc, tình trạng sức khỏe có thể cải thiện" Dám xoay chuyển tình trạng khỏe mạnh của vợ hẳn sang bệnh tật, Tề Ngao Vũ thiếu chút nữa nổi điên mà trở mặt, "Hon nữa, chúng tôi ở trên giường phối hợp rất tốt, chẳng qua, đây là chuyện khuê phòng tư mật của vợ chồng chúng tôi, không liên quan đến ông" (BB: câu này hay, chuyện khuê phòng tư mật của 2 người mà ở đây ai cũng biết, cái này ứng với câu ai cũng hiểu chỉ 1 người hèm hiểu nha =]]]]]]]]]])

"Thành Tiệp xinh đẹp, đáng người yêu điệu, đối với con lại....." Ông không cách nào hiểu được vì sao Tề Ngao Vũ lại chán ghét Thành Tiệp đến thế.

"Người phụ nữ kia như thế nào là chuyện của cô ta, không liên quan đến tôi!" Tề Ngạo Vũ không kiên nhẫn cắt ngang lời Tề Nhạc, lửa giận dưới đáy mắt lạnh lùng càng lúc càng bùng cháy, "Ông muốn tôi cưới vợ sinh con, tôi cũng đã cưới vợ, bây giờ cũng sắp sinh con. Ông rốt cuộc còn có gì thấy chưa thỏa mãn? Tôi đã trưởng thành lâu rồi, có nhân cách và tư tưởng độc lập, không phải là con rồi mà ông có thể nắm ở trong tay tùy ý sai khiến!" Thở mạnh một hơi, nói tiếp: "Ông lại đã quên bài học mẹ tôi máu chảy đầm đìa sao? Nói cho ông biết! Vì sợ con trai bị di truyền sự lạnh lùng nhẫn tâm của ông, cho nên lúc lâm chung, mẹ muốn tôi thề với bà, thề tuyệt không làm cho chuyện ngày xưa của bà tái diễn. Tôi nói như vậy, ông hiểu chưa?"

Tề Nhạc choáng váng, sau một lúc lâu vẫn không nói ra được lời biện hộ nào, đành phải cắn răng lão đảo biến mất ở phía sau cửa, bên trong phòng nhất thời quay lại về yên tĩnh như lúc đầu.....

"Ngạo Vũ" Y Y vui mặt vào trong ngực chồng, vội vàng hít lấy hơi thở ấm áp.

Vân Nhu Y cảm thấy mình rất hạnh phúc, nàng vốn là bị bắt đến để gán nợ, thế mà nhờ vậy mới có được một người chồng yêu mình chân thành. Trong lòng như trút được gánh nặng, tâm lý hoảng sợ dần dần hạ xuống.

Vân Nhu Y biết mình sẽ không bao giờ phải lo lắng về những người phụ nữ có điều kiện tốt hơn mình nữa, bởi vì các nàng ấy đều không cách nào chiếm được Ngạo Vũ.

"Ngoan, không có việc gì" Trái tim do quá sức yêu nàng mà trở nên đau xót, hần nhẹn không được cúi đầu hôn nàng, dịu dàng lướt khẽ qua môi, sau đó ngọt ngào rơi xuống mặt, mắt, mũi nàng.

Nàng sống động yêu kiều giống như một cây đuốc sáng bùng, nhanh chóng châm lên ngọn lửa trong hân, ầm một tiếng, nháy mắt đã khiến hân bạo phát dục vọng, Tề Ngạo Vũ ép người nàng về phía sau, đem nàng đẩy vào sofa mềm mại.....

Bàn tay to như lửa nóng quyến luyến xoa nắn đường cong lưng linh của nàng, vội vàng ở trên người nàng khơi dậy dục vọng, nhưng khi tay chạm đến chiếc bụng tròn vo của nàng, hân giống như bị điểm huyết, cả người cứng đờ, động tác trong nháy mắt như đóng băng.

"Aaaaaa..... trời ơi!" Nằm ở trên thân thể nàng run rẩy, hân nhắm chặt hai mắt giống như đang chịu đựng sự thống khổ rất lớn, mạch máu trên trán lộ rõ, những giọt mồ hôi lớn không ngừng chảy xuống khuôn mặt đỏ bừng.

"Ngạo Vũ đáng thương" Nàng khẽ thở dài, đau lòng lau mồ hôi trên mặt hân, "Đều do em vô dụng."

"Hừ..... cho anh một chút thời gian....." Hân cắn chặt răng nói, xoay người ngồi dậy, đem nàng đặt lên đùi, ôm chặt lấy, mặt vui vào hõm vai của nàng, từng hơi từng hơi hấp thụ hơi thở thơm ngát để bình phục bản thân.

Tay nhỏ bé non mềm ôn nhu khẽ vuốt ve cơ bắp căng thẳng của hân, nàng cắn cắn đôi môi như cánh hoa có vẻ khó xử, không biết là đang suy nghĩ cái gì. Qua một hồi lâu sau, hân rốt cục thở ra một hơi, khôi phục bình tĩnh.

"Ngạo Vũ, thật ra ba nói cũng đúng, anh là người tinh lực dư thừa....." Nàng còn chưa nói xong, hân dường như đã biết nàng muốn nói gì.

"Nói vậy!" Hân khẽ quát khiển trách, rất không hài lòng trừng mắt với nàng, "Em có biết mình đang nói cái gì không? Đây là lời người vợ nên nói sao? Em thật sự hy vọng anh đem những động tác vô cùng thân thiết sử dụng ở trên người Thành Tiệp sao?"

"Em..... Nhưng mà....."

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

"Em muốn anh hôn môi Thành Tiệp, mút bộ ngực đầy đặn của cô ta, dùng ngón tay của anh thâm nhập vào cô ta....." (Yu: Trắng trơn quá, anh ơi, hức...; BB: cái đó gọi là biển dấm chua thành thuốc bổ não á Yu)

"Không muốn, không muốn, anh là của em, chỉ mình em, em không muốn anh chạm vào người phụ nữ khác, không muốn!" Nàng bịt tai cự tuyệt không muốn nghe những lời miêu tả tà ác của hân. Lo lắng cùng mặc cảm khiến cho trái tim vốn dĩ không được khỏe mạnh của nàng cũng hòa theo giúp vui, một cơn đau đốn thình lình xảy ra khiến nàng nhất thời nghẹn ngào, đau đến mức khuôn mặt trắng bệch, nói không nên lời, hơi thở cũng đứt quãng.....

"Y Y " Hân thấy nàng ôm ngực, khom thắt lưng, nhất thời sợ hãi, hận không thể có nhiều hơn một đôi tay.

Ôm nàng lại vỗ vỗ an ủi, đau lòng nói, "Y Y, anh vừa rồi là..... nói đùa, đúng, là nói đùa. Em đừng khẩn trương như vậy. Ngoan, không đau, không đau....."

"Ngạo Vũ, xin lỗi" Trái tim đau đốn có chút dễ chịu, nàng liền ôm hân khóc nức, "Em biết mình rất ích kỷ, nhưng mà, em chỉ nghĩ đến việc anh cùng người phụ nữ khác..... Lòng em rất khổ sở, em không muốn anh có người phụ nữ khác, em thật sự chịu không nổi!" (Yu: thêm em nhé chị, chen chân được không *chóp chóp mắt*; BB: *lời Yu ném ra ngoài* chỗ vợ chồng người ta đang sướng sướng tự nhiên lại bay vô làm kì đà, Yu ngoan, cứ yên lặng ở đó làm bóng đèn là được rồi)

"Nếu chịu không nổi, vậy không cần chịu" Một tay vòng qua thắt lưng nàng, tay kia ôn nhu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, yêu thương âu yếm hôn lên những giọt nước mắt lưng tròng của nàng.

"Anh chỉ là của em, em không muốn chia sẻ anh với ai khác", nàng chu cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, nỉ non.

"Được, anh chỉ là của em, chúng ta không chia sẻ với nhau với bất kì ai khác"

"Em rất yêu rất yêu anh....." Nàng thâm tình tuyên bố khiến hắn suýt nữa ngừng thở.

Vân Nhu Y sững sốt, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào hai mắt đang mờ to kinh ngạc của hắn, lệ lã chã rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt trong nháy mắt bỗng nhuộm thành đỏ thắm, nàng sao có thể..... Oa, xấu hổ muốn chết! Nàng cuống quýt chôn đầu vào trong ngực hắn, thật sự không dám đi ra ngoài gặp ai nữa nha, "Không có, không có, em cái gì cũng chưa nói, anh cái gì cũng chưa nghe được!"

"Y Y!" Nói đùa sao, chuyện trọng yếu như vậy, sao lại có thể không nghe thấy chứ? Kéo khuôn mặt đang trốn tránh của nàng ra, "Đừng trốn, mau ra đây! Em vừa mới này có phải nói..... em yêu anh hay không?"

"Em....." Dưới cái nhìn nóng bỏng chăm chú của hắn, cả người nàng đều sắp bị thiêu cháy.

Thần thánh ơi, xin hãy phát huy thần lực vĩ đại của ngài, làm cho con tàng hình đi!

Không chịu nói thật phải không?

"Được rồi" Hắn làm bộ phải thả nàng lại sơ pha, "Em đã không yêu anh, như vậy anh phải đi tìm....."

"Không được!" Hắn nói còn chưa hết, cánh tay mảnh khảnh đã nhanh chóng ôm ghì lấy hắn, lớn tiếng nói to: "Em yêu anh, em thật sự rất yêu anh, Ngao Vũ, anh không thể tìm người phụ nữ khác, bằng không trái tim em sẽ đau lắm đau lắm!" Chồng cũng sắp chạy mất, làm sao còn có giữ chút thể diện nhỏ nhoi đó được nữa chứ?

"Được, được, anh không tìm người phụ nữ khác, vĩnh viễn cùng sẽ không tìm" Phản ứng của nàng khiến cho hắn rất hài lòng. Hắn vui sướng ôm nàng thật chặt, nhưng tuyệt đối chú ý không để nàng bị ôm chặt đến khó thở.

"Thật sao?" Thấy hắn ra sức gật đầu, lúc này Vân Nhu Y mới buông tảng đá lớn trong lòng xuống, tâm trạng nhanh chóng chuyển sang vui vẻ, miệng cười xinh đẹp giống như xuân tới đồng bằng, trăm hoa đua nở.

Nàng biết hắn thích làm "chuyện kia" biết bao, hơn nữa, nghe nói tính thú khi đã nổi lên nếu không được thỏa mãn đàn ông sẽ rất thống khổ, giống như lúc này, hắn không phải là bị đau đến mồ hôi chảy đầy lưng sao? (BB: nguyên cả truyện dài gần chục chương đến giờ em mới thấy chị khôn ra được chút xíu)

Chồng mình mỗi ngày vụng trộm tắm nước lạnh, khi phát hiện ra chuyện đó, lương tâm nàng có chút áy náy, "Gần đây không khí lạnh, tắm nước lạnh rất khó chịu....."

"Tắm nước lạnh đương nhiên là khó chịu, nhưng việc này chỉ là tạm thời thôi" Hôn một chút lên môi anh đào hồng nhuận của nàng, hắn ôn nhu vỗ về bụng nàng, "So với em mang thai mười tháng, cuối cùng, còn phải nhận hết khổ sở mới có thể sinh đứa nhỏ ra, chút bất tiện nho nhỏ ấy đã là cái gì." (BB: woa, hâm mộ anh quá, có ai nói với em câu này, em sẽ gật đầu cái rụt đem hắn về giữ chặt bên cạnh....làm cu li =]]]]]]]]))

"Ngao Vũ, Ngao Vũ....." Nàng cúi đầu, ôn nhu khẽ gọi, ngón tay nhỏ bé vô ý thức ở trên ngực hắn vẽ vòng tròn, tuyệt không chú ý tới cơ thể hắn lại bắt đầu căng thẳng. "Anh có cái gì muốn với em sao?"

"Đương nhiên là có!" Hắn cắn chặt răng, giống như đang cố gắng chịu đựng cái gì đó. (Yu: *vỗ vỗ đầu* Tội nghiệp anh quá à

; BB: cho anh chừa cái tật không chịu mặc áo mưa)

"Nói cái gì?" Khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời, hai mắt to long lanh khẩn trương quan sát hắn.

"Hôm nay có một đợt không khí lạnh rất mạnh" Thường ngày hay "hường thụ" kiều thế, nhưng bây giờ..... Nghĩ đến loại thống khổ của mình vừa nãy, hắn rất không chỉ khí cầm bàn tay nhỏ bé của nàng cọ xát, có chút lúng túng nói: "Anh không muốn bây giờ phải đi tắm nước lạnh!"

"Anh....." Mắt to tròn mờ to nhìn hắn, nàng cắn cắn môi, nhin không được nói lớn: "Cho lạnh chết tên đại sắc lang nhà anh đi!" Nắm nắm nhỏ bé phần hân hung hăng đâm vào bụng hắn một cái. "Đáng ghét!"

"Ai ô....." Hắn kêu to, biểu tình rất vô tội.

Hắn chẳng qua chỉ là ăn ngay nói thật, nàng tức giận cái gì chứ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Chương 8.3

Suru tầm

"Cha nuôi, sao rồi, người đàn bà kia có đồng ý không?"

Tề Nhạc vừa vào đến cửa, Thành Tiệp này giờ chờ đợi lòng dạ đang nóng như lửa đốt lập tức khẩn cấp xông lên.

Người đàn bà kia? Tề Nhạc nghe vậy mặt mày có chút tối sầm, sau đó lại nhúu chặt mày.

"Cha nuôi....." Thành Tiệp thấy ông ta sắc mặt có gì đó không đúng, lòng cũng trầm xuống.

Vốn nghĩ rằng chỉ bằng thân phận và quyền uy của Tề Nhạc, chỉ cần ông vừa xuất mã, chuyện này hẳn là nắm chắc 90% thành công, không nghĩ tới nguyện vọng vẫn là thất bại.

"Khốn nạn, người đàn bà đề tiện chết tiệt. Con đã nhịn nhục đem vị trí chính thất tặng cho cô ta, tự nguyện hạ mình làm thiếp, vậy mà cô ta còn dám làm khó dễ ngăn cản con? Có con thì rất giỏi sao? Nghĩ rằng được sủng lên trời là có thể quên mình là ai sao? Cũng không ngấm lại thân thể yếu ớt bệnh tật của mình, bằng dáng người khô quắt không hấp dẫn cứng nhắc của cô ta....." Lửa giận hừng hực ngay lập tức thiêu hủy lý trí và sự giáo dục của Thành Tiệp, những lời nói khó nghe vô giáo dục nào cũng đều không hề kiêng dè mà thốt ra.

"Đủ rồi!"

Tề Nhạc trừng mắt, ngẩng đầu nhìn thẳng vào gương mặt kiêu căng khó coi kia, trừ bỏ cảm giác như bản thân bị lửa gạt ra, đầu óc ông nhất thời trống rỗng.

Vốn tưởng rằng Thành Tiệp là cô gái ngoan dịu dàng, nhất định có thể hài hòa ở chung với Vân Nhu Y hiền lành. Không nghĩ tới.....

Thành Tiệp chân động, thấy sự khiếp sợ và chán ghét dưới đáy mắt ông, lúc này mới phát hiện ra mình quá thất thố.

"A, xin lỗi, cha nuôi. Con nhất thời cảm xúc kích động..... Rất xin lỗi!" Nàng ta cật lực muốn cứu vãn tình thế.

"Y Y không từ chối nhưng Ngao Vũ lại kiên quyết không chịu!" Ông chậm rãi nói, giọng nói có chút nghẹn lại.

Trái tim Thành Tiệp vừa mới nhảy lên thiên đường vui sướng, lập tức bị đập một phát roi thẳng xuống địa ngục tuyệt vọng. Nàng ta kinh ngạc kèm nghi ngờ nhìn về mặt lãnh đạm của Tề Nhạc, "Cha nuôi?"

"Thành Tiệp, ta biết con rất thất vọng, nhưng có một số việc miễn cưỡng không được. Những năm gần đây, con có nhiều cơ hội như vậy, nhưng vẫn không thể tranh thủ được tình cảm của Ngao Vũ, ngược lại, còn để cho Y Y là người đến sau giành được, việc này trách được ai? Mọi thứ dừng ở đây, con phải chấp nhận sự thật là mình và Ngao Vũ vô duyên vô phận."

Thành Tiệp nghe xong sắc mặt trắng bệch, một câu cũng nói không nên lời, chỉ cảm thấy khí lực hoàn toàn biến mất. Tề Nhạc vẫn là ngọn núi vững chắc để cô dựa vào, một bước lên làm Tề thiếu phu nhân, nay ông lại.....

"Còn nữa...." Về mặt ông trịnh trọng, biểu hiện ý chí kiên định, quyết không cho phép. "Ngao Vũ lựa chọn Y Y thì Y Y chính là nữ chủ nhân Tề gia. Bất luận con có bao nhiêu mất mát nhưng ta hy vọng con có thể bảo trì biểu hiện, phong thái và cư xử có giáo dục như ngày xưa, phải tôn trọng Y Y."

Thành Tiệp giống như bị đánh trúng một gậy, đáy lòng có sự khó chịu nói không nên lời.

"Đối với con, ta là cha nuôi, đương nhiên ta sẽ hết lòng quan tâm giúp đỡ"

Ông chưa xốt cười cười, vì chính mình ngu ngốc ích kỷ, không hiểu rõ tâm tính con người, trong giây lát lại phá hủy hoàn toàn quan hệ cha con thật vất vả lắm mới có thể cải thiện, Tề Nhạc bắt đầu nói không nên lời. "Chuyện này ta sẽ không nhúng tay vào nữa, đỡ phải tăng thêm sự bất mãn của Ngao Vũ với ta. Về phần hôn nhân đại sự của con....." Biết rõ là bị Thành Tiệp lừa gạt, nhưng sáu năm ở chung, chung quy vẫn là có cảm tình. "Con có thể yên tâm, tuy rằng con không phải con gái ruột của ta, nhưng ta nhất định sẽ thay con tìm đối tượng có điều kiện thích hợp"

Ông mệt mỏi xoa xoa thái dương, "Được rồi, con đi xuống đi! Ta muốn yên tĩnh một chút"

Sau khi khóa cửa phòng, Thành Tiệp rút cục nhìn không được òa khóc một tiếng, nhào vào giường, khóc như đứt từng khúc ruột.

"Vì sao? Vì sao? Ngao Vũ sao lại có thể từ chối ta, anh sao lại có thể không cần ta! Người phụ nữ tựa vào ngực anh phải là ta, không phải người đàn bà đề tiện không có chút năng lực nào kia!"

Hiện tại, người trong Hoài Viên, từ cha nuôi, Tề Ngao Vũ, cho tới người hầu, trong mắt mọi người chỉ có một Vân Nhu Y, mỗi người đều coi Vân Nhu Y là công chúa trần quý, cô ta nói gì nghe nấy, che chở đầy đủ. Còn nàng thì sao?

Giống một con chó hoang, không có người quan tâm, không có người thăm hỏi.

Đều là lỗi của Vân Nhu Y, nếu không phải cô ta đoạt lấy Tề Ngao Vũ của nàng, đoạt lấy sự quan tâm của cha nuôi, nàng cũng sẽ không đi tìm sát thủ giết cô ta, nàng có thể cũng sẽ không sẽ bị Thiết lão đại.....

Là cô ta, đều là người đàn bà đề tiện Vân Nhu Y hại nàng mất đi trinh tiết, còn hại nàng mỗi ngày như sống trong địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Đang lúc nàng khóc đến trời rung đất lở, di động đúng lúc vang lên.

Nàng hít sâu vài cái, nhận điện thoại, vừa "Alô", một giọng nam quái gở lập tức vang lên.

"Thành Tiếp, ta là Thiết lão đại, lão tử tích một bụng hỏa, ngươi nhanh lại đây, 'Tiêu hỏa' cho lão tử"

Nàng kinh hô một tiếng, lập tức cảnh giác che miệng lại, nhìn xung quanh một chút, xác định là đã khóa cửa rồi, mới thở nhẹ ra, lửa giận trong lòng cũng bốc lên, không vui nói: "Thiết lão đại, đến kẻ trộm cũng có đạo lý, ngươi đừng có thái quá như vậy, mau tỉnh mộng đi, ta không phải kỹ nữ, không phải để ngươi gọi đến thì sẽ đến"

"Ta quá đáng? Xì!", Hắc cười lạnh nói: "Lão tử muốn ngươi làm kỹ nữ cho ta, tùy ta gọi đến thì phải đến, vậy thì sao? Muốn ta tỉnh lại sao? Ngươi mới là cái người phải tỉnh lại. Nói cho ngươi biết, lão tử hiện tại ở khách sạn Đông Vương phòng 125 chờ ngươi, nếu ba mươi phút sau ta không thấy ngươi, hắc hắc! Không biết Tề Ngạo Vũ nếu như biết là em nuôi thuê người giết người vợ hán....."

"Câm mồm, câm mồm!" Nàng vội vàng quát, "Ngươi không thể!"

"Muốn ta câm mồm đương nhiên không thành vấn đề, ngươi là người thông minh, nên làm như thế nào ngươi rất rõ ràng. Hắc hắc!" Sau một chuỗi cười âm hiểm, hán nhanh chóng tắt máy.

Thành Tiếp ngậy ra nhìn di động tinh xảo, sau một lúc lâu sau —— "Không....." Nàng khàn cả giọng hét lớn.

Cầm di động dùng sức ném, cái điện thoại đáng thương lập tức nát vụn.

Trời ạ, chẳng lẽ nàng phải tùy ý để Thiết lão đại một lần lại một lần chà đạp thân thể nàng, làm nhục tự tôn của nàng sao? Nhưng mà, nàng sợ hán thật sự bán đứng nàng, đến lúc đó nàng..... Không, nàng không thể bị đuổi khỏi Tề gia. Cái gì nàng cũng có thể nhẫn nhịn, chỉ duy nhất không thể chịu đựng được cuộc sống bần cùng!

Thành Tiếp từ thời thơ ấu từ khi cha mẹ qua đời, liền bị người thân thích của cha mẹ đẩy ra ngoài, cuối cùng còn bị đưa vào cô nhi viện sinh hoạt khổ khổ, đến khi được Tề Nhạc nhận về Tề gia, cuộc sống mới chuyển biến 180 độ. Sau khi trải qua cuộc sống phú quý cảm y ngọc thực của Tề gia, nàng rất sợ sẽ bị quay về như ngày xưa, chỉ có thể đứng ở một bên nhìn người ta ăn uống ngon lành, đeo vàng đeo ngọc, nàng còn sợ hơn những ngày bị người khác coi khinh, tùy thời điểm luôn phải chú ý đến sắc mặt người khác.

Bởi vậy, nàng thề, sẽ không tiếc bất kỳ thứ gì, chỉ cần rời xa được những ngày bần cùng và ti tiện kia. Đúng, không được tiếc bất kỳ thứ gì.....

"Ta hận ngươi, Vân Nhu Y, đều là lỗi của ngươi, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Thành Tiếp khàn khàn gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Chương 9.1

Sưu tầm

Thành Tiếp nhắm chặt hai mắt, ép buộc mình thả lỏng thân thể, cứ thế tùy ý để cho gã đàn ông kia điên cuồng phát tiết. Hắn cúi đầu muốn hôn lên đôi môi cánh hoa của nàng.....

"Không được!" Liều mạng tránh đầu sang một bên, ý đồ né tránh không để hán hôn môi.

Môi là nơi thuần khiết duy nhất của nàng, nàng hy vọng có thể giữ gìn. Nhưng việc này lại khiến cho hấn giận tím mặt, động tác dừng lại, dùng sức ném cho nàng một bạt tai.

"Phải hiểu rõ cô đang có thân phận gì! Cô bây giờ là đồ chơi dưới "khó" của lão tử, lão tử muốn điều khiển cô như thế nào, còn dựa vào chữ cho phép của cô sao?"

"Tôi....." Nước mắt của nàng thi nhau tuôn rơi, hấn đắc ý cười ha ha, cố ý bức nàng mở to mắt nhìn hấn chậm rãi phủ chiếc miệng rộng thâm sì lên đôi môi đỏ tươi của nàng, hung hăng cắn, bừa bãi chà đạp đôi môi đỏ mọng của nàng.

Nhưng hấn vẫn không thỏa mãn, bàn tay lớn không chút nào thương hương tiếc ngọc chụp lấy hai "hạ hoa" của nàng, dùng sức vặn nhéo, miệng uy hiếp nói: "Đừng giả bộ làm con cá chết! Cô nếu không gắng sức hầu hạ tôi, lão tử một khi ghét cô sẽ thưởng cô ột đám tiểu đệ thủ hạ. Phải biết rằng, loại thiên kim tiểu thư da non thịt mềm như cô, bọn chúng lại rất hứng thú!"

"Đừng, van xin anh đừng thưởng tôi cho bọn hấn. Tôi....."

Khi nghĩ đến những nét mặt dâm ô trần trụi đó, nàng thiếu chút nữa nôn ra.

Nàng không có lựa chọn nào khác mà ôm lấy hấn, cứng ngắc vịn vào thân mình, lại dùng biểu tình đáng thương, mềm giọng cầu xin nói: "Thiệt lão đại, anh cũng biết tôi không có kinh nghiệm. Nhưng tôi thề, tôi nhất định sẽ gắng sức hầu hạ anh, cầu xin anh đừng thưởng tôi cho bọn họ!"

Hấn lớn tiếng rên rỉ, bây giờ mới phát hiện thì ra nàng là dâm đảng trời cho, lại lần nữa điên cuồng tiến lên.

"Ư..... cô.... đồ dâm phụ này. Chỉ cần cô bằng lòng hầu hạ tôi, tôi làm sao lại có thể bỏ cô mà dễ dàng thưởng cô cho người khác chứ! Ha ha ha....."

~

Hai tiếng sau, Thiết lão đại thân mật điu Thành Tiệp điem lẹ đi vào nhà ăn trong khách sạn.

"Tôn tổng, anh đang nhìn cái gì?" Giám đốc Tề thị hỏi, nhìn sang phía Tôn Lăng Tiêu đang ngẩn người.

Bọn họ đêm nay đang ăn cơm với khách hàng bên Anh, thuận tiện thảo luận kế hoạch hợp tác hàng năm.

"À, không có việc gì" Tôn Lăng Tiêu nhanh chóng thu hồi tầm mắt, "Vừa mới nói đến.... Chúng ta nên làm....."

Tiếng thảo luận lại vang lên....

Đó không phải Thiết lão đại được xưng tụng là hung ác trong giới hắc đạo sao? Vì sao lại.....

Xem ra có một vài chuyện cần phải điều tra tỉ mỉ hơn.

~

Tề Nhạc lấy lý do là người hầu trong Hoài Viên không có kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ có thai, dứt khoát dọn vào Hoài Viên. Ông luôn luôn chú trọng ẩm thực, tự nhiên cũng đưa thêm vài tay đầu bếp siêu sao dẫn theo vào.

Mà những anh em thân cận cấp dưới của Tề Ngạo Vũ, có món ăn ngon làm mỗi lại càng thêm không nề hà vất vả, mỗi ngày lại đến điểm danh có mặt. Bởi vậy thời gian bữa tối mỗi ngày, thành thời khắc náo nhiệt nhất Hoài Viên.

Sau bữa tối phong phú, phòng khách Hoài Viên lại náo nhiệt lên, mọi người com no rượu say tán ra ngồi ở phòng khách, thoải mái nói chuyện phiếm.

Nữ hầu bung một một chén thuốc thơm đang tỏa hương đến. Vân Nhu Y biến sắc, còn chưa kịp nói gì, Tề Ngạo Vũ đã cầm lấy chén thuốc.

"Đây là chén canh lục vị thang, nghe nói có công hiệu bổ máu tăng cường sức khỏe, phụ nữ còn có thể dưỡng nhan bảo vệ sắc đẹp. Đến đây, em uống thử xem"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Vì muốn điều dưỡng thân thể Vân Nhu Y, Tề Ngạo Vũ không biết tìm đâu được một đầu bếp giỏi về các loại thuốc bổ, chuyên môn nấu những thứ thuốc bổ kỳ quái, Vân Nhu Y uống mặt xanh mặt vàng đầy bụng, khổ không nói nên lời. (Yư: á, em cam nguyện ặt vàng đầy bụng a

, anh ơi anh à)

Nhưng bởi vì thân thể của nàng quả thật khỏe mạnh hơn rất nhiều, ít nhất là không bởi vì nhiệt độ không khí hơi có thay đổi thì liền sẽ phát sốt ho khan,

cho nên, Tề Ngạo Vũ cảm thấy rất vừa lòng, thế là một hai kiên quyết càng ngày càng thêm bồi bổ hơn, mặc cho Vân Nhu Y hoa ngôn xảo ngữ, rơi nước mắt giả bộ đáng thương, dùng hết tâm cơ, dùng hết mọi tuyệt chiêu, thế nhưng ngay cả một chén thuốc cũng không hề ít đi.

Đám người Tôn Lăng Tiêu và A Uy nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Nhu Y xụ lại, thật sự rất đồng tình, một ngày năm lần uống thuốc bổ, ai chịu nổi? Nhưng bọn họ cũng lực bất tòng tâm. Cũng không người nào dám tự nguyện thay nàng uống, nếu không nghĩa sĩ lập tức sẽ biến thành liệt sĩ! (Yu: 5 lần? Shock! >.

"Em....." Vân Nhu Y thấy ánh mắt như kiểu sắp có trò hay của mọi người, cũng biết không có người cứu mình. Bất ngờ lại thoáng nhìn Thành Tiệp tái nhợt, nàng quan tâm nói: "Thành Tiệp, cô làm sao vậy? Có phải sinh bệnh hay không, hay là có chỗ nào không thoải mái?" Tuy rằng Thành Tiệp cũng không tỏ thái độ hoà nhã, nhưng gặp nhau tất nhiên là có duyên, lại ở cùng dưới mái nhà, quan tâm một chút cũng là điều đương nhiên.

"Thành Tiệp?" Tề Nhạc cũng nhìn về phía con gái nuôi của mình, "Sắc mặt của con tái nhợt, có phải là trong người không thoải mái hay không? Ông Nguyên, đi gọi điện thoại mời bác sĩ Trương"

"Không cần, cha nuôi. Con không sao, không cần tìm bác sĩ Trương đâu" Thành Tiệp vội vàng ngăn cản tổng quản Nguyên gọi điện thoại, "Con chỉ là có chút chóng mặt, không sinh bệnh, không cần tìm bác sĩ"

"Nhưng sắc mặt của con thật sự rất không tốt" Tề Nhạc còn có chút do dự.

Mắt Vân Nhu Y đột nhiên sáng lên, "Con suốt ngày bổ bổ bổ, sớm đã bổ đầy đầu. Con thấy sắc mặt Thành Tiệp không tốt lắm, nhất định là làm việc ở công ty bận rộn đến mệt người rồi. Cô ấy mới là người cần bổ nhất, không bằng đưa chén canh lục vị thang này cho cô ấy" Chủ ý này thật tốt quá, Vân Nhu Y lập tức đoạt lấy chén canh trên tay Tề Ngạo Vũ, thật cẩn thận đưa tới phía Thành Tiệp, "Đây nè, Thành Tiệp, cô uống thử đi. Đây là đầu bếp Trần....."

Mặt Thành Tiệp trầm xuống, "Không cần cô giả mè� khóc chuột!" Tay ngọc vung lên, không chút nào cảm kích hất chén thuốc đi.

"Cẩn thận!"

"A!" Chén canh còn tỏa khói trắng nóng hừng hực vẩy ra bốn phía, mọi người sợ tới mức gà bay chó sủa, loạn thành một đoàn.

Tề Ngạo Vũ kịp thời kéo Vân Nhu Y lại, vội vàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng xem xét. May mà không bỏng đến, "Thành Tiệp!" Tề Ngạo Vũ biến sắc, vừa mới chuẩn bị phát hỏa, Vân Nhu Y vội vàng kéo lại.

Tề Nhạc vội lên tiếng hoà giải, "May mà Y Y không bị bỏng. Thành Tiệp hôm nay có thể là thân thể không thoải mái, tâm tình không tốt, không phải cố ý! Đúng không, Thành Tiệp?" Đứa nhỏ này sao lại vẫn không hiểu chuyện như vậy? Vào lúc này, còn để tâm vào chuyện vụn vặt!

"Con....." Biết rõ Tề Nhạc là vì mình mà giải vây, Thành Tiệp nắm chặt tay, nhưng lời giải thích lại không cách nào nói nên lời.

Vì sao người mang trong mình đứa con của Tề Ngạo Vũ lại không phải nàng ta?

Thành Tiệp rất hận. Cùng là mang thai, Vân Nhu Y mang thai thì được mọi người che chở. Còn bản thân mình lại ngay cả nói cũng không dám nói, thậm chí còn phải vụng trộm lên bờ đi!

"Cô....." Thái độ ác liệt của Thành Tiệp càng làm cho Tề Ngạo Vũ nóng nảy hơn. Vừa mới định mở miệng, lại bị cắt ngang.

"Ngạo Vũ" Vân Nhu Y kéo kéo áo hần, nức nở trong suốt trần ngập sự cầu xin. "Em mệt rồi, anh đưa em trở về phòng nghỉ ngơi được không? Đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Chương 9.2

Suru tầm

Trong phòng ngủ ấm áp thanh lịch, lưng Vân Nhu Y tựa vào gối lông chim mềm mại, nửa ngồi nửa nằm ở trên giường, thoải mái mà hưởng thụ Tề Ngạo Vũ săn sóc mát xa.

Ngày sinh dự tính càng ngày càng gần, thần kinh Tề Ngạo Vũ cũng lại càng ngày càng khẩn trương, vì sợ chân nàng sẽ bị chuột rút, hần mỗi đêm đều tự mình mát xa cho nàng.

"Ngạo Vũ, đừng nên nghiêm khắc như vậy với Thành Tiệp, thật ra trong lòng cô ấy cũng rất đau khổ"

Người đàn ông mình yêu kết hôn, cô dâu cũng không phải mình, có người phụ nữ nào chịu được?! Huống chi, Thành Tiệp còn mỗi ngày đều gặp mặt

người "cuóp" người trong lòng của mình!

"Cô ta khổ cái gì? Người mang thai cũng không phải cô ta!"

Tề Ngạo Vũ trừng mắt nhìn nàng, lại tiếp tục mát xa.

Nàng không làm sao được mà thờ dài, "Em biết rõ cô ấy đối với anh....."

"Em có trái tim rộng mở quá, người phụ nữ khác có ý đồ với chồng mình, em chẳng những không ghen tỵ, còn muốn anh đối xử tốt với cô ta một chút?!"

"Em..... Em....."

"Em cái gì mà em? Em tốt nhất nên hiểu đạo lý cho anh!" Đôi mắt đen như ngọc thạch bắn ra tia sáng hung ác.

"Anh....." Nàng kinh hoàng trừng mắt với hắn, miệng nhỏ nhắn khép lại mở, đột nhiên oa một tiếng, tui thân mà khóc lên.

"Ồ, em..... Đừng..... Anh chẳng qua là tùy tiện nói vài câu, cũng không phải đang mắng em, đừng khóc mà!" Hắn nhất thời luống cuống tay chân. "Em rốt cuộc muốn như thế nào?" (Yu: làm nũng ko tốt nha Y Y, ta chiếm mất anh Vũ của nàng bjò*, BB: Yu chưa nghe nói nước mắt là vũ khí lợi hại nhất của phái nữ sao? Chi sợ YY càng khóc, Vũ ca càng chết hơn =]]]]]]]])

Từ sau khi nàng mang thai, người cũng không còn bình thân yên tĩnh như xưa nữa, trở nên đa sầu đa cảm, không có việc gì lớn cũng có thể khóc không ngừng.

"Muốn như thế nào? Em nào dám như thế nào?" Nàng nói: "Em chẳng qua là vật phẩm để gán nợ, là tôi trả nợ thay cha, nào có tư cách yêu cầu cái gì? Anh muốn hung ác cứ hung ác, muốn nể nang cứ nể nang, em còn có thể như thế nào?"

Lại quay về bài cũ! Tề Ngạo Vũ nhin không được thờ dài.

"Y Y, em là vợ hiền của Tề Ngạo Vũ anh, mẹ của con anh, không phải cái gì mà vật phẩm gán nợ. Anh vừa nãy nói sai, em đừng tức giận, ngoan, đừng khóc" Ôm vợ hiền giận dỗi lại để dễ dành, lời nói nịnh nọt nào cũng không kiêng kỵ.

Sau một lúc lâu náo loạn, không biết là nàng không có thể lực, hay là công lực dồi dào dành người trúc trắc của Tề Ngạo Vũ tiến bộ, nàng rốt cuộc cũng thả cho hắn một đường sống, ngoan ngoãn nhắm mắt lại. (Yu: *=]]*, BB: *sắc coca* Vũ ca, mất hình tượng quá =")

Đến nửa đêm—

"Vợ yêu à~~" Bên cạnh có một con voi đang xoay người, mặc dù Tề Ngạo Vũ mệt chết khiếp, cũng rất khó ngủ yên ổn.

"Đã muộn thế này, vì sao còn không ngủ?"

Vân Nhu Y thờ dài, lại trở mình lần nữa.

Không hiểu tại sao nàng lại cứ y y a a lẫn qua lộn lại. Hắn dứt khoát kéo nàng vào trong lòng, "Van xin em nghĩ đến tâm điểm, ngoan ngoãn nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi. Con chúng ta đánh quyền một ngày. Nhất định cũng mệt mỏi muốn nghỉ ngơi" Vừa nói đến con, Tề Ngạo Vũ liền mặt mày hớn hở. Còn ở trong bụng mẹ đã vô cùng có sức sống.

"Nó mới không muốn nghỉ ngơi đó, em cảm thấy nó giống như đang muốn ra ngoài gặp mặt cha nó nha!"

"Muốn ra ngoài..... gặp mặt... anh?!" Tề Ngạo Vũ nhảy dựng lên từ trên giường, trừng lớn mắt nhìn nàng, "Em là nói em muốn sinh ? Nhưng, nhưng..... Nhưng ngày sinh dự tính không phải cuối tuần sau sao?"

Vân Nhu Y chậm chạp ngồi xuống, sờ sờ bụng nặng nề, "Nó là con anh, cá tính phá phách đương nhiên không khác anh cho lắm. Nó muốn ra liền ra, sao còn có thể băn khoăn đến cái gì mà ngày sinh dự tính?"

"Nhưng nhưng nhưng....." Đại tổng tài Tề Ngạo Vũ đáng thương đã kích động không biết chính mình nên làm cái gì. (Yu: *hahaha, anh còn không mau lên, sắp sinh rồi kìa, anh đỡ đẻ sao??? Há há há*; BB: hên xui lắm nga =]]]]]])

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

"Đừng nhưng, anh nếu không đưa em đến bệnh viện, con có thể sẽ tự lực cánh sinh, tự mình sinh !" Vân Nhu Y đau nhừ mày.

"Tự mình sinh....." Tề Ngạo Vũ suýt nữa sắc chết, cũng không dám do dự nữa, nghiêng ngả lao đảo bò lên giường, ôm nàng chạy ra ngoài.

"Ngạo Vũ!" Nàng nhăn mày, "Anh cũng đừng vội, tốt xấu cũng phải mặc bộ quần áo. Đường đường đại tổng tài lại trần trụi cả người chạy tới chạy lui, có thể nhìn sao?"

"Mặc quần áo....." Cúi đầu, hần lúc này mới nhớ tới chính mình có thói quen ngủ trần, vội lấy quần áo mặc. (BB: há há há, ở trường đến bệnh viện, anh thật vô đối, muốn hại chết bác sĩ và y tá kèm theo cả đám bệnh nhân lên tìm sao =]]]])

"Đáng chết thật!" Hần lại hần hển nghiêng ngả lao đảo chiến đấu với quần áo, cũng không biết chuyện gì xảy ra, giống như mỗi bộ quần áo đều không chui vừa vào người, làm cho hần mặc như thế nào cũng không thuận tay.

Vân Nhu Y nhìn chồng ngay cả mặc quần áo cũng khó khăn, quyết định vẫn nên tự lực cánh sinh thì an toàn hơn. Cầm lấy điện thoại đầu giường, tự báo cho những người khác.

Điện thoại vừa thông xong, không đến nửa phút đồng hồ, đêm dài "Hoài Viên" người yên tĩnh đột nhiên giống như xoong nồi va chạm, nước sôi reo kêu náo loạn, bắt đầu một trận gà bay chó nhảy.....

Dụng cụ làm ẩm tinh xảo, phòng bày bố tựa như khách sạn cao cấp năm sao. Không lâu sau, Vân Nhu Y hữu kinh vô hiểm (mẹ tròn con vuông) vượt qua quá trình sinh sản trí mạng, sau khi thuận lợi sinh người thừa kế cường tráng, hiện tại đang một mê man.

Tuy rằng trước khi sinh đã kiểm tra kỹ càng tỉ mỉ, thậm chí bỏ ra số tiền lễ vật lớn mời bác sĩ khoa phụ sản nổi danh thế giới, nhưng khi phòng sinh truyền ra một tiếng lại thêm một tiếng thét chói tai, Tề Ngạo Vũ vẫn gấp đến độ vô đầu bút tai, nếu không phải bên cạnh có người lôi kéo, hần vài lần đều muốn phá cửa mà vào.

May quá, cuối cùng đã qua!

Ngon tay quyền luyện ở ngũ quan mỗi một của nàng, Tề Ngạo Vũ đau lòng âm thầm thề, không bao giờ khiến cho nàng chịu khổ như vậy nữa. Nghĩ đến thiếu chút nữa thì mất đi nàng, Tề Ngạo Vũ hận không thể gắt gao kéo nàng vào trong lòng. Chẳng qua không được, nàng quá mệt mỏi, hiện tại ngoại trừ cần nghỉ ngơi, vẫn là nghỉ ngơi.

"Tề thiếu gia!" Tôn Lăng Tiêuu khẽ gọi.

Tề Ngạo Vũ ừ một tiếng, hôn lên trán nhăn nheo của Vân Nhu Y một cái, mới đứng dậy đi đến khu tiếp khách với anh ta.

"Chuyện gì?"

Tôn Lăng Tiêuu gần như là phân thân của hần, lại chọn thời gian này quấy rầy hần, Tề Ngạo Vũ biết nhất định là có chuyện rất nghiêm trọng.

"Cuối tuần trước cậu muốn tớ ngầm hỏi chuyện thông tin cơ mật của sản phẩm mới có bị tiết lộ ra ngoài hay không, còn nhớ rõ chứ?"

Cuối tuần trước, sau khi tập đoàn Tề thị tuyên bố trước hội nghị "Khoa học kỹ thuật Ngạo Thế" muốn làm sản phẩm mới, cổ phiếu liên tăng vọt. Không quá hai ngày, "Khoa học kỹ thuật Hoàn Thịnh" lại cũng tuyên bố giống Tề thị, thậm chí còn thả ra lời nói bóng gió sản phẩm mới của bọn họ công năng tương tự Ngạo Thế, công năng lại rất tốt.

Có sản phẩm mới cũng không phải chuyện ngạc nhiên, chính là gần hai ba năm qua, lời đồn đại tình trạng tài chính Hoàn Thịnh không tốt vẫn vang không ngừng, nhân tài nghiên cứu trốn đi cũng là sự thật, hiện tại lại đột nhiên có sản phẩm mới ra lò, bởi vậy tin tức vừa ra, lập tức khiến trực giác Tề Ngạo Vũ phản ứng là tăng mạnh bảo toàn cho sản phẩm mới, cũng muốn Tôn Lăng Tiêuu ngầm điều tra có hoạt động gián đoạn hay không.

"Kết quả xuất hiện?" Ưỡn ngực, con ngươi đen thâm sâu hiện lên một mũi nhọn lạnh lẽo, "Là gián điệp kinh doanh, hay là nội gian?"

"Tớ tra ra phó tổng tài Hoàn Thịnh Sở Minh gần đây thường xuyên cùng xuất hiện, cùng ở với người nào đó ở tổng công ty ta một thời gian"

Anh ta đưa ra một túi hồ sơ, lấy mấy tấm ảnh chụp ra ngoài cho Tề Ngạo Vũ.

"Là cô ta!" Sau khi tiếp nhận ảnh chụp, khuôn mặt tuấn đạt của Tề Ngạo Vũ trong nháy mắt âm trầm, cả người tuôn ra một cỗ sát khí lạnh lùng.

Góc độ quay chụp của những tấm ảnh, thời gian, địa điểm không gian cũng không giống nhau, nhưng bộ dạng Thành Tiệp thân mật cùng với một gã đàn ông trung niên là hoàn toàn chính xác.

"Chết tiệt, cô ta có lý do gì mà làm như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

"Trả thù! Hiện nhiên Thành Tiệp tiểu thư của chúng ta yêu say đắm không thành chuyển sang hận. Huống chi, khoản tiền thù lao kếp xù của Sở Minh

cũng rất mê người" Đưa một phần điều tra báo cáo khác đưa qua, Tôn Lăng Tiêu thở dài nói: "Mấy tháng trước tớ bất ngờ thấy cô ta có quan hệ thân mật với một gã đàn ông trong giới hắc đạo, bởi vì hai người thoát nhìn thật sự thực không phối hợp, hơn nữa bộ dáng Thành Tiếp tựa hồ cũng rất miễn cưỡng, vì thế tớ điều động người trong công ty đi điều tra. Kết quả..... Tháng trước tớ nhìn thấy báo cáo điều tra cũng hoảng sợ. Vì muốn chính xác, tớ điều một tổ trình thám khác đi điều tra, kết quả hai lần giống nhau".

Anh ta lại thở dài một tiếng, "Phụ nữ ghen tị rất đáng sợ, Thành Tiếp bỏ tiền tìm người tiêu diệt tình địch, lại không nghĩ rằng Vân Nhu Y phúc to mệnh lớn không có việc gì, chính cô ta ngược lại lưu lạc trở thành nhân tình của Thiết lão đại, dựa vào tâm tính hẹp hòi của cô ta, nhất định là oán trời hận đất, khó trách thế nào cũng không có thái độ hoà nhã với Vân Nhu Y. Cậu muốn xử trí cô ta như thế nào?"

"Lần này ai cũng cứu không được cô ta" Hần cười lạnh, giọng điệu lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy run sợ, "Ta nói rồi: Bất luận là hoàng thân quốc thích gì, chỉ cần động đến một sợi lông tơ của Vân Nhu Y, đều coi như tự tìm đường chết"

Hần ý trong giọng nói xuyên thấu qua tường bệnh viện, xa xa rơi vào một phòng trong một khách sạn.

Chỉ còn 2 chap nữa thôi, hic.....sắp phải xa YY & Ngao Vũ rồi.....>.<

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Chương 9.3

Sưu tầm

Thành Tiếp rung mình, mở mắt ra nhìn nằm gả đàn ông ở trên người nàng, ra sức co giật một cách đáng kinh tởm khiến nàng không khỏi cảm thấy buồn nôn.

Bàn tay theo trực giác muốn đẩy hắn ra, nhưng khi chạm đến hắn lại nháy mắt nhớ tới mục đích vì sao mình quyến rũ hắn lên giường, vì sao phải làm cho hắn vui sướng. Không thể cự tuyệt đành chuyển sang ôm chầm, phối hợp hăng say.

"Cô thật sự là báu vật trên giường!"

"Thành ca ơi Thành ca, anh thật tốt! Thiết lão đại kia tựa như đầu trâu tuyệt không hiểu được thương hương tiếc ngọc là gì, mỗi lần đều khiến cho người ta đau đớn.

Thành ca nhện không được đặc ý cười ha ha, lòng hư vinh của đàn ông bay lên tới cực điểm.

"Thành ca, chuyện lần trước em nói với anh, anh nghĩ sao? Thiết lão đại là anh em kết nghĩa của anh, anh lại là quân sư hắn rất nể trọng, anh bảo với hắn anh muốn em. Được không? Người ta chỉ cần .... với anh, không muốn lại hầu hạ lão đầu trâu kia nữa"

Nàng nhẹ giọng nũng nịu: "Có thể được không, Thành ca?"

Ham muốn chiếm hữu của Thiết Hùng luôn luôn rất mạnh, nếu để cho hắn ta biết hắn ngủ với người phụ nữ của hắn ta, không chém hắn mới là lạ, hắn nào dám nói với hắn ta là muốn người, đây không phải muốn chết sao?

"Không có khả năng! Sự chiếm hữu của lão Thiết luôn rất mạnh, trừ phi giết hắn, nếu không hắn căn bản không có khả năng tặng em cho tôi" Hắn lại xoay người lại đè lên nàng, "Nhưng nếu em đã thích, chúng ta sẽ tiếp tục....."

"Không cần!" Nàng cố ý né tránh hắn.

"Bảo bối, em tức giận?"

Nàng hừ một tiếng, xoay người bước xuống giường, cố ý mặc từng chút từng chút quần áo ở trước mặt hắn, hại mắt hắn thiếu chút nữa vọt ra.

"Thấy anh ở trên giường 'yêu' dùng mãnh như vậy, không nghĩ tới là gan lại không khác biệt lắm so với chuột nhắt. Quên đi, em cũng biết sự khó xử của anh. Chẳng qua....."

Nàng đột nhiên ngồi xuống giường, ngón tay tuyết trắng ái muội vẽ vòng vòng lên vòm ngực hắn, đùa giỡn khiến cả người hắn run lên, đáng thương nói: "Anh đã không dám mở miệng muốn em, em đây nhất định phải giữ lại thể lực, tùy thời có thể bị hắn ta gọi đến. Về sau anh tốt nhất cũng không nên tìm em, anh cũng biết, Thiết lão đại khôn khéo lại hay ngờ vực vô căn cứ như vậy, chẳng may không cẩn thận bị hắn phát hiện ra anh và em....."

Người phụ nữ trước mặt yêu mị mê người như vậy, khiến người ta hận không thể lập tức nhào đến nuốt trọn, mà hắn lại dám không động dấy .

Lòng đỏ kị thêm lửa giận, đốt cháy khiến lý trí hoàn toàn biến mất, "Thiết Hùng chết tiệt! Nếu không có tôi, hắn sớm đã bị bắt vào ngồi trong xe tù suốt

đời, làm sao còn có thể nổi tiếng cay độc, không ai bì nổi như vậy? Tôi vì hấn ta ra sống vào chết, làm trâu làm ngựa, hấn chẳng những không cảm kích, còn coi tôi là chó, cũng không có việc gì liên quan nạt, bức bối với tôi, tôi không giết hấn, tôi sẽ không phải Thành!"

"Giết Thiết lão đại?" Mũi nhọn lạnh lùng dưới đáy mắt chợt lóe rồi biến mất, nàng cố ý khinh thường nói: "Coi như hết, Thành ca, quá khứ đều trôi qua, xưa đâu bằng nay, hiện tại anh ngay cả dũng khí nói muốn người phụ nữ nào đó với hấn ta đều không có, còn nói cái gì giết hay không, những lời này hôm nay em coi như anh đang thi thảo, về sau đừng nhắc lại, ở trong mắt Thiết lão đại, làm thịt anh có thể sánh bằng bóp chết con kiến, chẳng khó khăn nhiều"

"Hấn dám?" Một cú kích của Thành Tiệp, hấn rút cuộc nhìn không được nhảy dựng lên, kêu lên: "Đừng tưởng rằng mọi người nhiều gọi hấn vài tiếng Thiết lão đại, hấn đã là thiên hạ vô địch. Tôi Trương Thành ở giới hắc đạo cũng lăn lộn hai, ba mươi năm, chọc vào sợi lông của tôi, tôi muốn trở mặt cũng không phải không có khả năng"

"Phải không?" Nàng đánh giá hấn một vòng, vẻ mặt hoài nghi.

"Tài bắn súng của tôi không chuẩn như Thiết Hùng, cá tính cũng không thích tranh đấu như hấn, nhưng tôi là so trí tuệ, đầu là tâm cơ. Là mưu kế"

Thấy nàng vẫn là hoài nghi, hấn không thể không cố gắng động não. Đột nhiên, đôi mắt nhỏ sáng ngời, hấn thần bí nói: "Thiết lão đại hoành hành giang hồ nhiều năm, người đắc tội vô số kẻ. Nếu như..... Vị anh nuôi tôn quý Tề Ngạo Vũ kia của em.."

"Tề Ngạo Vũ?" Nàng nhú mày, "Như thế nào có thể? Tề Ngạo Vũ là người làm ăn quang minh chính đại mà"

"Gần đây Thiết lão đại khẩn cấp muốn tiền đến điên rồi, không phải muốn em hợp tác với tên đầu heo Sở Minh, ăn cắp thiết kế sản phẩm mới khoa học kỹ thuật của Ngạo Thế sao? Em chỉ cần tìm lấy cơ kéo dài thời gian, sau đó tôi lại thừa cơ nói cho hấn, Tề Ngạo Vũ có tiền, chỉ cần trói lại vợ của hấn ta, tùy tiện muốn vợ vét mấy triệu cũng không thành vấn đề. Hơn nữa vợ hấn ta bị trói, hấn ta nhất định sẽ bị loạn đầu óc, em lại thừa cơ ăn cắp thiết kế....."

"Chờ đồ bị em lấy đến tay, sau đó lại mặt báo với Tề Ngạo Vũ, nói Thiết lão đại bắt cóc Vân Nhu Y, đến lúc đó em..... anh tự do"

"Đúng vậy" Hấn đắc ý dào dạt nói: "Chúng ta có thể lấy bán đồ án lấy tiền, ra nước ngoài tiêu diêu tự tại sống qua những ngày ăn no mặc ấm". Cảnh ôm ấp nỷ nhân, ngồi lên núi vàng bạc, thăm quan thắng cảnh, hấn nhìn không được đắc ý cười ha ha.

Trong đầu tưởng tượng hình ảnh Vân Nhu Y bị làm nhục đến chết, tưởng tượng đến Tề Ngạo Vũ thống khổ, tưởng tượng Thiết lão đại tội đáng chết vạn lần bị Tề Ngạo Vũ tra tấn không thành hình người, cả người Thành Tiệp liền tràn ngập khoái cảm, tuy rằng..... nghiêng mặt liếc nhìn Trương Thành dâm dăng một cái. (BB: *chà chà đập đập đi đi* Uống công phần trước ta đã thương xót cho người, cái đồ lòng dạ hiểm độc, chết cũng ko có ai thương đâu)

"Thật tốt quá, Thành ca!" Nàng trừng mắt nhìn, mấy lần phóng điện khiến hấn tê dại, trên mặt nở nụ cười yêu mị, "Em rất hy vọng có thể sớm quang minh chính đại ở cùng một chỗ với anh"

"Phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 78

Tiếng nói như ảo ảnh vọt tới, xuyên qua không trung, giống như roi sắt nặng nề bắn về phía hai người dây dưa ở trên giường. Hai người nghe giọng nói đó lập tức chấn động, vì quá nóng lòng lập kế hoạch đến nỗi mất cảnh giới, bởi vậy khi hai người quay lại, đã thấy có một đám người đứng ở cửa, hơn nữa, sau khi nghe thấy giọng nói và khuôn mặt âm trầm của Thiết lão đại, sắc mặt nhất thời còn trắng hơn cả phấn, cả người lạnh run.

Đêm khuya hôm đó, một con thuyền thuộc về một tập đoàn chuyên mua bán gái mại dâm, sau khi đã thu hoạch một mẻ lớn các phụ nữ xinh đẹp đã lặng lẽ xuất phát từ cảng Cơ Long, đích đến chính là Thái Lan.

Bởi vì ông chủ tập đoàn mua bán gái mại dâm này là trùm ma túy lớn, vô cùng hung tàn, không chế kỷ luật rất kỷ cương, bởi vậy nếu có việc gì xảy ra, những người phụ nữ đó chỉ còn có một kết quả, không thể nhìn thấy ánh mặt trời, ngâm ngùi mà đi châu diêm vương trong sự nhục nhã.

Cách vài ngày sau, trên một góc tờ báo xã hội, đăng tin ở ngoại ô hoang vắng phát hiện một thi thể của người đàn ông trung niên vô danh.

Lại mười ngày sau, báo chí đăng tin cảnh sát quét một mẻ lưới lớn, trong đó có bắt được một người có danh xưng Thiết lão đại trong hắc đạo, vốn tên là Thiết Hùng. Tất cả tội ác của hấn lập tức được đưa ra ánh sáng, bởi vì bằng chứng đã nhiều như núi, tên này làm quá nhiều việc ác cho nên dự tính hấn có thể nhận hình phạt ít nhất mười năm.

P/s: Chỉ còn 1 phần nữa là hoàn truyện rồi *tung hoa ăn mừng thôi*

Chương 79

Chương 9.4 (hết)

Suru tâm

Khi tìm đến phòng trẻ sơ sinh, Vân Nhu Y đang cho con bú sữa, vú em ngồi ở một bên nhìn, không khí hoà nhã lại ảm áp như vậy, giống như trên thế giới chỉ có những điều tốt đẹp bình yên, không có gì đáng ghê tởm.....

Tề Ngạo Vũ lắng lắng mở cửa, thâm sâu nhìn cảnh tượng đẹp đẽ động lòng người này, tựa như có dòng nước ấm chảy qua cơ thể.

Một năm trước, nếu có người nói với hắn, có một ngày hắn sẽ kết hôn sinh con, sống một cuộc sống gia đình hạnh phúc ngọt ngào. Hắn sẽ cười lạnh ba tiếng, lập tức bảo người đó là kẻ điên, xoay người rời đi.

Nhưng..... Hiện tại nếu có người dám can đảm gây thương tổn đến vợ hiền con yêu của hắn, hắn tuyệt đối sẽ khiến người đó sống không bằng chết, chỉ có thể cầu mong bản thân mình chưa hề chui ra khỏi bụng mẹ.

Tựa như nhận thấy được ánh nhìn chăm chú khác thường, Vân Nhu Y ngẩng đầu, sững sốt, lập tức lộ ra lúm đồng tiền ngọt ngào, "Ngạo Vũ, sao lại đến đây?"

Vỗ nhẹ nhẹ lưng cục cưng, chờ nó ngủ ngon, mới giao cho vú em.

"Lại đây!" Hắn gọi lại, tiếng nói có chút khàn khàn.

Vân Nhu Y tựa hồ cũng phát hiện ra hắn khác thường, vẻ mặt có chút hoang mang nhưng vẫn ngoan ngoãn tiến vào vòng ôm của chồng.

"Khi em mới đi, anh còn đang ngủ ngon, sao giờ lại đi đến đây?"

Dưới cái nhìn chăm chú hâm mộ của vú em, Tề Ngạo Vũ thoải mái ôm lấy Vân Nhu Y, đi tới phòng ngủ của hai người.

"Ngủ đến nửa đêm phát hiện không thấy vợ yêu, em nói anh sao lại không cần rời giường xem xét một chút!"

Nhẹ thả nàng lại trên giường, hắn cũng lập tức nằm vào ổ chăn, kéo thân thể mềm mại của nàng vào trong lòng, dùng giọng nói nhẹ nhàng băng quơ nói ra một chút chuyện của Thành Tiệp.

Vân Nhu Y à một tiếng, thật sự không nghĩ tới Thành Tiệp lại hận nàng như thế!

"Là em hại cô ấy, nếu không có em, hôm nay vợ của anh rất có khả năng chính là cô ấy. Cô ấy cũng sẽ không do yêu sinh hận thù, đi đến con đường phản bội....."

"Không có nếu như!" Tề Ngạo Vũ nói: "Đã xảy ra chính là sự thật, sẽ không thay đổi, loại vấn đề này không đáng thảo luận"

"Vậy..... Anh muốn xử lý chuyện của cô ấy như thế nào?"

"Nếu cô ta biết điều chạy ra nước ngoài, nể mặt ba anh, chỉ cần cô ta không bước đến Đài Loan một bước, anh sẽ quên tội của cô ta, cho rằng không có người này"

Nếu không phải xác định Thành Tiệp có một đoạn thời gian dài thống khổ bán thân nuôi miệng, hắn không dễ dàng "quên" như vậy. Nhưng..... Nhìn bộ dáng tự trách của vợ ngọc, hắn vẫn là đừng nói cho nàng thì tốt hơn.

Tề Ngạo Vũ tuy rằng đã nói nhiều lời nhẹ nhàng, nhưng Vân Nhu Y vẫn bị giọng điệu lạnh lùng nghiêm túc của hắn dọa cho hoảng sợ.

Mục Hồng Nguyệt diễm lệ, Thành Tiệp có tài, trong mắt những người đàn ông đều là người phụ nữ có điều kiện tốt, vì sao ở trong mắt Tề Ngạo Vũ, tựa hồ trở nên không đáng giá nhất? Mà nàng ở trong mắt người khác không xứng đáng, lại thành vợ hắn. Việc này cũng khó trách Thành Tiệp oán hận như thế.

"Vì sao chứ, Ngạo Vũ, anh vì sao cười em lại đối xử tốt với em như vậy?" Nàng nghĩ như nào cũng nghĩ không thông.

"Anh..... yêu em sao?" Nàng nhin không được muốn hỏi vấn đề chính mình cũng khó có thể tin.

Tề Ngạo Vũ nghe được biến sắc, con người đen phun hỏa trừng nàng không ngẩng đầu lên.

"Em là đứa ngu ngốc....."

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, người phụ nữ ngu ngốc không đầu óc..... Rốt cục nhin không được chửi ầm lên: "Hỏi cái này làm gì? Em rốt cuộc có đầu óc

hay không? Em đến bây giờ còn không biết anh vì sao lại cưới em sao?"

"Em biết nha, bởi vì....." Nàng rụt cổ, đương nhiên miệng phát ra những âm thanh rất vô tội. "Bởi vì trong bụng em có cục cưng"

"Sai. Anh vốn là không có dự định kết hôn, nhưng thân là con một, anh có nghĩa vụ nối dõi tông đường, cho nên kế hoạch ban đầu là tìm người để thuê, cứ như vậy, vốn không có cái gọi là cưới vợ sinh con. Sở dĩ lại phá tan kế hoạch ban đầu cưới em, không phải bởi vì có con trong bụng em, nguyên nhân chân chính chính là – anh yêu em"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

"Anh..... Anh thật sự..... Thật sự....." Đầu óc Vân Nhu Y giống như bay lên tận trời xanh, cũng giống như chân đang giẫm lên đám mây trên không.

"Cái gì mà thật hay giả? Yêu chính là yêu, anh đã sớm không chấp nhận sự từ chối của em, vậy em còn nghi ngờ cái gì?"

"Em....." Mắt sáng lên, nàng đột nhiên dùng tay nhỏ bé捏 hấn, hưng phấn nói: "Ngạo Vũ, anh yêu em đúng hay không? Vậy anh nhất định không hy vọng em không vui, anh cũng có thể....."

"Không thể!" Tề Ngạo Vũ tựa như con sâu trong bụng nàng, nàng nói còn chưa xong, hấn cũng đã từ chối trước một bước.

"Anh không cho phép em cầu xin thay cho người cha vô ý thức không có trách nhiệm kia!"

"Ngạo Vũ, anh vốn rất nhân từ mà, van xin anh mà....." Đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy sự cầu xin.

"Y Y....." Trùng mắt nhìn đôi mắt to khát vọng của nàng, hấn tức giận lại khó hiểu. "Vân Sùng Huy tuy rằng là cha em, nhưng em lớn như vậy, hấn trừ chuyện bỏ tiền ra, ngay cả một chút quan tâm cơ bản cũng chưa từng làm qua. Loại cha vô tình như này, em chẳng những không giận hấn, oán hấn, còn làm kẻ chết thay cho hấn, thay hấn trả nợ chịu tra tấn, thậm chí tùy thời không quên tìm cơ hội thay hấn cầu xin? Vân Nhu Y, em cũng không thể ích kỷ một chút sao?"

"Em....." Nhìn vẻ mặt tức giận của hấn, nàng thở dài, âm trầm nói: "Anh không hiểu. Thật ra ba đối xử với em rất tốt"

"Tốt ở chỗ nào, anh không thấy như vậy?" Hấn hừ lạnh, tuy rằng là hấn bắt buộc Vân Nhu Y làm kẻ chết thay cho Vân Sùng Huy, nhưng chỉ có hấn có thể bắt nạt nàng, người khác dám bạc đãi Vân Nhu Y, cho dù là cha ruột của nàng, hấn vẫn sẽ không để cho người đó sống tốt như cũ. (BB: bá đạo những đáng yêu chết đi được, em tình nguyện để anh cứ bá đạo như thế)

"Ông ấy đối xử tốt với em, cũng may ông ấy bằng lòng cưới mẹ em, nếu không phải như vậy, hôm nay căn bản là không có sự tồn tại của em" Nàng sửa sang lại một chút suy nghĩ, mới chậm rãi mở miệng nói chuyện năm đó.

"Ba mẹ em chính là kiểu thanh mai trúc mã môn đăng hộ đối mọi người hay nói, người lớn cả hai bên cũng có hẹn ước, chờ bọn họ lớn lên sẽ kết thân. Mẹ em lớn lên dưới hoàn cảnh đó, hơn nữa ba em lại có thể nói là người đàn ông tài hoa đạo đạt, bởi vậy bà đã sớm coi ba em là vị hôn phu, toàn tâm toàn ý chờ làm vợ của ba. Nhưng ba em lại coi mẹ như em gái, anh có thể tưởng tượng khi mẹ biết ba em muốn kết hôn với người trong lòng, trong lòng kinh hoàng, phần nộ cùng không cam lòng lớn biết bao nhiêu, vì thế bà lợi dụng ba em say rượu..... tự động hiến thân. Nghe nói sau khi ba em tỉnh lại, chỉ có hai chữ tức giận mới có thể hình dung được thái độ của ông. Ông nói nếu mẹ không trân trọng trinh tiết của mình, ông cũng không cần coi trọng, cho nên mặc kệ bất cứ ai khuyên bảo cũng vô dụng, ông vẫn cố ý lấy người phụ nữ ông thương yêu. Ngay khi đang cãi nhau, mẹ em phát hiện chính mình mang thai. Cho nên..... ba em là phụng tử thành hôn (kết hôn vì lẽ có con), ông là bởi vì em mới không thể sống cả đời với người mình yêu thương. Mẹ em là người phụ nữ ác độc hủy đi cả đời hạnh phúc của ông, cho nên sau khi ông cưới mẹ, liền yên tâm thoải mái ném bà ra sau đầu, dồn hết mọi tâm sức vào công việc và nghiên cứu học hỏi. Mà em.."

Nàng chua xót nhếch khóe miệng, "Ba em dù sao cũng là người, một người đàn ông yêu hận mãnh liệt, ông bằng lòng để cho em lớn lên dưới thân phận con hợp pháp cũng đã là đối tốt với em, suy nghĩ vì em!"

Nàng có chút ghen nào nói: "Càng trùng hợp là, tình nhân của ba anh, chính là người trong lòng ba em năm đó bắt đắ dĩ vứt bỏ. Sau khi ba mẹ em kết hôn, bà mới phát hiện chính mình cũng mang thai, đành phải vội vàng tìm người để lấy. Nhưng sau khi chồng phát hiện lại không lượng thứ, bức bà bỏ đứa bé đi. Bà không chịu, vì thế càng ngày càng chịu nhiều khổ sở, cuối cùng bắt đắ dĩ, bà đành phải mang theo người em trai em chưa gặp mặt kia trốn đi, vì cuộc sống của mẹ con bọn họ, bà ấy đã chịu rất nhiều khổ đau, cuối cùng, còn thành tình nhân của ba anh. Em vốn đã thấy kỳ quái vì sao ba em lại bắt cóc tình nhân của người khác, sau khi đã biết nguyên nhân này, cũng thấy cũng không kỳ quái, thậm chí, em cũng vui mừng vì ba em làm như vậy là có tình có nghĩa. Ngạo Vũ, anh nhất định cũng nghĩ như vậy, đúng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Hừ lạnh một tiếng, hắn không cho là đúng bừa bãi, đột nhiên, dường như nghĩ đến cái gì, đôi mắt đen như màn đêm nhìn thẳng, "Việc này em chừng nào thì biết? Là ai nói cho em?"

Mấy ngày nay, nàng vẫn bị cấm chỉ với thông tin bên ngoài. Một khi đã như vậy, người một bước về nhà đã bị áp giải đến Hoài Viên, sao lại biết được những việc này?

"Ừm....." Nàng thật cẩn thận nhìn hắn, "Là..... Là khi chúng ta đi nông trường nghỉ phép, em thừa cơ vụng trộm gọi điện thoại cho vú Trương. Anh đừng tức giận, em không có ý này, em chỉ là muốn báo cho bà ấy biết em vẫn tốt, báo bà đừng lo lắng. Sau đó..... Bà nói cho em biết" Thấy hắn tuy rằng không vui, nhưng cũng không tức giận, nàng lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn hừ lạnh một tiếng, không cho là đúng nói: "Nghe xong thì cảm động, nhưng ai biết là thật là giả? Nói không chừng chuyện xưa này là cố ý biên kịch ra để che giấu cha em gặp rắc quên nghĩa, thuận tiện lừa gạt em đồ ngu ngốc nhiều lòng tình này"

"Anh đừng nói lung tung! Vú Trương thương em, bà ấy sẽ không lừa em. Hơn nữa, nó không phải chuyện xưa, mà là chuyện thật người thật việc thật" Nàng trừng mắt nhìn hắn một cái, "Bằng không anh nghĩ rằng em vì sao lại ngoan ngoãn chịu để anh ức hiếp cũng không dám phản kháng? Đó là bởi vì em nợ ba em, đi và em trai chưa gặp mặt nhiều lắm, cho nên....."

"Cái gì ức hiếp? Anh thương em như vậy, em dám nói là ức hiếp?" Hắn trợn mắt trừng nàng, ngọn lửa trong hai tròng mắt thiếu chút nữa không đốt trụ nàng. (BB: xong đời chị =")

"Ừm....." Nàng kịp lúc gọi về một chút lý trí, vội sửa miệng mềm giọng nói: "Rất xin lỗi, người ta nhất thời mau miệng, nói sai mà. Anh đại nhân đại lượng, bỏ qua cho em lần này, được không? Đừng nóng giận mà" Thật vất vả lắm mới thấy sắc mặt hắn buông lỏng, nàng mới vụng trộm thở ra, lại chưa từ bỏ ý định nói: "Ngao Vũ, anh giấu lại, nếu nhân vật chính chuyện xưa đổi thành chúng ta, anh làm sao bây giờ? Chẳng may ngày nào đó em mang theo tiêu bảo bối của chúng ta lưu lạc tha hương, thậm chí vì cuộc sống bị bắt trở thành tình nhân của người khác....."

"Im ngay, không có nếu như!" Hắn giống như một con gấu bị xâm phạm lãnh vực, xù lông rít gào. "Em là người phụ nữ của anh, vợ danh chính ngôn thuận của anh, gã đàn ông nào dám động một sợi tóc gáy của em, anh sẽ băm hắn cho lợn ăn!" (Yú: anh, anh No!)

"Được được, không có nếu như, là em nói lỡ lời, anh đừng tức giận" Đề tài vừa chuyển, nàng lại ôm lấy cánh tay hắn lắc lắc, "Ngao Vũ, ba em lấy trộm cơ mật của công ty, nhất định là vì kéo dài sự truy tìm, đây cũng có thể tha thứ. Hướng chỉ, anh Tiêu nói bởi vì sự anh minh cơ trí của anh, biện pháp xử lý lại thỏa đáng, kỳ thật tổn thất không lớn. Anh nể mặt mũi của em và cục cựa, giờ cao đánh khẽ, cho ba em một con đường sống, được không? Van xin anh đó!"

"Em....." Hắn ảo não trừng mắt nhìn nàng, cuối cùng vẫn là không đành lòng thấy nàng khổ sở mà mềm lòng. Nhưng, hắn khuất phục là có điều kiện.

"Anh có thể đình chỉ hành động đuổi bắt, nhưng, trừ phi ông ta bằng lòng tự động về Đài Loan nhận sai, nếu không anh sẽ không chủ động tha thứ cho việc phản đồ kia"

Cái đó gọi là tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Hắn không nói cho Vân Nhu Y, thật ra hắn sớm phát hiện hành tung của Vân Sùng Huy ở Mỹ, chỉ vì tức giận Vân Sùng Huy thất trách và lạnh lùng với con gái, cho nên muốn người của hắn cứ cách một đoạn thời gian liên cố ý lộ hành tung ra ngoài, làm cho Vân Sùng Huy như chim sợ cành cong, chạy thoát từng trạm lại từng trạm, để cho ông ta nếm thử mùi vị, ngủ không an ổn, thần hồn nát thần tính, cũng coi như thay nàng giáo huấn người cha không có trách nhiệm. (BB: trả thù thế mới là trả thù nha, anh số 1)

Vân Nhu Y vui mừng ôm lấy hắn, cảm kích nói: "Ngao Vũ, anh thật tốt"

Nàng muốn chạy nhanh gọi điện thoại báo tin tức tốt cho vú Trương, ba và dì rốt cục có thể chấm dứt những ngày lưu lạc, nàng rất muốn nhìn người em trai chưa gặp mặt xem nó có bộ dáng gì!

"Tốt cỡ nào?"

"Tốt lắm tốt lắm"

"Miệng ồn ào có ích lợi gì, em là không phải nên dùng hành động chứng minh một chút sao?"

"A....." Khuôn mặt nhỏ nhắn nhu lệ đỏ lên.

...

...

...

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Ông Chủ Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.